

การพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรม
ด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

โดย

นางสาวสุรรัตน์ รอดแผ้วพาล

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-464-694-2

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย” เสนอโดย นางสาวสุรรัตน์ รอดแผ้วพาล เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.จิราวรรณ คงคล้าย)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์ประทีน คล้ายนาค
2. อาจารย์สุนิดา กิตติศรีธนานันท์
3. นางเบญจวรรณ พุกขานันท์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์สมหญิง เจริญจิตรกรรม)

...../...../.....

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ประทีน คล้ายนาค)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์สุนิดา กิตติศรีธนานันท์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(นางเบญจวรรณ พุกขานันท์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ดร.วรนาท รักสกุลไทย)

...../...../.....

K 43468011 : สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

คำสำคัญ : เทปนิทาน /จริยธรรม /ความซื่อสัตย์ /เด็กปฐมวัย

สุรรัตน์ รอดแผ้วพาล : การพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย (THE DEVELOPMENT OF TAPE-RECORDED TALES ACCOMPANIED BOOK TO IMPROVE THE MORAL HONESTY FOR YOUNG CHILDREN)

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : รศ.ประทีน คล้ายนาค, อ.สุนิศา กิตติศรีธนานันท์ และ เบญจวรรณ พุกยานันท์. 137 หน้า. ISBN 974-464-694-2

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ในเด็กปฐมวัย ตลอดจน เปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรม เรื่อง ความซื่อสัตย์ ก่อนและหลังจากฟังนิทาน และศึกษาพฤติกรรมการความสนใจของเด็กที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดสามง่าม (คงทองอนุสรณ์) อำเภอคอนคาญ จังหวัดนครปฐม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- 1) สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ
- 2) แบบทดสอบก่อนและหลังจากฟังนิทาน
- 3) แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่า E_1/E_2 ในการหาประสิทธิภาพของสื่อ ใช้ค่า t-test for dependent samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ มีค่า 80.74 /80.40 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรม เรื่อง ความซื่อสัตย์ของนักเรียนหลังฟังนิทานสูงกว่าก่อนฟังนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในภาพรวมส่วนใหญ่เด็กมีพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2547

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ 1..... 2..... 3.....

K43468011 : MAJOR : EDUCATIONAL TECHNOLOGY

KEY WORD : TAPE-RECORDED TALES/THE MORAL /HONESTY / YOUNG CHILDREN

SUREERUT RODPHAWPAL : THE DEVELOPMENT OF TAPE-RECORDED TALES ACCOMPANIED BOOK TO IMPROVE THE MORAL HONESTY FOR YOUNG CHILDREN. THESIS ADVISORS : ASSOC. PROF. PRATIN KLAYNARK, SUNIDA KITTISRITHANANUN, AND BENJAWAN PEOGSANUN. 137 pp. ISBN 974-464-694-2

The purpose of this research is to develop and indicate the efficiency of the tape-recorded tales accompanied books to improve the moral honesty for young children. Also, the research intends to compare the children's scores from tests before and after using tape-recorded tales accompanied books and study the children's interest toward the tape-recorded tales accompanied book. The subjects of this study were 30 K – 2 students at Wat Samngam (Kongtong Anusorn) school, chosen by the simple random sampling approach.

The instruments used in the research were

- 1) tape-recorded tales accompanied book
- 2) the moral honesty tests
- 3) observation template of children's interest toward tape-recorded tales accompanied book

The statistics analysis is derived from the E_1/E_2 value to find the efficiency of tape-recorded tales accompanied book and the t-test for dependent sample was used to analyze the data of children's scores from the tests before and after using tape-recorded tales accompanied book. In addition, contents analyze of the children's interest toward tape-recorded tales accompanied book.

From studied, the results finds that the efficiency of the tape-recorded tales accompanied book has the E_1/E_2 value at 80.74/80.40. The scores of the children from the tests after using the tape-recorded tales accompanied book went significantly higher than before, at the 0.01 level and majority of the children were interest toward the tape-recorded tales accompanied book

Department of Educational Technology Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2004

Student's signature.....

Thesis Advisors' signature 1. 2 3.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ดี โดยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จาก รองศาสตราจารย์ ประทีน คล้ายนาค อาจารย์สุนิดา กิตติศรีธนานันท์ นางเบญจวรรณ พุกษานันท์ อาจารย์วัชรินทร์ เสถียรยานนท์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ที่กรุณาได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจน ปรับปรุงแก้ไข คู่มือวิทยานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จด้วยดีจึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

และกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สมหญิง เจริญจิตรกรรม ประธานในการสอบ วิทยานิพนธ์ และ ดร.วนาท รักสกุลไทย ที่ได้ให้เกียรติมาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ ขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาตรวจแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย ให้มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

ขอขอบคุณคณะครู นักเรียน โรงเรียนบ้านหนองขาม โรงเรียนวัดสามง่าม ให้ความร่วมมือ ในการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ เพื่อนๆ ปริญญาโท รุ่น 4 ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ คำปรึกษา เป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา และเป็นแรงผลักดันในความพยายามแห่งความสำเร็จในครั้งนี้ ขอขอบคุณครอบครัว รอดแผ้วพาล ทุกคน ที่ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนทั้งกำลัง กายและกำลังใจทรัพย์ มาโดยตลอด

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อกราบบูชาพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ตลอดจนครู อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่านทั้งอดีตและปัจจุบัน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
สมมุติฐานการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	7
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
ประโยชน์สำหรับการวิจัยครั้งนี้.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
ความรู้เกี่ยวกับสื่อและการพัฒนาสื่อ.....	11
ความหมายของสื่อ.....	11
ความหมายของสื่อประสม.....	12
ประโยชน์ของสื่อประสม.....	13
หลักการวิจัยและพัฒนาสื่อ.....	13
การออกแบบวิจัยและพัฒนาสื่อการสอน.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	15
ความหมายของนิทาน.....	15
ความสำคัญและประโยชน์ของการเล่านิทานที่มีต่อเด็กปฐมวัย.....	16
ประเภทของนิทาน.....	17
หลักการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย.....	19
การเล่านิทาน.....	20
ขั้นเตรียม (การวางแผน).....	20

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	ขั้นปฏิบัติการเล่านิทาน	21
	ขั้นกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทาน	21
	เทพนิทาน	22
	คุณลักษณะของเสียงในเทพนิทาน	23
	องค์ประกอบที่สำคัญของเทพนิทาน	24
	หนังสือนิทาน	26
	ขนาดของหนังสือ	26
	ลักษณะของภาพ	26
	ขนาดของภาพ	27
	สีของภาพ	27
	จำนวนหน้าของหนังสือ	27
	ขนาดตัวอักษร	27
	การหาประสิทธิภาพของเทพนิทานประกอบหนังสือ	28
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน	29
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์	32
	ความหมายของจริยธรรม	32
	ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม	33
	วิธีการส่งเสริมและพัฒนาจริยธรรม	36
	รูปแบบการวัดจริยธรรม	37
	คุณลักษณะด้านจริยธรรม	39
	ความหมายของความซื่อสัตย์	41
	ประเภทของความซื่อสัตย์	41
	พฤติกรรมของผู้ที่มีความซื่อสัตย์	43
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์	44
3	วิธีดำเนินการวิจัย	46
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
	ประชากร	46
	กลุ่มตัวอย่าง	46
	แบบแผนการวิจัย	46

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
การสร้างเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรม	
ด้านความซื่อสัตย์	47
การพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือ	49
การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์	53
การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจที่มีต่อสื่อเทปนิทาน	56
การดำเนินการทดลอง.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ	
เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย	
ตามเกณฑ์ 80/80.....	61
ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้าน	
ความซื่อสัตย์ของนักเรียน ก่อนและจากการฟังนิทานที่เสริมสร้าง	
จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์.....	62
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสนใจ จากแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจ	
ของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้าง	
จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย.....	63
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	64
สรุปผลการวิจัย.....	65
อภิปรายผล.....	65
ปัญหาและอุปสรรค.....	68
ข้อเสนอแนะ	69
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	69
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย.....	69

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	71
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์.....	79
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ และ การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์..	97
ภาคผนวก ค ผลการดำเนินการในการพัฒนาและหาประสิทธิภาพสื่อเทปนิทาน ประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ในเด็กปฐมวัย.....	111
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนฟังนิทาน และหลังฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้าง จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย.....	115
ภาคผนวก จ กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน.....	121
ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างบทนิทานและสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย.....	127
ประวัติผู้วิจัย.....	137

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงเหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ชั้น แบ่งเป็น 3 ระดับ ในทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก.....	36
2 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทาน และหลังการฟังนิทานจากการทดลองแบบ 1:1 กับนักเรียนจำนวน 3 คน.....	49
3 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทาน และหลังการฟังนิทานจากการทดลองแบบ 1:3 กับนักเรียนจำนวน 9 คน.....	50
4 แสดงค่าความยากง่าย (p) อำนาจจำแนก (r) ความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน และหลังฟังนิทาน.....	54
5 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนและหลังฟังนิทานและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์.....	54
6 แสดงผลการหาประสิทธิภาพจากการทดลองสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ในเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน.....	62
7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้าง จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์.....	63
8 แสดงผลการวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน.....	98
9 แสดงผลการวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน.....	100
10 แสดงระดับคะแนนจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในการทดลองหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน.....	102
11 แสดงสัดส่วนของคนทำถูกและคนทำผิดในแต่ละข้อในการทดลองหาความเชื่อมั่น (r _{tt})ของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน.....	103
12 แสดงระดับคะแนนจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในการทดลองหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน.....	105
13 แสดงสัดส่วนของคนทำถูกและคนทำผิดในแต่ละข้อในการทดลองหาความเชื่อมั่น (r _{tt})ของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน.....	107

ตารางที่	หน้า
14 แสดงระดับคะแนนของแบบทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทาน จากกลุ่ม ตัวอย่างจำนวน 30 คน ในการทดสอบแบบคู่ขนาน	109
15 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทานและคะแนนแบบทดสอบหลัง การฟังนิทานจากการทดลองแบบ1:1กับนักเรียนจำนวน 3 คน	112
16 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทานและคะแนนแบบทดสอบหลัง การฟังนิทานจากการทดลองแบบ1:3กับนักเรียนจำนวน 9 คน.....	112
17 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมการเรียนรู้หลังฟังนิทานและแบบทดสอบ หลังฟังนิทานจากการทดลองภาคสนามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน.....	113
18 แสดงระดับคะแนนการทดสอบก่อนฟังนิทานจากการทดลองภาคสนาม กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน.....	116
19 แสดงระดับคะแนนการทดสอบหลังฟังนิทานจากการทดลองภาคสนาม กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน.....	117
20 แสดงระดับคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการฟังนิทานจากการทดลอง ภาคสนามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน.....	119

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	รูปแบบการทดลองOne- group Pretest -Posttest Design.....	47
2	ขั้นตอนการพัฒนาสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ.....	52
3	ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ.....	55
4	ขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง.....	57

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิถีชีวิตในยุคที่วิทยาการและเทคโนโลยีก้าวรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ได้เปลี่ยนจากความเรียบง่ายไปสู่ความซับซ้อนสับสนและการแข่งขัน ความนิยมในวัตถุมีอิทธิพลสูง คุณธรรมและจริยธรรมซึ่งเคยกำกับ ควบคุม แนวคิด แนวปฏิบัติของคนถูกละเลยหรือลืมนำไป จนถึงขั้นที่มีคนจำนวนมากไม่น้อยไม่เห็นความสำคัญ เนื่องจากเห็นว่าคุณธรรมไม่ส่งเสริมความเจริญทางวัตถุ วัตถุนิยมที่มีอำนาจแรงกล้าเหนือคุณธรรมนี้ สะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมที่ไม่ยึดถือคุณธรรมเป็นแนวทางดำเนินชีวิต ก่อให้เกิดความทุกข์ร้อนทั่วกันซึ่งกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542 :5) ก็ได้กล่าวถึงสภาพสังคมที่มีการพัฒนาทางด้านวัตถุมากขึ้น แต่มนุษย์ชาติต้องเผชิญปัญหามากมาย เพียงเพื่อหวังผลประโยชน์เฉพาะหน้า ปัญหาการเอาเปรียบผู้ที่อ่อนด้อยทางสังคมและสติปัญญา และปัญหาอาชญากรรมที่ใช้วิธีการซับซ้อนและรุนแรงมากขึ้น และนักการศึกษาหลายท่านตั้งข้อสังเกตว่าสิ่งที่น่าเป็นห่วงเกี่ยวกับทรัพยากรบุคคลในชาติบ้านเมืองขณะนี้มิใช่อยู่ที่คุณภาพด้านสติปัญญา หากแต่อยู่ที่คุณธรรม จริยธรรมเป็นส่วนใหญ่ คนไทยส่วนหนึ่งมีปัญหาเรื่องการแก่งแย่งชิงดี ถือเอาถือเรา ขาดความรับผิดชอบ ข่มเหงรังแกผู้อ่อนแอกว่า เอาเปรียบซึ่งกันและกัน ขาดวินัย ขาดความอดทนอดทน หยาบคายทางลัด ฯลฯ ลักษณะต่างๆดังกล่าวนี้เป็นเหตุนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายนานัปการ(ปราณี รามสูต 2540 : 38-43)

ดั่งที่ ธีระ ชัยยุทธขรรยง (2535 : 46) กล่าวว่า “สิ่งสำคัญที่คนจะขาดเสียไม่ได้โดยจะต้องมีควบคู่กับความรู้ก็คือ คุณธรรมและจริยธรรม เพราะถ้าคนในสังคมขาดคุณธรรมและจริยธรรมแล้ว สังคมนั้นจะขาดความสงบสุข เนื่องจากความรู้วิทยาการทั้งปวงไม่ช่วยทำให้คนเป็นคนโดยสมบูรณ์” หน่วยงานที่รับผิดชอบจัดการศึกษาจึงได้ตั้งเป้าหมายของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้มีความดี ความเก่ง และความสุข ซึ่งก็คือ มุ่งให้เป็นคนเก่ง อีกทั้งให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม เคารพและรักษากฎเกณฑ์ของสังคม ยึดมั่นในคุณธรรม และจริยธรรม ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับพุทธศักราช 2542 มาตราที่ 28 ความว่า หลักสูตรการศึกษาระดับต่างๆ ต้องมีความหลากหลาย จัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ

(กระทรวงศึกษาธิการ 2542 ข : 19) มีกระบวนการเนื้อหาที่ครอบคลุมเชื่อมโยงต่อเนื่องกันทุกระดับ และทุกประเภทการศึกษา ทั้งทางด้านความรู้ ความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คุณธรรม จริยธรรม ตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงระดับอุดมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2542 ก : 5, 11) ในทำนองเดียวกันตามนัยมาตราที่ 24 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับพุทธศักราช 2542 และ ปัญจะ เกสรทอง และคณะ (2542 : 5) ได้เสนอแนวการจัดการกระบวนการเรียนรู้ว่าให้สถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะกระบวนการคิดการจัดการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงโดยการผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ รวมทั้งได้ปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา(กระทรวงศึกษาธิการ 2542 ข : 19 - 22) และสอดคล้องกับแนวคิดของ ดร.รุ่ง แก้วแดง (อ้างถึงใน พัชยา โรจน์บุญถึง 2543 : 149) ได้กล่าวว่าในยุคข้อมูลข่าวสารและสภาพการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ควรมีการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กเพื่อให้สามารถรับและเผชิญสถานการณ์ใหม่ และปัญหาต่างๆ ที่มีแนวโน้มเกิดขึ้นในอนาคตโดยการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นไทยให้เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของตนรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมอันจะทำให้สามารถอดทนต่อสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย สามารถแยกแยะสิ่งดี สิ่งชั่ว รู้จักเลือกรับสิ่งที่มีคุณค่า เป็นผู้บริโภคที่ฉลาด สามารถเติบโตอย่างมีคุณภาพในท่ามกลางกระแสสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ดังที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในยุคปัจจุบัน จะต้องให้ความรู้ ควบคู่ไปกับคุณธรรมด้วย และการปลูกฝังสร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรมจะต้องกระทำตั้งแต่ในวัยเด็ก เพราะเด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง เป็นความหวังของครอบครัว เป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและความเป็นมนุษยชาติ เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ อนาคตของชาติ จึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็ก เด็กที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ มีพัฒนาการในทุกๆด้านที่เหมาะสมกับวัย และเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางถึงความสำคัญของเด็กปฐมวัย คือวัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปี จัดได้ว่าเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิต ทั้งนี้เพราะพัฒนาการทุกๆด้านของมนุษย์ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม บุคลิกภาพ โดยเฉพาะด้านสติปัญญา จะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้ และพัฒนาการใดๆ ในวัยนี้จะเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการในช่วงอื่นๆของชีวิตเป็นอย่างมาก (เยาพา เดชะคุปต์ 2542 : 12-13) ดังที่ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud,อ้างถึงใน เยาพา เดชะคุปต์ 2542 :13) นักจิตวิเคราะห์ ย้ำให้เห็นว่าวัยเริ่มต้นของชีวิตมนุษย์ คือระยะ 5 ปีแรกของคนเรา ประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับจะมีอิทธิพลต่อชีวิตของคนเราจนถึงวาระสุดท้าย โดยเขาเชื่อว่าการอบรมเลี้ยงดูในระยะปฐมวัย เป็นช่วงที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นช่วงที่เด็กสร้างและพัฒนาจริยธรรมขึ้นในตน การ

ปลูกฝัง ทักษะคิด ค่านิยม และบุคลิกภาพ รวมทั้งการส่งเสริมการเรียนรู้ ให้กับเด็กจะทำได้ที่สุดในช่วงนี้

อลิซาเบธ เฮอร์ล็อก (Elizabeth Hurlock, อ้างถึงใน เขาวพา เฉชะคุปต์ 2542 :13) กล่าวว่า วัยเด็กเป็นวัยแห่งวิกฤตการณ์ ในการพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นระยะสร้างพื้นฐานของจิตใจในวัยผู้ใหญ่ต่อไป บุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่แม้จะมีความแตกต่างไปจากวัยเด็กมากเท่าใดก็ตาม แต่จะเป็นความแตกต่างที่ถือกำเนิดจากรากฐานในวัยเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ ริชาร์ด ซี สปินทอลล์ (Richard C. Spinthall 1974 : 25) กล่าวว่า ในช่วง 5 ปีแรกของมนุษย์เป็นช่วงวิกฤติของชีวิตเป็นระยะที่สำคัญที่สุดในการวางรากฐานของบุคลิกภาพ ซึ่งการพัฒนาบุคลิกภาพนั้น เด็กจะต้องมีการเรียนรู้ เพื่อเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่ได้รับ โดยการตอบสนองนี้มีผลมาจากวุฒิภาวะทางร่างกาย สติปัญญา และประสบการณ์ที่ได้รับจากสภาพแวดล้อม

เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom, อ้างถึงใน เขาวพา เฉชะคุปต์ 2542 :13) ได้รายงานผลการวิจัยว่า เด็กแรกเกิดจนถึงขวบปีแรกจะพัฒนาร้อยละ 20 เมื่ออายุ 4 ปี จะพัฒนาด้านสติปัญญาถึงร้อยละ 50 และจากช่วงอายุ 4-8 ปี จะพัฒนาเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 30 รวมเป็น 80% และที่เหลืออีกร้อยละ 20 จะอยู่ในช่วง 8 -17 ปี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสติปัญญาของมนุษย์ มากกว่า 3 ใน 4 จะได้รับการพัฒนาเมื่อเด็ก ซึ่งถ้าหากไม่ได้รับการพัฒนาในด้านสติปัญญาอย่างถูกต้อง ความสามารถในการเรียนรู้จะถูกลดลง

นางเยาว์ แข่งเพียงแข (2538 : 20) ได้กล่าวว่า การพัฒนาการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา เป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนาประเทศ เป็นการพัฒนาททรัพยากรบุคคล สำหรับอนาคตของประเทศชาติ บนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นการลงทุนสะสมในตัวทรัพยากรบุคคลที่เป็นรากฐานของชีวิต ที่ส่งผลกระทบต่อได้ในระยะยาวมากกว่า การปลูกฝังสร้างเสริมในช่วงอื่นของชีวิตซึ่งสอดคล้องกับ พระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาหรือระดับปฐมวัย ความตอนหนึ่งว่า “การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาและการอบรมเลี้ยงดูเด็กมีความสำคัญมาก เนื่องจากพัฒนาการทุกด้านที่เจริญเติบโตสมวัย จะเป็นพื้นฐานที่ดีของบุคคล ครอบคลุม และสังคม” (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2538 : ค)

จากความคิดเห็นดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ช่วงปฐมวัยเป็นช่วงที่สำคัญยิ่งของชีวิต เพราะเป็นช่วงที่พัฒนาการทุกด้านเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การพัฒนาเด็กในช่วงวัยนี้จะเป็นการวางพื้นฐานทางด้านจิตใจ อุปนิสัยและความสามารถ ซึ่งจะมีผลต่อไปในอนาคตของเด็กและของชาติในที่สุด

จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา หรือระดับปฐมวัยเองก็ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม โดยได้กำหนดไว้ในการจัดการศึกษาระดับนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ตามจุดหมายหรือมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในข้อ 4. คือ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม โดยได้กำหนดตัวบ่งชี้ไว้ 4 ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ 1 มีวินัยในตนเองและมีความรับผิดชอบ ตัวบ่งชี้ที่ 2 ซื่อสัตย์สุจริตและยอมรับความผิดพลาดของตนเองและผู้อื่น ตัวบ่งชี้ที่ 3 มีความเมตตา กรุณา ช่วยเหลือและแบ่งปัน ตัวบ่งชี้ที่ 4 รู้จักประหยัด (กระทรวงศึกษาธิการ 2547 : 36) ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าจริยธรรมด้านหนึ่งที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กในยุคแห่งสังคมปัจจุบันก็คือ ความซื่อสัตย์ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ทอนหนึ่งความว่า “...การที่จะประกอบกิจการใดๆ ให้เจริญเป็นผลดีนั้น ย่อมต้องอาศัยความอดุสาหะ พากเพียร และความซื่อสัตย์สุจริตเป็นรากฐานสำคัญ...” (อ้างถึงใน สุขุมาน พาสว่าง 2541 : 2) แสดงว่า ความซื่อสัตย์เป็นคุณธรรมที่สำคัญในสังคมยุคปัจจุบัน ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง ในการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล เพราะความซื่อสัตย์สามารถบอกถึงระดับความเจริญด้านจิตใจของบุคคลได้ ทั้งยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือให้บุคคลในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข และดังที่ ชัยวัฒน์ อดิพัฒน์ (2540 : 62) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์คือแสงสว่าง เป็นดังรัศมีฉายแสงอยู่โดยรอบข้าง ประดับดวงหน้าคนซื่อสัตย์สุจริตให้เงาดีงาม ความซื่อสัตย์สุจริตนั้นเป็นคุณธรรมเบื้องต้น และสุดท้ายแห่งทั้งปวงท่านเปรียบความซื่อสัตย์เสมอด้วยมารดา ความชอบธรรมเสมอด้วยบิดา ความกรุณาเสมอด้วยภรรยา ความอ่อนโยนเสมอด้วยบุตร และความสามารถเสมอด้วยมิตร เพราะเรามีความซื่อสัตย์สุจริตแล้วความดีอย่างอื่นพลอยมีมาด้วย แต่ปัญหาในเรื่องการปลูกฝังจริยธรรม ไม่ใช่อยู่ที่ว่าครูควรปลูกฝังอะไร แต่อยู่ที่ว่าจะปลูกฝังอย่างไร จึงจะได้ผลดี ในการแก้ปัญหาจึงต้องเริ่มจากคนในสังคมทุกฝ่ายทุกระดับ ให้ความสำคัญกับจริยธรรม และหาวิธีการปลูกฝังแก่คนในสังคมอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ไม่ผลักการะการปลูกฝังจริยธรรมให้อยู่ในความรับผิดชอบของคนใดคนหนึ่ง แต่การเรียนการสอนจริยธรรม ที่ผ่านมายังไม่ประสบผลเท่าที่ควร ดังที่ ชีระ ชัยยุทธชรรยง (2535 :46-47) ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญเนื่องมาจากการจัดการศึกษามีจุดอ่อนในด้านการปลูกฝังจริยธรรม ซึ่งเกิดขึ้นภายในระบบการศึกษา คือ การใช้วิธีสอนของครูที่ครุมีบทบาทและอำนาจเด็ดขาดแต่เพียงผู้เดียวซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวิไล ตั้งจิตสมคิด (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาบทบาทของครูอาจารย์ในการปลูกฝังค่านิยมเชิงจริยธรรมให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าในการปลูกฝังค่านิยมเชิงจริยธรรมด้านการมีวินัยในตนเอง การมีสัจจะและการประหยัด ปัญหาที่พบ คือขาดความรับผิดชอบในด้านการมีวินัยในตนเอง การรักษาสัญญา วัสดุบางอย่างในท้องถิ่นไม่สอดคล้องกับบทเรียน ในส่วนการแก้ไขและข้อเสนอแนะ คือ ครูต้องเอาใจใส่ดูแลอย่างสม่ำเสมอโดยกล่าวเตือนหรือลงโทษเป็นบางครั้ง

ครูคอยสนใจดูแลนักเรียนเวลาทำงานและคอยเตือนให้ทำตามข้อตกลงหรือสัญญา และครู-อาจารย์ หากไม่สามารถดัดแปลงวัสดุในท้องถิ่นได้ ให้เลือกที่อยู่ใกล้มือหาง่าย และสามารถดัดแปลงทำได้ หลายอย่างมาสอนให้นักเรียนก่อน นอกจากนี้เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรค ในการดำเนินงานด้าน ศาสนา คุณธรรมและจริยธรรม พบว่าด้านการเรียนการสอน ครูส่วนใหญ่ขาดเทคนิคที่มีประสิทธิภาพ ต่อการเสริมสร้างจริยธรรม และครูยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการเสริมสร้างจริยธรรมให้แก่ นักเรียน(สำนักนายกรัฐมนตรื,สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2536 : 156)

วิธีการปลูกฝังจริยธรรมในเด็กระดับปฐมวัยนี้อาจจะกระทำได้หลายเทคนิควิธีที่ครู สามารถเลือกใช้ได้ วิธีที่ง่ายและนิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย คือการเล่านิทาน ประโยชน์ของนิทาน นอกจากจะช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานแล้วยังสามารถสอดแทรกความคิด คุณธรรมอันดีงามเข้าสู่ จิตใจของเด็กได้ด้วย ดังที่ พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2530 : 8) มีความเห็นว่านิทานช่วยส่งเสริม ประสพการณ์ชีวิตให้แก่เด็กและช่วยสร้างเสริมอุปนิสัยที่ดีให้แก่เด็กซึ่งเด็กระดับปฐมวัยควรได้รับ การปลูกฝัง จริยธรรมและอุปนิสัยที่ดี นิทานเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาจริยธรรมของเด็กวัยนี้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของบรรพต พรประเสริฐ (2531 : 31) ที่กล่าวว่า นิทานนอกจากเป็น การถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ให้แก่เด็กแล้ว ยังสร้างความเพลิดเพลิน และช่วยสนองความต้องการ ของเด็กปฐมวัยเพราะนิทานเป็นสิ่งที่เด็กๆพอใจฟัง นอกจากนี้เนื้อหาของนิทานที่เด็กฟังยังช่วย ปลูกฝังความดีความละเอียดย่ออันขึ้นในจิตใจและสร้างความคิดริเริ่ม และการเลียนแบบที่ดีให้แก่ เด็ก นิทานจึงมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนมากกว่าการศึกษาหลายท่านต่างยอมรับว่านิทานมีความ สำคัญต่อเด็กโดยเฉพาะเด็กระดับปฐมวัย เพราะเด็กเรียนรู้ด้วยการฟังได้ดีกว่าการอ่าน การเล่า นิทานมีหลายแบบ เช่นการเล่าโดยครูเป็นผู้เล่าและใช้หนังสือนิทาน หรือการใช้หุ่นต่างๆ ประกอบ ในการเล่า การเล่าโดยใช้สไลด์เทป การเล่าโดยใช้เทปนิทาน การเล่าโดยใช้ภาพยนตร์ ซึ่งแต่ละแบบ ได้มีผู้นำไปเล่ากันอย่างแพร่หลาย แต่การเล่านิทานแบบใดที่เหมาะสมสำหรับเด็กในแต่ละวัย เกิดความ เข้าใจและซาบซึ้งในคุณลักษณะที่ต้องการปลูกฝังให้แก่เด็กมากที่สุดเป็นสิ่งที่ควรศึกษาค้นคว้าเพื่อ ให้ได้วิธีเล่านิทานที่เหมาะสมและมีประโยชน์ต่อการนำมาถ่ายทอดให้แก่เด็ก

ในที่นี้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาการเล่านิทานโดยบันทึกเสียงเป็นเทป นิทานและใช้ประกอบกับหนังสือในการเล่าเพื่อให้สามารถเป็นสื่อที่ใช้แทนครูในการเล่านิทานให้ เด็กฟังได้ ให้เด็กได้รับความสนุกสนานจากการฟังนิทานจากเทปนิทานและได้เห็นภาพจากหนังสือ และได้มีกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ให้เด็กได้ทำหลังจากฟังนิทานควบคู่ไปด้วยเพื่อให้เด็กเกิด ความรู้ ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะคุณสมบัติของเทปนิทานเป็นการเล่าที่ใช้วิธีการบันทึกเสียง ซึ่งสามารถให้เสียงดนตรี และเสียงประกอบอื่นๆตามเนื้อเรื่องไปด้วยได้ ที่จะทำให้ผู้ฟังเพลิดเพลิน และเกิดจินตนาการ เป็นการเพิ่มอรรถรสในการฟังให้น่าฟังยิ่งขึ้น การบันทึกเสียงเป็นเทปนิทาน

เพื่อใช้สำหรับการเล่านิทานช่วยอำนวยความสะดวกในการเลือกหาคนพากย์ได้ถูกใจ จัดเพลงและดนตรีประกอบให้กลมกลืนได้ดีกว่าแสดงสดและด้วยคุณสมบัติของเทปนิทานอีกประการหนึ่งคือ เป็นสื่อที่ใช้ และเก็บรักษาได้ง่าย มีความสะดวก ไม่ยุ่งยาก ราคาไม่แพง และเมื่อนำมาใช้คู่กับหนังสือ การฟังเทปและมีหนังสือให้เห็นภาพของเรื่องราวจะเป็นการช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องเชื่อมโยงระหว่างเสียงกับหนังสือหรือภาพทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานมากยิ่งขึ้น ทุกครั้งที่จบหน้า จะมีเสียงสัญญาณดนตรีพิเศษดังขึ้น บอกให้รู้ว่าจบหน้าแล้วต้องเปิดหน้าใหม่ และยังเป็นการเริ่มต้นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับเด็ก เพราะการใช้สื่อการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดการเรียนการสอนได้นั้นจำเป็นต้องเลือกสื่อที่ถูกต้องและเหมาะสม และช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนการสอน ดังที่ Elizabeth (1971, อ้างถึงใน นิรมล แสงศรี 2531 : 35-36) ที่กล่าวว่า การเลือกสื่อการเรียนการสอนควรจะต้องเหมาะสมกับเรื่องที่สอน มีลักษณะน่าสนใจ ตรงกับจุดมุ่งหมายในการสอน ไม่ทำให้เสียเวลาในการใช้มากเกินไป เป็นแบบง่ายๆ และมีราคา ไม่แพงจนเกินไป และนอกจากนี้จะต้องดูความทันสมัย ถูกต้องแน่นอนและต้องพิจารณาว่าสื่อการเรียนการสอนที่จะทำมานั้นใช้ในห้องเรียนธรรมดาได้หรือไม่ ซึ่งคุณสมบัติของเทปนิทานประกอบหนังสือนี้จึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นสื่อที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง และเมื่อนำมาใช้ประกอบกับหนังสือ ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เข้าใจ และเห็นภาพได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะพัฒนาการบันทึกเสียงนิทานเป็นเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อใช้เป็นประโยชน์ต่อการปลูกฝังจริยธรรม ในการที่จะพัฒนาเยาวชนของชาติให้เป็น เยาวชนที่ดี มีคุณภาพของชาติต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อน และหลัง ฟังนิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

สมมติฐานการวิจัย

1. เทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

2. นักเรียนที่ได้ฟังนิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ มีคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ สูงขึ้นหลังจากการฟังนิทาน

3. นักเรียนมีพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนวัดสามง่าม(คงทองอนุสรณ์) ต.สามง่าม อ.ดอนตูม จ.นครปฐมที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (sample random) เพื่อเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (independent variable) ได้แก่ วิธีการสอนโดยใช้เทปนิทานประกอบหนังสือ

2.2 ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่ คะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ และ พฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

จำนวน 5 ครั้ง ครั้งละประมาณ 45 นาที

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาถึงสภาพแวดล้อมและองค์ประกอบส่วนตัวของนักเรียน มุ่งศึกษาเฉพาะคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน ที่ได้จากการฟังนิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นิทาน หมายถึง นิทานที่ผู้วิจัยแต่งขึ้นมาใหม่ โดยมีเนื้อหาที่สอดแทรกคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์

2. เทปนิทานประกอบหนังสือ หมายถึง การบันทึกเสียงการเล่านิทาน ลงในแถบบันทึกเสียง โดยมีเสียงดนตรี เสียงประกอบอื่นๆ และใช้ประกอบควบคู่กับหนังสือ ซึ่งเป็นหนังสือที่มีภาพของเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง เป็นภาพสี และมีกิจกรรม ส่งเสริมการเรียนรู้ให้เด็กได้ทำหลังฟังเทปนิทานจบในแต่ละเรื่อง เพื่อให้ผู้ฟังได้เกิดความสนุกสนาน และเห็นภาพชัดเจนขณะฟังนิทาน

3. การพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือ หมายถึง การสร้างเทปนิทานประกอบหนังสือแล้วนำไปทดลองใช้เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ โดยดำเนินการทดลอง 3 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1 ใช้กับเด็ก 3 คน แล้วนำผลไปปรับปรุง ครั้งที่ 2 ทดลองใช้กับเด็ก 9 คน ตรวจสอบแล้วนำผลไปปรับปรุง ครั้งที่ 3 ทดลองใช้กับเด็ก 30 คน เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพของ เทปนิทานประกอบหนังสือตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

4. ประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือ หมายถึง คุณภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ซึ่งประเมินผลจากคะแนนแบบทดสอบ และกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้โดย 80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย จากการทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังฟังนิทานจบแต่ละเรื่อง และ 80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังจากการฟังนิทาน

5. จริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ซึ่งแสดงให้เห็นถึง ระดับของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางในการปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสม ในเรื่องของการประพฤติ ปฏิบัติตัวอย่างตรงไป ตรงมา ที่ถูกต้องเหมาะสม อันพึงปฏิบัติต่อตนเอง ผู้อื่น และต่อสังคม โดยที่สามารถจะเลือกประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ควรกระทำ เว้นสิ่งที่ควรเว้น ซึ่งเกิดจากการพิจารณาตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำ ของแต่ละคน ซึ่งมีพฤติกรรมที่ซื่ง แบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

5.1 ซื่อสัตย์ต่อตนเอง

- ขอมรับผิดจากการกระทำของตน

5.2 ซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

- ไม่พูดโกหก
- ไม่ถือเอาของผู้อื่นเป็นของตน

5.3 ซื่อสัตย์ต่อสังคม

- ไม่ละทิ้งหน้าที่
- การปฏิบัติตามข้อตกลง

6. แบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ หมายถึง แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบรูปภาพประกอบสถานการณ์ (Picture test) โดยกำหนดเป็นสถานการณ์แล้วสร้างเป็นรูปภาพ แบบปรนัย มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple choice) 3 ตัวเลือกเพื่อให้นักเรียนเลือกตอบว่าควรทำอะไรเมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น โดยมีเกณฑ์พิจารณาตัวเลือกจากสถานการณ์ คือ ให้

- 0 คะแนนสำหรับพฤติกรรมที่กระทำให้ตน บุคคลอื่นและสังคมเดือดร้อน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรกระทำ
- 1 คะแนน สำหรับพฤติกรรมทำความดี กระทำเพื่อประโยชน์ให้ตน บุคคลอื่น หรือสังคม เป็นพฤติกรรมที่ควรกระทำ

7. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี

ประโยชน์สำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. ได้สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ ที่มีประสิทธิภาพ ได้มาตรฐาน ไปใช้ในการเล่านิทานเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย
2. สื่อที่ผลิตขึ้นจะเป็นแนวทางในการเลือกใช้ของครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยในการนำไปใช้เพื่อพัฒนาจริยธรรมในเด็กปฐมวัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับสื่อและการพัฒนาสื่อ
 - 1.1 ความหมายของสื่อ
 - 1.2 ความหมายของสื่อประสม
 - 1.3 ประโยชน์ของสื่อประสม
 - 1.4 หลักการวิจัยและพัฒนาสื่อ
 - 1.5 การออกแบบวิจัยและพัฒนาสื่อการสอน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - 2.1 ความหมายของนิทาน
 - 2.2 ความสำคัญและประโยชน์ของการเล่านิทานที่มีต่อเด็กปฐมวัย
 - 2.3 ประเภทของนิทาน
 - 2.4 หลักการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย
 - 2.5 การเล่านิทาน
 - 2.6 เทปนิทาน
 - 2.7 หนังสือนิทาน
 - 2.8 การหาประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือ
 - 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์
 - 3.1 ความหมายของจริยธรรม
 - 3.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม
 - 3.3 วิธีการส่งเสริมและพัฒนาจริยธรรม
 - 3.4 รูปแบบการวัดจริยธรรม
 - 3.5 คุณลักษณะทางจริยธรรม
 - 3.6 ความหมายของความซื่อสัตย์

- 3.7 ประเภทของความเชื่อศรัทธา
- 3.8 พฤติกรรมของผู้ที่มีความเชื่อศรัทธา
- 3.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมด้านความเชื่อศรัทธา

ความรู้เกี่ยวกับสื่อและการพัฒนาสื่อ

ความหมายของสื่อ

สื่อ (medium,pl. media) เป็นคำที่มาจากภาษาละติน “medium” แปลว่า ระหว่าง (between) หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่บรรจุข้อมูลเพื่อให้ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้ตรงตามวัตถุประสงค์ (กิตานันท์ มลิทอง 2540 : 79)

สื่อ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2538:842) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สื่อ (กริยา) หมายถึง ทำการติดต่อให้ถึงกัน ชักนำให้รู้จักกัน, สื่อ (นาม) หมายถึง ผู้หรือสิ่งของที่ทำให้การติดต่อถึงกันหรือชักนำให้รู้จักกัน

ณรงค์ สมพงษ์ (2535 :31) ได้ให้ความหมายของสื่อไว้ว่า หมายถึง ตัวกลางหรือพาหะ ซึ่งนำข่าวสารจากผู้ส่งไปยังจุดหมายปลายทาง
 McLuhan (1964, อ้างถึงใน พรสิทธิ์ พัฒนานุรักษ์ 2540 :332-334) กล่าวว่าสื่อก็คือ สารนั่นเอง (the medium is the message)ในกระบวนการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารจะส่งสารไปยังผู้รับ ซึ่งผู้รับจะรับสารได้โดยผ่านทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ การเห็น การได้ยิน การสัมผัส การได้กลิ่น และการลิ้มรส โดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงสารก็มักจะนึกถึงภาษาพูดหรือเขียน ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งตัวสารคือ เนื้อความหรือความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการส่งไปยังผู้รับสารหรืออาจจะพิจารณาว่า เป็นสื่อที่ทำให้ผู้รับสารทราบเนื้อหาของสารที่ผู้ส่งสารต้องการส่งก็ได้ ดังนั้น เมื่อมีการกล่าวถึงลักษณะของการสื่อสาร เช่นภาษาพูด ภาษาเขียน หรืออากัปกิริยาต่างๆ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สื่อถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสาร ซึ่งทำหน้าที่เป็นพาหะหรือตัวกลางนำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร เพราะว่าการที่ผู้ส่งสารต้องการส่งสารออกไปยังผู้รับแต่ไม่มีสื่อ การสื่อสารนั้นย่อมไม่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามคำว่า “สื่อ” นั้นได้นำมาใช้กันในความหมายที่ค่อนข้างกว้างขวางโดยอาจรวมถึงตัวสารเข้าไว้ด้วยกันก็ได้

ความหมายของสื่อประสม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523 : 115) ให้ความหมายว่า สื่อประสมเป็นการนำสื่อการสอนหลายอย่าง มาสัมพันธ์กันเพื่อถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ในลักษณะที่สื่อแต่ละชิ้นส่งเสริมสนับสนุนกันและกัน

ฉลองชัย สุรวฒนบุรณ (2528 : 313) ได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ว่าเป็นการประสมประสานการใช้สื่อชนิดต่างๆ และจำนวนต่างๆจัดระเบียบใช้ให้เหมาะสมในการนำเสนอเนื้อหาแต่ละชนิด เพื่อให้คำตอบที่กระจ่างเป็นประโยชน์น่าสนใจแก่ผู้เรียนในการออกแบบการจัดระบบสื่อประสมนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงการใช้เครื่องมือโสตทัศนมากกว่า 2 ชนิดขึ้นไปเท่านั้น แต่ต้องเป็นการประสานความสัมพันธ์ของสื่อที่ใช้เพื่อใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะและความสามารถหรือศักยภาพของสื่อแต่ละชนิดนั้นให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ทำให้สื่อแต่ละชนิดที่ใช้อำนวยความสะดวกแก่กันและกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีได้มากขึ้น

วารินทร์ รัศมีพรหม (2531 : 108) ให้ความหมายว่า การรวมเอาสื่อแต่ละชนิดและรูปแบบของสื่อเหล่านั้นให้บูรณาการเข้าด้วยกันอย่างมีโครงสร้างที่ดี และมีระบบในการนำเสนอเนื้อหาแต่ละชนิดต้องออกแบบมาเพื่อเสริมสื่ออื่นๆ เพื่อที่จะทำให้ระบบสื่อประสมอันเป็นผลรวมนั้น มีคุณค่ายิ่งใหญ่มากกว่าผลรวมของส่วนย่อย

กิดานันท์ มลิทอง (2540 : 255) ให้ความหมายว่า การนำสื่อหลายๆประเภทมาใช้ร่วมกันทั้งวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อแต่ละอย่างตามลำดับขั้นตอนของเนื้อหา

อีริกสัน (Erickson 1965 : 11) ให้ความหมายว่า การนำสื่อการสอนหลายๆ อย่างมาใช้ร่วมกันอย่างมีความสัมพันธ์กัน มีคุณค่าและส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างมีระบบ สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ ที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด

จึงกล่าวได้ว่า สื่อการสอนแต่ละชนิดมีทั้งส่วนเด่น และส่วนด้อยแตกต่างกันไป หรือเรียกว่าสื่อแต่ละชนิดมีลักษณะเด่นเฉพาะไม่สามารถจะบอกได้ว่าสื่อชนิดใดดีกว่าหรือด้อยกว่า โดยที่ยังไม่ได้พิจารณาในด้านอื่นๆประกอบ สื่อการสอนที่ดีจะต้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สถานที่เรียน ระยะเวลา หรือช่วงเวลาที่กำหนด กิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนสภาพแวดล้อมต่างๆ การใช้สื่อประสมจึงต้องอาศัยส่วนเด่นของสื่อการสอนแต่ละชนิดมาใช้ร่วมกัน เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมซึ่งกันและกัน จึงจะเป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ ต่อการเรียนการสอนนั้นๆ เพียงแต่ควรพิจารณาว่าสื่อแต่ละชนิดที่นำมาใช้ร่วมกัน จะต้องไม่เสนอโมโนทัศน์หรือสาระของเนื้อหาซ้ำซ้อนกัน และพึงระวังในการใช้สื่อการสอนมากมายเกินความจำเป็นจะก่อให้เกิดความสับสน วุ่นวาย การใช้สื่อประสมแต่ละชนิดจึงต้องมีเหตุผลเพียงพอ

ประโยชน์ของสื่อประสม

1. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาต่างๆ ได้ดี เกือบทุกเรื่องจากหลายแหล่ง โดยถือว่าสื่อแต่ละอย่างมีเนื้อหาและรูปแบบแตกต่างกัน
2. ช่วยประหยัดเวลาทั้งผู้สอนและผู้เรียน
3. ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ ตามความสามารถและความพร้อมของแต่ละบุคคล
4. ช่วยดึงดูดความสนใจเพราะสื่อประสมเป็นการผสมผสานกันของสื่อที่มีการนำเอาเทคนิคการผลิตแบบต่างๆ มาใช้ทำให้น่าสนใจ

หลักการวิจัยและพัฒนาสื่อ

Borg, Gall and Morrish (1988, อ้างถึงใน พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ 2531 : 21-24) ได้กล่าวถึงหลักการวิจัยและพัฒนาการศึกษาไว้ ดังนี้

การวิจัยและพัฒนาการศึกษา (Education Research and Development หรือ R&D) เป็นการพัฒนาการศึกษาโดยพื้นฐานของการวิจัย (Research Based Education Development) เป็นกลยุทธ์หรือวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งที่ยอมรับใช้กันในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการศึกษา โดยเน้นหลักเหตุผลและตรรกวิทยา เป้าหมายหลักก็คือ เพื่อใช้เป็นกระบวนการในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา (education product) อันหมายถึง วัสดุ ทรัพยากรทางการศึกษา ได้แก่ หนังสือแบบเรียน ฟิล์ม สไลด์ เทป เทปโทรทัศน์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฯลฯ

การออกแบบวิจัยและพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

การวิจัยและพัฒนาของ Borg, Gall and Morrish (1988, อ้างถึงใน พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ 2531 : 21-24) ได้แบ่งเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดผลิตภัณฑ์ทางการศึกษาที่จะทำการพัฒนา กำหนดผลิตภัณฑ์ให้ชัดเจนว่าผลิตภัณฑ์ทางการศึกษาที่จะวิจัยและพัฒนาคืออะไร โดยต้องกำหนด 1) ลักษณะทั่วไป 2) รายละเอียดของการใช้ 3) วัตถุประสงค์ของการใช้ 4) เกณฑ์ในการเลือกกำหนดผลิตภัณฑ์การศึกษาที่จะวิจัยและพัฒนา แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. ตรงกับความต้องการอันจำเป็นหรือไม่
2. ความก้าวหน้าทางวิชาการมีพอเพียงที่จะพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่กำหนดหรือไม่
3. บุคลากรที่มีอยู่มีทักษะความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการวิจัยและพัฒนาหรือไม่
4. ผลิตภัณฑ์นั้นจะพัฒนาขึ้นในเวลาอันสมควรหรือไม่

ขั้นที่ 2 รวบรวมข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คือ การศึกษาทฤษฎีและงานวิจัย การสังเกตภาคสนามซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ผลิตภัณฑ์การศึกษาที่กำหนด ถ้ามีความจำเป็น ผู้ทำการวิจัยและพัฒนาอาจต้องทำการศึกษาวิจัยขนาดเล็ก ซึ่งงานวิจัยและทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถตอบได้ก่อนที่จะเริ่มทำการพัฒนาต่อไป

ขั้นที่ 3 วางแผนการวิจัยและพัฒนา ประกอบด้วย

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการใช้ผลิตภัณฑ์
2. ประมาณค่าใช้จ่ายกำลังคนและระยะเวลาที่ต้องใช้เพื่อศึกษาความเป็นไปได้
3. พิจารณาผลสืบเนื่องจากผลิตภัณฑ์

ขั้นที่ 4 พัฒนารูปแบบขั้นตอนของผลิตภัณฑ์ ขั้นตอนนี้เป็นการออกแบบและจัดทำผลิตภัณฑ์การศึกษาที่วางไว้ เช่นถ้าเป็นโครงการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นก็จะต้องออกแบบหลักสูตร เตรียมวัสดุหลักสูตร คู่มือฝึกอบรม เอกสารในการฝึกอบรม และเครื่องมือประเมินผล

ขั้นที่ 5 ทดลองหรือทดสอบผลิตภัณฑ์ครั้งที่ 1 โดยนำผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบและจัดเตรียมไว้ในขั้นที่ 4 ไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 6 – 12 คน ประเมินผลโดยการใช้แบบสอบถามการสังเกตและการสัมภาษณ์ แล้วรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

ขั้นที่ 6 ปรับปรุงผลิตภัณฑ์ครั้งที่ 1 นำข้อมูลและผลจากการทดลองใช้จากขั้นตอนที่ 5 มาพัฒนาปรับปรุง

ขั้นที่ 7 ทดลองหรือทดสอบผลิตภัณฑ์ครั้งที่ 2 นำผลิตภัณฑ์ไปทดสอบครั้งที่ 2 เพื่อทดสอบหาคุณภาพผลิตภัณฑ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 30 – 100 คน ประเมินผลเชิงปริมาณในลักษณะ Pre-test Post-test นำผลไปเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของการใช้ผลิตภัณฑ์

ขั้นที่ 8 ปรับปรุงผลิตภัณฑ์ครั้งที่ 2 นำข้อมูลและผลจากการทดลองใช้จากขั้นที่ 7 มาพิจารณาปรับปรุง

ขั้นที่ 9 ทดลองหรือทดสอบผลิตภัณฑ์ครั้งที่ 3 นำผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทดสอบคุณภาพการใช้งานของผลิตภัณฑ์โดยใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 40 – 200 คน ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต การสัมภาษณ์แล้วรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

ขั้นที่ 10 ปรับปรุงผลิตภัณฑ์ครั้งที่ 3 นำข้อมูลและการทดลองครั้งที่ 3 นำข้อมูลครั้งที่ 3 มาปรับปรุงเพื่อผลิตและเผยแพร่ต่อไป

ขั้นที่ 11 เผยแพร่ เสนอรายงานเกี่ยวกับผลการวิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการศึกษาไปใช้ในโรงเรียน

ซึ่งสอดคล้องกับขั้นตอนการวิจัยและพัฒนาของ ไพโรจน์ เบาลือ (อ้างถึงใน บุญเลิศ ทัดดอกไม้ 2539 : 78) ซึ่งมีลำดับขั้นตอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดจุดมุ่งหมาย

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์โดยวิเคราะห์สิ่งต่างๆดังนี้

- วิเคราะห์เนื้อหาวิชา
- วิเคราะห์ผู้เรียน
- วิเคราะห์สื่อการเรียนการสอน

ขั้นที่ 3 การออกแบบบทเรียน

ขั้นที่ 4 การผลิตสื่อ

ขั้นที่ 5 การทดลองและปรับปรุงแก้ไข

- การทดลองเป็นรายบุคคลและปรับปรุงแก้ไข
- การทดลองเป็นกลุ่มย่อยและปรับปรุงแก้ไข
- การทดลองเป็นกลุ่มใหญ่หรือการทดลองภาคสนามและปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 6 การเผยแพร่

การวิจัยและพัฒนาเป็นรูปแบบการวิจัยที่ทำให้การวิจัยทางการศึกษาซึ่งไม่ว่าจะเป็นการวิจัยพื้นฐานหรือการวิจัยประยุกต์ ควรได้รับการปรับปรุงและนำไปใช้อย่างจริงจัง การวิจัยประเภทนี้ยังมีส่วนช่วยการศึกษาของประเทศให้มีความก้าวหน้ามีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ต่างๆ ที่มี การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอยู่ตลอด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

ความหมายของนิทาน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความและอธิบายความหมายของนิทาน ดังนี้

ฉวีวรรณ กินวาศ (2533 : 101) กล่าวว่า นิทานหมายถึงเรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมาเป็น เวลานานแล้ว แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าเริ่มต้นเล่ากันมาตั้งแต่เมื่อใด การเล่านิทานก็เพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลินและให้ความรู้ เพื่อเป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และบางครั้งก็สอดแทรกเพื่อ สอนใจไปด้วย

ภิญญาพร นิตยะประภา (2534 : 32) กล่าวว่า นิทานคือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาที่มีได้ เจาะจงแสดงประวัติความเป็นมาของเรื่อง จุดใหญ่ก็เพื่อความสนุกสนานและความพอใจทั้งผู้เล่า

และผู้ฟังที่จะสนองความต้องการทางด้านจิตใจของผู้ฟัง โดยบางครั้งสอดแทรกคติสอนใจเอาไว้ด้วย

ทรงพร สุทธิธรรม (2534 : 56) กล่าวว่านิทานหมายถึง เรื่องราวที่เล่าต่อกันมาหรือแต่งขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนาน หรือสอดแทรกแนวคิด คุณธรรม ลักษณะที่ฟังประสงค์แก่เด็กเพื่อให้สามารถปฏิบัติตนได้เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่านิทานหมายถึง เรื่องราวที่เล่ากันมาหรือแต่งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน และแฝงความคิดสอนใจ หรือให้เกิดการเรียนรู้จากนิทาน

ความสำคัญและประโยชน์ของการเล่านิทานที่มีต่อเด็กปฐมวัย

การเล่านิทานเป็นการถ่ายทอดความรู้ ทัศนคติและแนวคิดไปสู่เด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินในแง่ของการส่งเสริมพัฒนาการที่ดีตามวัยของเด็ก ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมสติปัญญา และภาษา ดังที่ได้มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทานไว้ดังนี้

ชุดิมา สัจจนันท์ (2529 : 60-61) ได้กล่าวถึง คุณประโยชน์ของการเล่านิทาน ดังนี้

1. ช่วยอธิบายหรือสื่อสาร
2. ช่วยสร้างภาพพจน์และทำให้การพูดคุยมีชีวิตชีวา
3. ช่วยให้เด็กนอนหลับง่าย
4. เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพ
5. สร้างเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็ก
6. ส่งเสริมให้เด็กใช้หนังสือและห้องสมุด
7. สร้างความเพลิดเพลินทั้งแก่ผู้ฟังและผู้เล่า เพราะนิทานเป็นสิ่งที่เด็กทุกคนชอบฟัง
8. ช่วยแนะนำเรื่องหรือความรู้ใหม่ๆ
9. สร้างความผูกพันใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างกัน
10. พัฒนาการเรียนรู้ทางด้านภาษา และฝึกทักษะการพูด
11. ส่งเสริมการแสดงออกต่อหน้าชุมชน รวมทั้งศิลปะการแสดงด้วย
12. กระตุ้นให้เกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
13. สืบทอดมรดกทางวรรณกรรม และศิลปะอันเก่าแก่ของมนุษยชาติ
14. ช่วยปลูกฝังคุณธรรม ความดี ความเป็นสภาพชน และความละเอียดอ่อนในจิตใจเด็ก

วรรณิ ศิริสุนทร (2539 : 30-31) มีความเห็นว่าการเล่านิทานมีประโยชน์ช่วยในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ดังนี้

1. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง
2. ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเพิ่มพูนความรู้จากการฟัง
3. ช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางภาษา เด็กรู้จักคำถามมากขึ้น รู้จักเก็บใจความเนื้อเรื่อง
4. ช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกรอบอุ้ม มีที่พึ่งทางใจ รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม
5. ทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากรื่องราวที่ได้ฟัง เช่น เรื่องเกี่ยวกับนางฟ้า เรื่องสัตว์ต่างๆ และเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติต่างๆ
6. ช่วยให้เด็กรู้จักโลกจากแง่มุมเล็กๆน้อยๆจากนิทานที่ได้ฟัง ทำให้สามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบต่อเหตุการณ์ต่างๆได้ถูกต้อง

ประเภทของนิทาน

เกริก ยूनพันธ์ (2538 : 20-22) กล่าวถึงการแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน โดยแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ 8 ประเภท คือ

1. เทพนิทาน หรือเทพนิยาย หรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความเป็นจริงเหนือความเป็นจริงของมนุษย์ส่วนใหญ่ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆ จะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช ฉากหรือสถานที่ในเนื้อเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษหรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์หรือเมืองบาดาล มีพระเอก เป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า มีเทวดา มียักษ์ เป็นต้น
2. นิทานประจำถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น กูเขา ทะเล แม่น้ำ เรื่องราวของโบราณวัตถุที่มีเหตุที่มาของการสร้าง การเกิด เป็นต้น
3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เลียบเคียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิต และความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ ให้บังเกิดผลในการดำรงชีวิต และความเป็นอยู่ให้พิถีพิถัน ละเอียดรอบคอบ และไม่ประมาท ช่วยเหลือและเมตตาผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข
4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจ กล่าวหาญ นิทานวีรบุรุษมักเป็นเรื่องราวที่ถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลที่สำคัญๆ ไว้แต่ มักสร้างฉากหรือสถานการณ์น่าตื่นเต้นหรือเกินความเป็นจริง เพื่อให้เรื่องราวสนุกสนาน และทำให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามว่าบุคคลผู้เป็นวีรบุรุษนั้นมีความสามารถและน่าสนใจจริงๆ

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นนิทานที่เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใดและอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้นๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเต็ม นกยูงกับนกกา

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ โดยเฉพาะเกี่ยวข้องกับตัวบุคคลที่มีอิทธิฤทธิ์เหนือความเป็นจริงลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ฯลฯ

7. นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก และเปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการอยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรมแฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไขเป็นบางครั้ง หรือบางครั้งสอนแบบทางอ้อมหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเองมักเป็นเรื่องราวบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นนิทานที่มีเรื่องราวเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ แต่มีแง่มุมที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับไหวพริบ เรื่องราวแปลกๆ เรื่องเหลือเชื่อเกินความเป็นจริง

วรรณิ ศิริสุนทร (2539 : 13-19) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. นิทานพื้นบ้าน (folk tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน จนภายหลังมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมบ้าง จดจำเรื่องราวมาเขียนขึ้นบ้าง ไม่ปรากฏว่าผู้แต่งดั้งเดิมเป็นใครมักจะกล่าวอ้างว่าเป็นของเก่าแล้วเอามาเล่าใหม่ นิทานพื้นบ้านแบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (talking beast tales) มีตัวละครเป็นสัตว์พูดจาโต้ตอบกัน บางครั้งสัตว์ก็พูดจาโต้ตอบกับคนด้วย

1.2 นิทานไม่รู้จบ (cumulative tales) เป็นนิทานเรื่องธรรมดาพื้นๆ แต่เนื้อเรื่องมีการกระทำต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ และซ้ำๆ กัน

1.3 นิทานตลกขบขัน (the drolls หรือ humorous tales) เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นทำนองไร้สาระหรือโง่เขลาและแปลกประหลาดชวนให้เป็นเรื่องตลกขบขัน บางครั้งก็เป็นเรื่องการใช้ปฏิกิริยาไหวพริบ

1.4 นิทานอธิบายเหตุ (pourquoi stories tales that tell why) ส่วนใหญ่นิทานพื้นบ้านชนิดนี้มีเรื่องอธิบายหรือตอบคำถามของเด็กๆ ว่า... “ทำไม...?” ส่วนใหญ่อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของสัตว์หรือขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้คนในชาติต่างๆ บางครั้งก็เกี่ยวกับธรรมชาติ

1.5 เทพนิยาย (fairy tales) บางครั้งเรียกว่า นิทานเกี่ยวกับเวทมนต์คาถา (tales of magic) ลักษณะของนิทานชนิดนี้ที่เห็นเด่นชัด คือมักยาวซับซ้อน หรือมีผู้วิเศษสามารถทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้ อย่างที่คนธรรมดาไม่สามารถทำได้

2. นิทานสอนคติธรรม (fables) มีลักษณะเป็นนิทานสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีบทบาทเหมือนคน มีแกนเรื่องแกนเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น และต้องให้บทเรียนที่สอนใจ เป็นข้อสรุปที่ชัดเจน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 นิทานเทียบสุภาษิต เป็นนิทานที่มักยกสุภาษิตตั้งเป็นโคลง 1 บท แล้วมีนิทานเปรียบเทียบได้กับโคลงนั้น

2.2 นิทานชาดก เป็นนิทานสอนคติธรรมของอินเดีย ซึ่งคำว่า ชาดก มาจากภาษามคธ แปลว่า เกิดแล้ว คือหมายถึงเรื่องราวของพระพุทธเจ้าและพระสาวกที่เกิดขึ้นมาแล้วในชาติก่อนๆ

3. นิทานปกรณัม(myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์และเรื่องราวในบรรพกาล เกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ มีพลังอำนาจทางเวทมนต์คาถา

4. महाकाพย์และนิทานวีรบุรุษ (epic and hero tales) เป็นนิทานที่มีลักษณะคล้ายกับเทพปกรณัม ต่างกันแต่ว่าตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ พินฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด

5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (animal stories) ในปัจจุบันนี้ได้มีผู้แต่งนิทานสำหรับเด็กที่มีตัวละครเป็นสัตว์ โดยแบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่ สัตว์ที่มีบทบาทการกระทำอย่างคน สัตว์ที่มีความเป็นอยู่อย่างสัตว์แต่พูดได้อย่างคน และสัตว์ที่มีความเป็นอยู่และความนึกคิดตามธรรมชาติของสัตว์ เรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กเล็กที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์หรือที่มีตัวละครเป็นสัตว์ มีทั้งที่แต่งเป็นเรื่องๆ และแต่งออกมาเป็นหนังสือชุด และส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นหนังสือภาพ

หลักการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย

พรจันทร์ จันทวิมล (2529 : 103) ผู้ซึ่งทำงานใกล้ชิดกับเด็กปฐมวัยมาโดยตลอด และเป็นนักแต่งนิทานและนักเล่านิทาน ได้กล่าวถึงการเลือกนิทานสำหรับเด็กปฐมวัยไว้ ดังนี้

1. เป็นเรื่องง่ายๆ แต่สมบูรณ์เน้นเหตุการณ์อย่างเดียวให้เด็กพอคาดคะเนเรื่องได้บ้าง
2. มีการเดินเรื่องได้อย่างรวดเร็ว
3. ตัวละครน้อยมีลักษณะเด่นที่จำได้ง่าย เด็กอาจสมมติตัวแทนได้
4. มีบทสนทนามากๆ เพราะเด็กส่วนมากไม่สามารถฟังเรื่องที่เป็นความเรียงได้ดี
5. ใช้ภาษาง่ายๆ ประโยคสั้นๆการกล่าวคำซ้ำ หรือคำสัมผัสจะช่วยให้เด็กจดจำได้ง่ายและรวดเร็ว
6. สร้างความรู้สึก ความพอใจให้กับผู้ฟัง

7. เป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก เช่น ครอบครัว สัตว์เลี้ยง หรือเรื่องที่เด็กจะจินตนาการตามได้ ความยาวไม่เกิน 15 นาที

การเล่านิทาน

สัณห์พัฒน์ อรุณธาริ (2542 : 40-44) กล่าวว่าไว้ว่าการเล่านิทานมีทั้งคุณค่าและความจำเป็นต่อการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่สำคัญและใช้มากในการเรียนการสอนในระดับปฐมวัย ดังนั้นหากมีการวางแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอย่างมีขั้นตอนแล้วย่อมทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีช่วยส่งเสริมความคิด จินตนาการและการใช้ภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดี

แนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับนักเรียนอนุบาล แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม (การวางแผน)
2. ขั้นปฏิบัติการเล่านิทาน
3. ขั้นกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทาน

ขั้นเตรียม (การวางแผน)

ก่อนจัดกิจกรรมเล่านิทานสำหรับนักเรียนอนุบาล ควรเตรียมการล่วงหน้าหรือมีการวางแผน โดยกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน โดย

1. การเลือกนิทานที่เหมาะสม

ผู้เล่านิทานควรเลือกนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย โดยยึดหลักว่าเป็นเรื่องที่ทำให้ความสนุกสนาน สอดแทรกแนวคิดและคุณธรรม ตลอดจนเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวเด็กและเด็กสนใจ เช่น เรื่องครอบครัว สัตว์เลี้ยง ตลอดจนสถานที่ต่างๆ ที่เด็กควรรู้จัก พิจารณาถึงวัยและความสามารถในการเรียนรู้และการฟังเป็นสำคัญ มีการใช้ภาษาง่ายๆ จำนวนตัวละครไม่มากเพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

2. การเตรียมตัวของผู้เล่านิทาน (ทดลองเล่านิทาน)

การเล่านิทานให้ได้ดีนั้นเป็นเรื่องยากพอสมควร ผู้เล่าจึงควรมีการเตรียมตัวที่ดี เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจในเรื่อง ตลอดจนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวในนิทานได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นก่อนที่จะเล่านิทานให้เด็กฟังทุกครั้ง ผู้เล่าจะต้องมีการเตรียมการเล่าอยู่เสมอเพื่อให้การเล่านิทานประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยมีการเตรียมตัวดังนี้

- 2.1 อ่านนิทานที่จะเล่าให้จบอย่างเข้าใจ

2.2 ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานที่จะเล่า ทั้งบทสนทนา ลักษณะของตัวละคร เพื่อให้สามารถใช้น้ำเสียง และแสดงท่าทางได้อย่างเหมาะสม

2.3 ทดลองเล่า(ซ้อม) เพื่อทดสอบน้ำเสียงและท่าทางให้เหมาะสม

3. การเลือกใช้โสตทัศนูปกรณ์

การเลือกใช้ประเภทของโสตทัศนูปกรณ์ประกอบการเล่านิทานต้องขึ้นอยู่กับความสามารถและเทคนิคของผู้เล่าแต่ละคน ตลอดจนความชำนาญในการใช้โสตทัศนูปกรณ์

ขั้นปฏิบัติการเล่านิทาน

1. การเตรียมเด็กให้สงบ

ผู้เล่าควรใช้เทคนิควิธีการในการเตรียมเด็กให้สงบก่อนจะเริ่มเล่านิทาน เพื่อให้เด็กเกิดสมาธิในการฟังนิทาน และควรมีการเตรียมเด็กโดยให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทาน

2. การใช้เทคนิคในการเล่านิทาน

เทคนิคในการเล่านิทานเป็นความสามารถเฉพาะของแต่ละบุคคลหากแต่บุคคลสามารถที่จะฝึกฝนให้มีการปฏิบัติจนเกิดความชำนาญในการเล่านิทานได้ดังนี้

2.1 การใช้เสียง ควรใช้น้ำเสียงที่มีเสียงสูง-ต่ำ หน้า-เบา เสียงดัง-ค่อยเพื่อให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตามผู้เล่า เพราะเสียงจะเป็นสื่อที่แสดงความรู้สึกได้ดี

2.2 การใช้ท่าทาง ผู้เล่าควรใช้ท่าทางประกอบการเล่านิทาน เป็นส่วนประกอบที่ต้องสัมพันธ์กับน้ำเสียง เพื่อช่วยให้อารมณ์และความรู้สึกของผู้ฟังคล้อยตามไปด้วย

2.3 การให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมไปกับการเล่านิทาน เช่น การให้ทายตอนต่อไปของนิทาน การร้องเพลงร่วมกับตัวละคร

ขั้นกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทาน

ครูและนักเรียนร่วมกันเลือกทำกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทานสัก 1-2 อย่าง ต่อครั้ง ดังนี้

1. กิจกรรมภาษา

1.1 ตั้งชื่อเรื่องนิทานที่ฟัง

1.2 ร้องเพลงเกี่ยวกับตัวละคร

1.3 ถาม-ตอบ-ทายปัญหาจากเรื่องที่ฟัง

1.4 อภิปรายเกี่ยวกับบทบาทของตัวละครในนิทาน

1.5 ให้เด็กแต่งนิทานต่อเนื่องจากเรื่องเดิมที่ฟัง

1.6 การเขียนจดหมายถึงตัวละคร

2. กิจกรรมการแสดงละคร

2.1 ให้เด็กแสดงบทบาทสมมุติตามเรื่องราวของนิทานที่ได้ฟังมาแล้ว

2.2 ให้เด็กแสดงบทบาทสมมุติ เหตุการณ์ตอนใดตอนหนึ่งในนิทาน

- 2.3 ให้เด็กแสดงละครใบ้จากสั้นๆ
- 2.4 ให้เด็กแสดงละครพูด
- 3. กิจกรรมศิลปะ
 - 3.1 วาดภาพ ระบายสี
 - 3.2 ต่อเติมภาพตัวละครให้สมบูรณ์
 - 3.3 ปั้น ดึง ปะ ตัวละครในนิทาน
 - 3.4 งานศิลปะประดิษฐ์ตัวละครในนิทาน
 - 3.5 วาดภาพตอนที่ประทับใจที่สุด
 - 3.6 ทำ Map /Graph ตัวละครที่ชอบที่สุด

เทพนิทาน

การฟัง หมายถึง การใช้สมาธิและความตั้งใจที่จะจำประเด็นของสิ่งที่ได้ยิน การฟังตามความหมายดังกล่าว ต้องอาศัยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. การได้ยิน (hearing) การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้ทางโสตขั้นแรกของการฟัง
2. การฟัง (listening) เมื่อหูได้รับสัญญาณเสียงเข้าไปแล้ว จะส่งไปยังสมองตามลำดับขั้น เพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้อิน ในขั้นนี้ต้องใช้สมาธิ และความตั้งใจอย่างจริงจัง
3. การสร้างความเข้าใจ (auditing) เป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง คือ นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้อินแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและรู้จักประเมินคุณค่าว่าควรเชื่อถือเพียงใด แล้วจึงแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบไปตามต้องการ

จึงสรุปได้ว่า การฟังนั้นเริ่มต้นจากการได้ยินเสียงแล้วจึงรับรู้ เข้าใจ คิด และนำไปใช้ประโยชน์ เป็นกระบวนการที่เป็นขั้นตอน

สมิท (Smith 1973 : 212) ได้กล่าวถึงคุณค่าของการสอนฟังไว้ ดังนี้

1. เด็กในชั้นประถมศึกษาเรียนรู้รายละเอียดต่างๆ โดยการฟังถ้าสอนฟังโดยตรงจะพัฒนาคุณภาพของการเรียนการสอน
2. เด็กตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรียนรู้โดยตรงทันทีจากการฟังได้ดีกว่าการอ่าน เพราะเด็กในระดับชั้นต้นๆนี้ ยังไม่มีทักษะทางการอ่าน

เทพเสียง เป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งที่สามารถสื่อความหมายทางประสาทหูอย่างเดียว ซึ่งสื่อประเภทนี้สามารถบันทึกหรือลบเสียงได้ ใช้และเก็บรักษาง่าย จึงเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง

เทพนิทาน หมายถึง สิ่งเล่าต่อๆ กันมา เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลิน และแฝงด้วยคติสอนใจ ซึ่งถ้าหากนำเนื้อเรื่องในนิทานมาแล้วจะเรียกว่าการเล่านิทาน ถ้าหากนำมาเขียนเป็นบทละคร

โดยมีผู้แสดง มีเสียงประกอบ เสียงเหมือนจริง นำไปออกอากาศทางวิทยุเรียกว่าละครวิทยุ และถ้าหากนำไปบันทึกเสียงก็จะเป็นที่เรียกว่าเทปละครหรือเทปนิทาน

เทปนิทานมีลักษณะคล้ายกับครุเต่า คือ การถ่ายทอดเรื่องราวจากเสียงเช่นเดียวกัน รวมทั้งสามารถใช้ได้สะดวกและจัดซื้อจำกัดบางอย่าง ดังที่วิจิตร ภักดิ์รัตน์ (2531, อ้างถึงใน ยุติกร คำแก้ว 2542 : 39) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เทปนิทานเป็นสื่อที่มีเสียงต่างๆ หลากหลายเหมือนจริง มีเสียงประกอบ เสียงดนตรี ที่เร้ากระตุ้นความสนใจ ทำให้เรื่องสนุกสนานเห็นจริงขึ้นมาก ก่อให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์ และเกิดมโนภาพสามารถทำให้ผู้ฟังเกิดภาพพจน์ในจินตนาการ เทปนิทานนั้นสามารถสร้างอำนาจชักชวนได้สูง (persuasion) หรือกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ เพราะเปิดโอกาสให้ผู้ใช้เทคนิคในการประกอบเสียงดนตรี คำพูด เสียงประกอบที่ทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตาม มีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้นๆ เช่น เมื่อก้าวถึงป่าผู้ฟังก็จะรู้สึกว่าตนกำลังเดินท่องเที่ยวในป่าจริงๆ อีกทั้งสามารถสร้างจินตนาการจากการฟังได้ด้วยตนเองเป็นอย่างดีรวมทั้งเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อเด็กเล็กเป็นพิเศษ

เดล (Dale 1955 : 184) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของเทปนิทาน ดังนี้

1. เป็นสื่อที่สามารถทำการสื่อความหมายสองทิศทาง (two way communication) โดยครูสามารถจะเป็นผู้ร่วมกิจกรรม หากนักเรียนไม่เข้าใจหรือต้องการซักถาม และเมื่ออธิบายเป็นที่เข้าใจดีแล้วสามารถเปิดฟังต่อไปได้
 2. เป็นสื่อที่สามารถจัดปัญหาเรื่องตารางเรียนในชั้นเรียนได้ โดยที่สามารถนำไปใช้ได้ทุกเวลาที่ต้องการ
 3. เป็นสื่อที่สามารถเปิดฟังซ้ำได้หรือเปิดฟังทบทวนได้และสามารถใช้ในการประเมินผล เช่น กิจกรรมในห้องปฏิบัติการภาษา
 4. เป็นสื่อที่สามารถนำไปประกอบสื่ออื่นให้ได้มิติแห่งการรับรู้ (perception dimension) ของสื่ออื่นๆ เช่น สไลด์
 5. เป็นสื่อที่สามารถบันทึกได้เองและลบออกได้เมื่อไม่ต้องการ
 6. เป็นสื่อที่สามารถให้ผู้ฟังเกิดภาพพจน์ในจินตนาการ (mental image) ได้อย่างดี
- คุณลักษณะของเสียงในเทปนิทาน**

ในการออกแบบสร้างสรรค์สื่อเสียงเพื่อการเรียนการสอน เพื่อสร้างความสนใจ สร้างอารมณ์ และจินตภาพให้เกิดขึ้นกับผู้ฟังจำเป็นต้องคำนึงถึงคุณลักษณะของเสียงในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ระดับเสียง (pitch) ระดับหรือความสูงต่ำของเสียง ซึ่งจะช่วยสร้างอารมณ์ ความรู้สึก และจินตภาพให้เกิดขึ้นกับผู้ฟังได้ ระดับเสียงพูดหรือเสียงบรรยายที่น่าฟัง เกิดจากพื้นเสียงที่ดี มีน้ำเสียงที่ก้องกังวาน มีทักษะและมีความเข้าใจในการออกเสียง

2. ความหนักเบาของเสียง (tone) การควบคุมเสียงให้มีความพอเหมาะพอดีหรือมีความสมดุลระหว่างเสียงทุ้ม และเสียงแหลม ทำให้เสียงมีความนุ่มนวลและชวนฟัง

3. ความชัดเจนของเสียง (bright) ความชัดเจน แจ่มใสของเสียงหลัก ไม่ว่าจะป็นเสียงพูด เสียงบรรยาย เสียงดนตรี เสียงเพลง หรือเสียงประกอบ ทำให้เข้าใจเรื่องราวเนื้อหาสาระได้ดี ความชัดเจนของเสียงขึ้นอยู่กับแหล่งเสียง และคุณภาพของเสียง

มิติของเสียง (dimension) แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อม มีความลึก มีปริมาตร และการเคลื่อนไหวการสร้างมิติด้วยเสียงหรือสร้างภาพด้วยเสียงทำให้ผู้เรียนฟังแล้วเกิดภาพเคลื่อนไหวใกล้หรือไกลสร้างได้โดยการจัดระดับเสียงให้ต่างกันให้เกิดมิติ โดยใช้เทคนิคจากตำแหน่งของไมโครโฟน

ตำแหน่งเสียง (position) แสดงถึงความใกล้ไกลของเสียงที่ห่างจากไมโครโฟน ทำให้เกิดความลึกและทิศทางของเสียง

ทิศทางของเสียง (sound direction) บอกให้ทราบถึงตำแหน่งของเสียงว่าอยู่ทางด้านใด

จังหวะ (rhythm) ท่วงทำนองจังหวะลีลา ความหนัก เบาของเสียงทั้งเสียงพูด เสียงเพลง หรือเสียงประกอบอื่นๆ ทำให้เกิดความแตกต่างและเร้าใจ เช่นจังหวะของเสียงดนตรีที่กระชั้นทำให้รู้สึกตื่นเต้น

ลักษณะเฉพาะ (style) ลักษณะการแสดงออกหรือลักษณะเฉพาะของเสียงแต่ละประเภท

องค์ประกอบที่สำคัญของเทปนิทาน

นภาพรณ์ อัจฉริยกุล (2531, อ้างถึงใน ยุติกร คำแก้ว 2542 :41) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่สร้างสรรค์เทปนิทานมี ดังนี้

1. บทเจรจา (dialogue)
2. เสียงประกอบ (sound effects)
3. ดนตรี (music)

บทเจรจา หมายถึง บทสนทนาโต้ตอบกันในระหว่างตัวละครด้วยกัน บทเจรจานี้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญที่สุด เพราะบทเจรจานั้นส่วนสำคัญที่จะให้ผู้ฟังรู้ว่าอะไร กำลังเกิดขึ้น เกิดที่ไหน และเกิดแก่บุคคลใด ตัวละครควรใช้เสียงอย่างไร เช่น คุณัน กระซิบ อ่อนโยน กระโชกโฮกฮาก ตวาด หรือ นุ่มนวล นอกจากนั้นยังรวมถึงการแสดงชีวิตและอารมณ์ของตัวละครด้วย เช่น ร้องไห้ สะอื้น หัวเราะ ถอนใจ เป็นต้น ดังนั้นน้ำเสียงของผู้เล่านิทาน จึงควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ออกเสียงชัดเจน จังหวะในการพูดพอเหมาะ ไม่เร็ว หรือช้าเกินไป ใช้น้ำเสียงเหมาะกับตัวละคร

2. พยายามถ่ายทอดเรื่องราวให้เป็นภาพที่มีชีวิตจิตใจ โดยบรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละครให้ชัดเจน บรรยายสถานที่ที่เกิดขึ้นให้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด และทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่า ตนเองได้เข้าไปนั่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วย

3. เลือกถ้อยคำหรือสำนวนให้เหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง

4. แสดงจุดสำคัญของนิทานตามแนวที่ผู้เล่าต้องการเล่า อย่างเน้นหรือเสนอจนเด็กหมดสนุก ข้อควรระวังในเรื่องการใช้น้ำเสียงในการเล่านิทาน

1. ดังหรือค่อยเกินไป ถ้าดังเกินไปจะทำให้บรรยากาศไม่นุ่มนวล น่าตกใจ ถ้าค่อยเกินไป ผู้ฟังก็จะได้ยินไม่ทั่วถึงจะขาดความสนใจ

2. เล่าช้ายาว เฉื่อย เนือย ด้วยเสียงสม่ำเสมอตลอดเรื่อง

3. ใช้น้ำเสียงของตัวละครแต่ละตัวไม่แตกต่างกัน หรือไม่สามารทำเสียงหรือเลียนเสียง เพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกตามธรรมชาติต่างๆ ได้

4. พูดเร็วเกินไป

5. หยุค หรือเว้นช่วงจังหวะนานเกินไป

6. ออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือไม่ชัดเจน

7. ไม่ใส่อารมณ์ตามที่ท้องเรื่องในน้ำเสียงที่เล่า

8. เสียงไม่ปกติหรือไม่เป็นธรรมชาติ

เสียงประกอบ เป็นเสียงที่สร้างภาพให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ การใช้น้ำเสียงประกอบสามารถสร้างภาพอย่างเช่น

1. สร้างสถานที่ เช่น เสียงจอบเจบนถนน จะมีเสียงขูดขานพาหนะ สถานที่ในป่า อาจใช้น้ำเสียงนกร้อง ลำธารไหล เป็นต้น

2. สร้างเวลา เวลากลางคืนคึกคักอาจใช้น้ำเสียงแมลงกลางคืน หรือหิ่งห้อยไรกรีดร้อง เวลาเช้ามืดอาจใช้น้ำเสียงไก่ขัน เป็นต้น

3. สร้างความรู้สึก เสียงประกอบช่วยสร้างบรรยากาศ เช่นเสียงที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้น อาจใช้น้ำเสียงกลองรัว

ดนตรี ดนตรีใช้แสดงสัญลักษณ์ของรายการได้ในลักษณะต่างๆ คือ

1. ใช้เป็นส่วนหนึ่งของการเปิดรายการ

2. นำเข้าสู่ฉากของเรื่องราวด้วยดนตรี

3. เชื่อมโยงเรื่องราว

4. แสดงอารมณ์และบรรยากาศของเรื่อง เช่น อารมณ์รัก ตื่นเต้น เร่งรีบ สามารถใช้จังหวะต่างๆ ของดนตรีแสดงได้

5. ใช้ดนตรีเปลี่ยนฉาก
6. ใช้คั่นเหตุการณ์หรือกาลเวลาได้อย่างรวดเร็ว

หนังสือนิทาน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2527 : 142-143) ได้กล่าวถึง ลักษณะหนังสือเด็กควรมีคุณภาพดี 4 ประการ คือ

1. คุณภาพการพิมพ์ดี คือพิมพ์ตัวอักษร ภาพชัดเจน สวยงาม ดึงดูดความสนใจของเด็ก
2. คุณภาพการจัดหน้าและรูปเล่ม ต้องจัดให้เป็นไปตามหลักจิตวิทยาสำหรับเด็ก หน้าหนังสือดูโปร่งตา ไม่ห่างหรือแน่นจนเกินไป ขนาดตัวอักษรเหมาะกับวัยของเด็ก
3. คุณภาพทางศิลปะ มีภาพประกอบ ประณีต สวยงาม เหมาะกับเด็ก
4. คุณภาพในการเขียน เรื่องหรือผู้เขียน ต้องผูกเรื่องได้สนุก ใช้ภาษาที่สละสลวย อ่านเข้าใจง่าย

จากงานวิจัยถึงรูปเล่ม ขนาดหนังสือ ภาพประกอบ และตัวอักษรของหนังสือเด็กที่มีผู้วิจัยไว้พอสรุปได้ ดังนี้

ขนาดของหนังสือ

ควรมีขนาดที่พอเหมาะ ถือได้สะดวก ไม่ใหญ่เกินไปหรือเล็กเกินไปหรือหนักมากเกินไป รูปร่างลักษณะโดย ทั่วๆ ไป มีทั้งแนวตั้ง (upright) และแนวนอน (oblong) จากการวิจัย

1. เด็กจะชอบหนังสือแบบแนวตั้ง ขนาด 6×8.5 นิ้ว มากที่สุด
2. ชอบกระดาษสีขาว น้ำหนัก 150 แกรมขึ้นไป
3. เป็นหนังสือปกแข็ง
4. ภาพประกอบควรอยู่ด้านบนของเนื้อเรื่อง

ลักษณะของภาพ

ภาพเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กเข้าใจเนื้อเรื่องได้รวดเร็ว เป็นหัวใจสำคัญของหนังสือ เป็นเครื่องปรุงแต่งให้หนังสือมีรสชาติ น่าอ่านเกิดความเพลิดเพลิน รูปภาพมีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายหรือแสดงสิ่งที่ต้องการให้เห็น โดยมุ่งให้ผู้ดูสามารถเข้าใจ และจดจำได้สะดวก รูปภาพจึงมีความสำคัญ ดังนี้

1. รูปภาพเป็นสื่อที่สามารถอธิบายข้อความหรือเรื่องราว ให้เห็นภาพจนได้ชัดเจน เข้าใจง่าย และช่วยสร้างจินตนาการ ตลอดทั้งให้ความรู้สึกทางด้านอารมณ์แก่ผู้ดู
2. รูปภาพสามารถ ให้ความจริงเกี่ยวกับ ขนาด ระยะทาง สี อุณหภูมิ อารมณ์และการเคลื่อนไหว

3. รูปภาพสามารถกระตุ้นความสนใจได้ดี
4. รูปภาพสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด เจตคติ และทักษะให้แก่ผู้เรียน และจากผลการวิจัยต่างๆ ได้สรุปถึงลักษณะของภาพที่เด็กชอบ ดังนี้
 1. เด็กชอบภาพที่มีลักษณะง่ายๆ ไม่ซับซ้อน อายุมากขึ้นจึงชอบภาพซับซ้อนขึ้น
 2. เด็กชอบภาพที่แสดงการกระทำและการผจญภัย
 3. เด็กชอบภาพสีมากกว่าภาพขาว-ดำ
 4. เด็กอายุ 8 ขวบ สนใจการ์ตูนประกอบวรรณคดีหรือนิทานมากที่สุด อายุ 9 และ 10

ชอบการ์ตูนตลกซ้ำกันมากที่สุด

5. เด็กชอบเรื่องที่มีภาพประกอบมาก มากกว่าเรื่องที่มีภาพประกอบน้อย ภาพใหญ่เด็กจะชอบมากกว่าภาพเล็ก ชอบภาพตรงกับข้อความมากกว่าภาพที่ไม่ตรงกับข้อความ
6. ภาพสีน้ำช่วยให้เกิดจินตนาการได้มากกว่าภาพที่ใช้สีชนิดอื่น
7. เด็กชาย หญิง อ่านหนังสือเก่งหรือไม่เก่งชอบภาพลักษณะเดียวกัน
8. เด็กสนใจภาพที่อยู่ข้างขวามากกว่าภาพข้างซ้าย

และเป็นที่ชี้ชัดว่านักเรียนชั้นอนุบาลชอบภาพการ์ตูนมากที่สุด ชอบภาพง่ายๆ ที่ไม่มีรายละเอียดซับซ้อน แต่ต้องการภาพที่มีชีวิตชีวา ในการทำหนังสือนิทานผู้วาดจะต้องสร้างภาพที่เล่าเรื่องได้ด้วยตัวของมันเอง และไม่จำเป็นต้องใช้ศิลปะภาพเหมือนหรือภาพที่ถูกต้องตรงกับความ เป็นจริง

ขนาดของภาพ

นักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาตอนปลายชอบภาพขนาดใหญ่โตเต็มหน้ามากกว่าภาพขนาดเล็ก และภาพขนาดใหญ่กับขนาดกลางเด็กก็ชอบพอๆกัน

สีของภาพ

นักเรียนอนุบาลชอบภาพหลายสีที่สุดใส มากกว่าภาพขาว-ดำ ชอบโทนสีอุ่นมากกว่าโทนสีเย็น

จำนวนหน้าของหนังสือ

เด็กชั้นอนุบาล-ป.1 จำนวนหน้าที่เหมาะสม ประมาณ 10 –20 หน้า

ขนาดตัวอักษร

ตัวอักษรที่ใช้พิมพ์นั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นชอบตัวอักษรขนาด 32 พอยท์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชอบตัวอักษรแบบฝรั่งเศสขนาด 20 พอยท์ ตัวเรียงห่าง และจากการวิจัยของ ปรากฏพิพย์ ปางพุดพิงษ์ (2540:บทคัดย่อ)นักเรียนชอบตัวอักษรสีเขียวมากที่สุด

การหาประสิทธิภาพเทปนิทานประกอบหนังสือ

เพื่อเป็นการประกันว่าสื่อที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพในการสอนจริงตามที่มุ่งหวัง จึงต้องมีการหาประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึงการนำไปทดลองใช้ (try out) เพื่อปรับปรุงแล้วจึงนำไปทดลองใช้จริง (trial run)

การหาประสิทธิภาพของสื่อเป็นการนำสื่อที่สร้างขึ้น ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วจึงนำไปใช้จริง ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2520 : 135 - 136) ได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพซึ่งกระทำได้โดยประเมินผลจากพฤติกรรมของผู้เรียนหรือผู้อบรมไว้ 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) คือ การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องของนักเรียน ได้แก่ การทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ กระทำโดยเอาคะแนนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนเป็นร้อยละ

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) คือ การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย โดยพิจารณาจากการทดสอบหลังเรียน กระทำโดยเอาคะแนนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนเป็นร้อยละเช่นเดียวกัน ดังที่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2520 : 137) ได้เสนอขั้นตอนในการหาประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

1. ทดลองเป็นรายบุคคล ทดลองกับผู้เรียนหนึ่งคน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพ สังเกตบันทึก พฤติกรรมของผู้เรียนระหว่างเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

2. ทดลองกับกลุ่มย่อย โดยการนำสื่อที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้เรียนจำนวน 5-10 คน โดยคณะผู้เรียนที่เก่งกับอ่อน มีการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

3. ทดลองกับกลุ่มใหญ่ หลังจากทดลองและปรับปรุงแก้ไขทั้งสองครั้งแล้ว จึงนำไปทดลองกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้สร้างพึงพอใจ หากสื่อนั้นมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แสดงว่าสื่อนั้นก็มีความดีที่จะนำไปสอนนักเรียน

ในการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับผู้สร้างเป็นผู้พิจารณา โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80 , 85/85 , หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติ อาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้นนั้น กำหนดไว้ 3 ระดับ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อที่สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีค่าเป็น 2.5% ขึ้นไป

2. เท่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อที่สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกิน 2.5%

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อที่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 % ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ในการพัฒนาเทคนิคการประกอบหนังสือในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ในการหาประสิทธิภาพ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (Individual Tryout) (1:1) นำเทคนิคการประกอบหนังสือไปทดลองใช้กับผู้เรียนซึ่งมีระดับความรู้แตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน รวมจำนวนทั้งหมด 3 คน แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์ 60/60 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

2. แบบกลุ่ม (Small Group Tryout) (1:3) นำเทคนิคการประกอบหนังสือที่ปรับปรุงแก้ไข แล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีระดับความรู้แตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน อย่างละ 3 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 9 คน แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์ 70/70 และปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

3. แบบภาคสนาม (Field Group Tryout) นำเทคนิคการประกอบหนังสือไปทดลองใช้กับผู้เรียน 30 คน นำมาคำนวณค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

สมพิศ รัตนสุวรรณ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเล่านิทานที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลอุดรดิตต์ จังหวัดอุดรดิตต์ โดยการเล่านิทานที่มีรูปแบบการเล่า 3 แบบ คือ ฟังนิทานอย่างเดียว ฟังนิทานและดูรูปภาพประกอบ และฟังนิทานประกอบสไลด์เทป ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่ฟังนิทานอย่างเดียว กับการฟังนิทานโดยมีรูปภาพประกอบ ไม่แตกต่างกัน และการฟังนิทานโดยมีรูปภาพประกอบกับการฟังนิทานจากสไลด์เทปก็ไม่แตกต่างกัน แต่การฟังนิทานอย่างเดียว กับการฟังนิทานจากสไลด์เทปมีความแตกต่างกัน

รัตนา บำรุงญาติ (2532, อ้างถึงใน ศิริวรรณ ลี้กิจเจริญผล 2538 : 35) ได้ศึกษาผลการพัฒนาจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้หุ่นมือ การเล่านิทาน การใช้แถบเสียงนิทาน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไทร กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการทดลองโดยใช้หุ่นมือ การเล่านิทาน การใช้แถบเสียงนิทาน มีพัฒนาการด้านความเอื้อเฟื้อสูงขึ้น และนักเรียนที่ได้รับการทดลองทั้ง 3 กลุ่มนี้ มีพัฒนาการด้านความเอื้อเฟื้อสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติ

สุดาวดี ไยพิมล (2533 : 60-66) ได้ศึกษาความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่านิทานโดยใช้หุ่นมือ และการเล่านิทานโดยแสดงบทบาทสมมติประกอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองใช้วิธีการเล่าโดยแสดงบทบาทสมมติประกอบ และกลุ่มควบคุมใช้วิธีการเล่านิทานโดยหุ่นมือประกอบ ผลการทดลองพบว่า การเล่านิทานโดยแสดงบทบาทสมมติประกอบมีความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และพบว่าเด็กที่ได้ฟังการเล่านิทานโดยแสดงบทบาทสมมติ และใช้หุ่นมือประกอบมีความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์ได้ใกล้เคียงกัน

จันทร์เพ็ญ สุภาพผล (2535 : บทคัดย่อ) เปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพ ควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ฟังนิทานทั้ง 2 แบบมีพฤติกรรมทางสังคมสูงขึ้น และเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรี และนิทานประกอบภาพ มีพฤติกรรมทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริวรรณ ลี้กิจเจริญผล (2538 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ตัวแบบที่เป็นหุ่นมือ แถบเสียงนิทาน และการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการทดลองโดยใช้ตัวแบบที่เป็นหุ่นมือ ตัวแบบที่เป็นแถบเสียงนิทาน และการสอนแบบปกติ มีพัฒนาการทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์แตกต่างกัน โดยพบว่าการใช้ตัวแบบที่เป็นหุ่นมือ การใช้ตัวแบบที่เป็นแถบเสียงนิทาน แตกต่างกับการสอนปกติ ส่วนการใช้ตัวแบบที่เป็นหุ่นมือและการใช้ตัวแบบที่เป็นแถบเสียงนิทานไม่แตกต่างกัน

เฉลิมชัย สีตะระโส (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการฟังนิทานประกอบดนตรีที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ฟังนิทานในเงื่อนไขมีคนตรีตามเนื้อเรื่องประกอบ มีความเข้าใจในการฟังมากกว่า นักเรียนที่ฟังนิทานในเงื่อนไขที่ไม่มีคนตรีประกอบ นักเรียนที่ฟังนิทานในเงื่อนไขมีคนตรีระดับเสียงเรียบประกอบ มีความเข้าใจไม่

แตกต่างจากนักเรียนที่ฟังนิทานในเงื่อนไขไม่มีดนตรี และนักเรียนที่ฟังนิทานในเงื่อนไขมีดนตรี ตามเนื้อเรื่องประกอบ มีความเข้าใจในการฟังมากกว่านักเรียนที่ฟังนิทานในเงื่อนไขที่มีดนตรีระดับเสียงเรียบประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยูติกร์ คำแก้ว (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้เทปนิทานที่มีลักษณะจบเรื่อง และไม่จบเรื่องในวิชาศิลปะศึกษาที่มีต่อพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังจากฟังเทปนิทานลักษณะที่จบเรื่องและไม่จบเรื่อง มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น และพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ฟังเทปนิทานลักษณะจบเรื่อง และไม่จบเรื่องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ภารดี ศรีประยูร (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเล่านิทานที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่าความสามารถในการฟังและความคงทนในการจำของผู้เรียนที่เรียนจากรายการทางโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอการเล่านิทานประกอบท่าทางผู้เล่า ภาพนิทาน และมีเสียงประกอบ และผู้เรียนที่เรียนจากรายการโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอการเล่านิทานประกอบภาพนิทานและมีเสียงประกอบสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนจากรายการโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอการเล่านิทานประกอบท่าทางผู้เล่า และมีเสียงประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

สุกัญญา ไหวหากิจ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทานคติธรรมและการเล่นเกมแบบร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคติธรรมมี การรับรู้วินัยในตนเองสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบ ร่วมมือแต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Euvoon (1979 : 3629-3631) ได้ทดลองเกี่ยวกับการใช้ดนตรี และเสียงประกอบ บันทึกเรื่องราวต่างๆ เพื่อช่วยเพิ่มความเข้าใจในการฟังและความคงทนในการจำเนื้อหาที่ฟัง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 170 คน โดยนำเรื่อง 2 เรื่องมาบันทึก โดยเรื่องหนึ่งบันทึกพร้อมดนตรีและเสียงประกอบ อีกเรื่องหนึ่งบรรยายอย่างเดียว ผลการวิจัยพบว่าการใช้ดนตรีและเสียงประกอบบันทึกคำบรรยายช่วยเพิ่มความเข้าใจในการฟังและความคงทนในการจำและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพความคงทนในการจำของนักเรียนในการอ่านกลุ่มสูง เพิ่มความเข้าใจในการฟังสำหรับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มต่ำ แต่ความคงทนในการจำไม่แตกต่างกันในกลุ่มต่ำ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต

ความหมายของจริยธรรม

ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “จริยธรรม” ไว้หลายท่าน เช่น

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524 : 21) กล่าวถึง จริยธรรมว่า เป็นลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์ และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่างๆ โดยลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม จะมีคุณสมบัติประเภทใดประเภทหนึ่งในสองประเภท คือ เป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบให้การสนับสนุน และผู้กระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประเภทหนึ่งนั่นคือ ลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคม เป็นการกระทำที่สังคมลงโทษหรือพยายามกำจัด และผู้กระทำพฤติกรรมนั้นส่วนมากรู้สึกรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่สมควรฉะนั้นผู้ที่มีจริยธรรมสูง คือ ผู้ที่มีลักษณะและพฤติกรรมประเภทแรกมาก ประเภทหลังน้อย

คุณทล มธุรสจันทร (2527, อ้างถึงใน อังคณา กสินันท์ 2539 : 36) กล่าวถึงจริยธรรมว่าหมายถึง การประพฤติ ปฏิบัติให้สอดคล้องกับมาตรฐานความดี ความงาม ทั้งต่อตนเองต่อผู้อื่น และต่อสังคมตามที่สังคมมุ่งหวังให้สมาชิกประพฤติตามอันจะนำไปสู่ความสงบสุขในสังคม

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานฉบับเฉลิมพระเกียรติ (2531 : 135) ได้ให้ความหมายในของจริยธรรมในฐานะเป็นคำนามว่า หมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติ ปฏิบัติ ศีลธรรมหรือกฏศีลธรรม

พรเพ็ญ ภูจิณญาณ (2532 : 10) กล่าวถึงจริยธรรมว่า หมายถึง การศึกษาถึงความรู้ในด้านต่างๆ เป็นแนวทางในการประพฤติที่ถูกต้องดีงาม เพื่อเป็นที่ยอมรับและอยู่ร่วมกันในสังคม

ประภาศรี สีหอำไพ (2535 : 24) กล่าวว่าจริยธรรมหมายถึง หลักความประพฤติที่อบรม กิริยาและปลูกฝังลักษณะนิสัยให้อยู่ในครรลองของคุณธรรมหรือศีลธรรม คุณค่าทางจริยธรรมชี้ให้เห็นความเจริญงอกงามในการดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบแบบแผน ตามวัฒนธรรมของบุคคลที่มีลักษณะทางจิตใจที่ดีงาม อยู่ในสภาพแวดล้อมที่โน้มนำให้บุคคลมุ่งทำความดี ละเว้นความชั่ว มีแนวทางประพฤติอยู่ในเรื่องของความดี ความถูกต้องเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างสงบเรียบร้อยและเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

พระเมธีธรรมาภรณ์ (อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2541 : 13) ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่าจริยธรรมเป็นเรื่องราวของการฝึกนิสัย โดยทำบ่อยๆ ซ้ำๆจนเป็นนิสัย แล้วกลายเป็นคุณธรรม เป็นการริเริ่มจากภายนอกเข้าไปสู่ภายในและเป็นลักษณะนิสัย เป็นคุณสมบัติที่ดีมีในจิตใจ ฉะนั้น การทำดีต้องทำบ่อยๆ จนเป็นนิสัย

บราวน์ (Brown, อ้างถึงใน นาคน้อย บุตรประเสริฐ 2538 : 34) ให้ความหมายของจริยธรรมว่าจริยธรรม หมายถึง ระบบของกฎเกณฑ์สำหรับวิเคราะห์การกระทำผิดหรือถูกของบุคคล จริยธรรมเปลี่ยนแปลงวิวัฒนาการจากประสบการณ์ของบุคคล และนอกจากนี้ บราวน์ ยังได้จำแนกองค์ประกอบจริยธรรมออกเป็น 3 มิติ คือ (1) ความรู้ (knowledge) (2) ความประพฤติ (conduct) (3) ความรู้สึก (feeling)

โคลเบอร์ก (Kohlberg, อ้างถึงใน ฉัฐยา บรรจงกิจ 2540 : 22) กล่าวถึงจริยธรรมว่ามีพื้นฐานของความยุติธรรมถือเอาการกระจายสิทธิและหน้าที่อย่างเท่าเทียมกันโดยมีหมายถึงกฎเกณฑ์ที่บังคับทั่วไป แต่เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งมีความเป็นสากลที่คนส่วนใหญ่รับไว้ทุกสถานการณ์ไม่มีการขัดแย้งกันเป็นอุดมคติ ดังนั้น พันธะทางจริยธรรมจึงเป็นการเคารพต่อสิทธิ ชื่อเรียกร่องของบุคคลอย่างเสมอภาคกัน

จึงพอสรุปความหมายของจริยธรรมได้ว่าได้ว่า หมายถึง แนวทางในการประพฤติปฏิบัติในทางที่ดีงามและถูกต้อง ทั้งทางกาย วาจา ใจ เพื่อที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจต์ (Piaget)
เพียเจต์เป็นผู้ริเริ่มศึกษาพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก และมีความคิดว่าพัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้น ขึ้นอยู่กับความฉลาดในการที่จะรับรู้ กฎเกณฑ์และลักษณะต่างๆ ทางสังคม ดังนั้นพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลนั้น และได้แบ่งขั้นของพัฒนาการจริยธรรมของมนุษย์ออกเป็น 3 ขั้น คือ

1.1 ขั้นก่อนจริยธรรม พัฒนาการขั้นนี้เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ขวบ เด็กวัยนี้ยังไม่มีความสามารถในการรับรู้สิ่งแวดล้อมอย่างละเอียด แต่มีความต้องการทางกาย ซึ่งต้องการที่จะได้รับการตอบสนองโดยไม่คำนึงถึงกาลเทศะใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อเด็กเริ่มมีความสามารถก็จะเริ่มเรียนรู้สภาพแวดล้อม และบทบาทของตนเองต่อบุคคลอื่น

1.2 ขั้นยึดคำสั่ง พัฒนาการขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 2-8 ปี เด็กจะมีความเกรงกลัวผู้ใหญ่คือประกาศิตที่ตนต้องกระทำตาม

1.3 ขั้นยึดหลักแห่งตน พัฒนาการขั้นนี้อยู่ในช่วง 8-10 ปี เพียเจต์เชื่อว่าเกิดขึ้นจากพัฒนาการทางสติปัญญา และจากประสบการณ์ในการมีบทบาทในกลุ่มเพื่อนด้วยกันความเกรงกลัวอำนาจภายนอก จะเป็นหลักภายในจิตใจของเด็ก เกี่ยวกับความยุติธรรม ซึ่งหมายถึงการแลกเปลี่ยนกันและความเท่าเทียมกันของบุคคลบางคนพัฒนาการอาจหยุดชะงักอยู่ในขั้นที่สอง เนื่องจากการบีบบังคับอย่างผิดปกติของผู้เลี้ยงดู หรือสังคม หรือเกิดจากการขาดประสบการณ์ในกลุ่มเพื่อนก็ได้

2. ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg)

โคลเบอร์ก (Kohlberg 1969 : 405) ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรม โดยอาศัย ทฤษฎีของเพียเจต์เป็นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นทั้งเด็กวัยรุ่น และผู้ใหญ่ การศึกษาใช้ทั้งวิธีการ สัมภาษณ์ และการเขียนตอบ โคลเบอร์ก ได้จัดลำดับเหตุผลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง เป็น 6 พวก แล้ว ทำการตรวจสอบหลายครั้ง จึงสรุปว่าพัฒนาการทางจริยธรรมของคนมี 6 ขั้น ขั้นของจริยธรรมมี ความสัมพันธ์กับอายุ และพัฒนาการทางสติปัญญา โคลเบอร์กกำหนดขั้นของจริยธรรมโดยถือจาก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ว่าอยู่ในระดับอายุนี้ให้เหตุผลมีลักษณะเป็นแบบนี้ แต่ละขั้นจะแทนระบบ ความคิด ซึ่งได้จากส่วนใหญ่ว่ามีกระบวนการความคิดทางจริยธรรมอย่างไร แต่ละขั้นยังเป็นส่วน หนึ่งของขั้นที่สูงขึ้นไป ขั้นที่สูงกว่าจะแสดงถึงความเข้าใจที่เหนือกว่า มีการรับรู้ที่กว้างขวาง ลึกซึ้ง และเป็นนามธรรมมากกว่า การแก้ปัญหาหลักเกณฑ์มีเหตุผลมากกว่า พัฒนาการทั้ง 6 ขั้น จัดเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับมี 2 ขั้น ดังนี้

2.1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์หรือระดับเริ่มมีจริยธรรม (pre-conventional level) เป็นระดับที่มีในเด็กส่วนมากที่อายุต่ำกว่า 10 ขวบ การตัดสินใจเลือกการกระทำในสิ่งที่ เป็นประโยชน์แก่ตนเองเท่านั้น จะไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้อื่น ในระดับนี้รางวัลและการลงโทษเป็น แรงกระตุ้นที่สำคัญ

ขั้นที่ 1 ขั้นหลบหนีการลงโทษ (The Punishment and Obedience Orientation) เด็กเล็กอายุต่ำกว่า 7 ขวบ ชอบใช้หลักการหลีกเลี่ยงมิให้ได้รับโทษเป็นเหตุผลในการกระทำ หรือ เขาจะเลือกกระทำในทางเกิดประโยชน์แก่ตัวเองมากกว่า แต่เนื่องจากเด็กเล็กนี้ ยังเป็นบุคคลที่ต้อง พึ่งพาและอยู่ในอำนาจของผู้ใหญ่ จึงมีความจำเป็นต้อง ให้เด็กในระยษนี้เข้าใจความดี ไปในความหมาย ว่าคือสิ่งที่กระทำแล้วไม่ถูกลงโทษ เช่น เด็กยอมแปรงฟันหลังอาหารเพราะกลัวแม่ดุ ฉะนั้น การ กระทำที่ถูกต้องจึงหมายถึง การเชื่อฟังผู้มีอำนาจเหนือกว่า เหตุผลในการกระทำหรือไม่กระทำขึ้นอยู่กับ การไม่ถูกลงโทษเป็นเรื่องสำคัญ

ขั้นที่ 2 ขั้นการแสวงหารางวัล (The Instrumental Relativist Orientation) เด็ก เล็กๆ นั้นจะถูกผู้ใหญ่ดูว่าหรือเมียนติ เพื่อที่จะทำให้เขาทำให้ถูกหรือกระทำตนให้เป็นคนดี เมื่อเด็ก อายุมากขึ้น ระหว่าง 7 ขวบถึง 10 ขวบ จะมีความรู้สึกว่าเป็นของธรรมดาสำหรับการกระทำของ ผู้ใหญ่ เด็กจะค่อยๆ เห็นความสำคัญของการได้รับรางวัลหรือคำชมเชยการสัญญาว่าจะให้รางวัลจึง เป็นแรงจูงใจให้เขากระทำความดีได้มากกว่าการดูค่าหรือขู่ว่าจะลงโทษ เช่น เด็กผู้หญิงจะช่วยพ่อ แม่ทำความสะอาดบ้าน เพื่อว่าจะได้เงินรางวัลมากขึ้น และเด็กชายจะช่วยรดน้ำต้นไม้ ก็เพื่อจะได้รับ คำชมเชย และเด็กในระยษนี้เริ่มรู้จักแลกเปลี่ยนกันแบบเด็กๆ เช่นเมื่อเขาให้ฉันมา ฉันก็ต้องตอบแทน เขาไป เริ่มมีความเข้าใจในความคิดคนอื่น

2.2 ระดับตามกฎเกณฑ์หรือระดับทำตามสังคมและประเพณี (Conventional Level) อายุ 10 –16 ปี เป็นระดับที่มีในวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ส่วนมากในทุกๆสังคมการดำเนิน และการยกย่อง ชมเชยจากสังคม เป็นสิ่งที่ควบคุมความประพฤติ

ขั้นที่ 3 ขั้นทำตามผู้อื่นเห็นชอบ(The Interpersonal Concordance or “Good Boy-Nice Girl” Orientation) เด็กที่เข้าสู่วัยรุ่นจะให้ความสำคัญแก่กลุ่มเพื่อนมาก เด็กในวัยนี้ ส่วนมากจะทำในสิ่งที่คิดว่าคนอื่นจะเห็นด้วย เพื่อให้เป็นที่ชอบพอของเพื่อนฝูงและเป็นที่ยอมรับ ของกลุ่มเพื่อน หลักการขั้นนี้จะใช้มากในเด็กอายุประมาณ 13 ปี

ขั้นที่ 4 ขั้นทำตามสังคม (The “Law and Order” Orientation) ในขั้นนี้ถือว่า สังคมจะอยู่ด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อยต้องมีกฎเกณฑ์ กฎมายและข้อบังคับ คนดีหรือคนที่ ประพฤติถูกต้องคือคนที่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับหรือกฎหมาย

2.3 ระดับเหนือกฎเกณฑ์หรือระดับทำตามจริยธรรมของตนเอง (Post-conventional Level) พัฒนาการทางจริยธรรมระดับนี้ ผู้ทำหรือผู้แสดงพฤติกรรมได้พยายามที่จะตีความหมายของ หลักการ และมาตรฐานทางจริยธรรมด้วยวิจารณญาณของตนเอง ก่อนที่จะยึดถือเป็นหลักของความ ประพฤติที่จะปฏิบัติตาม การตัดสินใจ “ถูก” “ผิด” “ไม่ควร” มาจากวิจารณญาณของตนเองปราศจาก อิทธิพลของผู้มีอำนาจหรือกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิก วัยผู้ใหญ่เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีจริยธรรมใน ขั้นนี้ และมีก็จะเป็นอย่าง 16 ปีขึ้นไป

ขั้นที่ 5 ขั้นทำตามคำมั่นสัญญา (The Social Contract Legalistic Orientation) บุคคลใช้หลักการในขั้นนี้ จะมีการกระทำที่หลบหลีก มิให้ถูกตราหน้าว่าเป็นคนขาดเหตุผล เป็นคน ไม่นั่นอน ใจโลเลไม่มีหลักยึด ไม่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน คำว่า “หน้าที่” ของบุคคลในขั้นนี้ หมายถึง การทำที่ตกลงหรือสัญญาไว้กับผู้อื่น โดยคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น เห็น ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน มีความเคารพตนเอง และต้องการให้คนอื่นเคารพตนเองด้วย จริยธรรมขั้นนี้พบมากในวัยผู้ใหญ่หรือวัยรุ่นตอนปลายบางคน

ขั้นที่ 6 ขั้นยึดอุดมคติสากล (The Universal Ethical Principle Orientation) พัฒนาการทางจริยธรรมขั้นนี้จะพบในผู้ใหญ่ที่มีความเจริญทางสติปัญญาในขั้นสูงมีประสบการณ์ และมีความรู้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของตนเองและของสังคมอื่นๆ ในโลก บุคคลที่ใช้หลักการในขั้นนี้จะเป็นผู้ที่ได้รับเอาความคิดเห็นที่เป็นสากลของผู้เจริญแล้วมีสายตา หรือความคิดเห็นที่กว้างไกลกว่ากลุ่มหรือสังคมของตนที่เป็นสมาชิกอยู่ บุคคลประเภทนี้จะมีอุดมคติ หรือคุณธรรมประจำใจ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ปจนปัจจนิก(2520 : 44) ได้สรุปทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก ทั้ง 6 ขั้นให้เห็นได้ชัดเจนถึงความสัมพันธ์ระหว่างการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมและอายุของบุคคล ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงเหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้น แบ่งเป็น 3 ระดับ ในทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก

ขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม	ระดับของจริยธรรม
ขั้นที่ 1 หลักการหลบหลีกการถูกลงโทษ (2 - 7 ปี) ขั้นที่ 2 หลักการแสวงหารางวัล (7 - 10 ปี)	1. ระดับก่อนกฎเกณฑ์ (2 - 10 ปี)
ขั้นที่ 3 หลักการกระทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (10 - 13 ปี) ขั้นที่ 4 หลักการกระทำตามหน้าที่ทางสังคม (13 - 16 ปี)	2. ระดับตามกฎเกณฑ์ (10 - 16 ปี)
ขั้นที่ 5 หลักการทำตามคำมั่นสัญญา (16 ปีขึ้นไป) ขั้นที่ 6 หลักการยึดอุดมคติสากล (ผู้ใหญ่)	3. ระดับเหนือกฎเกณฑ์ (16 ปีขึ้นไป)

วิธีการส่งเสริมและพัฒนาจริยธรรม

1. การให้ความรู้และเหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้น เป็นวิธีการฝึกฝนให้เด็กได้ใช้ความรู้และเหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นสูงกว่าที่ตนมีอยู่ โดยการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ ดังนี้

1.1 การวิเคราะห์ข่าวหรือเหตุการณ์ประจำวัน หรือประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่พบเห็น

1.2 การเล่าสถานการณ์ให้เด็กเลือกพร้อมทั้งเหตุผล

1.3 การอภิปรายจากตัวอย่างที่เกิดขึ้น

2. การให้แสดงบทบาท เป็นวิธีการฝึกให้เด็กเกิด หรือเปลี่ยนแปลงเจตคติเพื่อนำไปสู่ การพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การให้เด็กแสดงบทบาทที่สมมุติขึ้นเป็นการช่วยให้เด็กมองเห็น สิ่งที่เป็นนามธรรมในลักษณะของสิ่งที่กระทำได้ และเมื่อเด็กได้แสดงพฤติกรรมเหล่านั้นเขาก็จะได้ ประสบการณ์ตรงซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่ตนแสดง ประสบการณ์ เหล่านี้จะช่วยให้เด็กพัฒนาเจตคติ ค่านิยมในเรื่องที่ตนได้แสดงออก วิธีการนี้เกิดจากการเข้าใจที่ว่า การที่คนเราจะเข้าใจผู้อื่นได้ ต้องให้เขาได้มีโอกาสสวมบทบาทอื่นๆนอกเหนือไปจากที่ตนเป็นอยู่ โคลเบอร์ก์ได้กล่าวว่าการสวมบทบาทนั้น ได้แก่การรับเอาทัศนคติของคนอื่น การรับรู้ในความคิด และความรู้สึกของคนอื่น การนำตนเองไปอยู่ในฐานะของคนอื่นด้วย กระบวนการดังกล่าวจะทำให้ มีความคิดกว้างขวาง และเกิดความคิดความเข้าใจแตกต่างไปจากเดิม

3. การให้เลียนแบบจากตัวแบบ เป็นวิธีการปลูกฝังค่านิยมเกี่ยวกับจริยธรรมให้แก่เด็ก โดยการให้เด็กรู้สึกและสามารถเลือกเอาอย่างหรือเลียนแบบตัวแบบประเภทที่มีคุณสมบัติที่น่าเลื่อมใส ศรัทธา เป็นวิธีที่นักจิตวิทยา เชื่อว่าจะเรียนรู้จากสังคมได้มากที่สุด และเป็นวิธีการเดียวที่เด็กอาจ ทำตามโดยไม่รู้สึกลำบากใจ ลักษณะของการเลียนแบบ เป็นลักษณะหนึ่งที่เป็นไปตาม ทฤษฎีอิทธิพลทางสังคม เป็นวิธีหนึ่งที่มนุษย์ใช้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

4. การใช้กลุ่มให้เกิดการคล้อยตาม เป็นวิธีการที่ปลูกฝังค่านิยมเกี่ยวกับจริยธรรม ให้แก่เด็กโดยการ ใช้กลุ่มเป็นเครื่องมือในการก่อให้เกิดพัฒนาเจตคติค่านิยมซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนา พฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพราะเด็กวัยเดียวกันซึ่งแสดงออกทางจริยธรรมระดับเดียวกัน จะยึดถือ เพื่อนเป็นแบบอย่าง และคล้อยตามลักษณะของเพื่อนไปโดยง่าย เพื่อนนับว่าเป็นบุคคลที่มีอิทธิพล ต่อเด็กมาก สารสำคัญของทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจท์ได้เน้นที่ปฏิสัมพันธ์กับกลุ่ม เพื่อนแบบเสมอภาคกันว่าเป็นแหล่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความรู้และระดับจริยธรรมโดยโคลเบอร์ก์ ได้ยืนยันเช่นเดียวกัน โดยเขากล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์ต่อเพื่อนจะมีผลต่อระดับจริยธรรม เด็กที่ได้ ร่วมสังคมกันจะมีความก้าวหน้ากว่าเด็กที่แยกเดี่ยวจากเพื่อน ทั้งนี้เพราะการที่เด็กได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ได้โต้แย้งกับเพื่อน จะทำให้เขาได้รับความคิดเห็นใหม่ๆต่างจากที่ตนเป็นอยู่

รูปแบบการวัดจริยธรรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524 :2-3) ได้แบ่งลักษณะทางจริยธรรมของมนุษย์ออกเป็น 4 ประการ คือ

1. ความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การมีความรู้ไว้ในสังคมของตนนั้นถือว่าการกระทำ ชนิดใดคือควรกระทำ และการกระทำชนิดใดไม่ควรกระทำ ลักษณะพฤติกรรม ประเภทใดเหมาะสม หรือไม่เหมาะสมมากนักน้อยเพียงใด สิ่งใดไม่ควรทำ ไม่ควรประพฤติ เป็นเรื่องของการเรียนรู้เนื้อหา

ของจริยธรรมนั่นเอง การวัดความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมนี้สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดเนื้อหา เนื้อหาหรือความรู้ในที่นี้ หมายถึง เนื้อหาของจริยธรรมที่โรงเรียนหรือสังคมกำหนดไว้ และนำเนื้อหาเหล่านี้ที่ถือว่าดีงามสอนให้ผู้เรียน หรือคนในสังคมประพฤติปฏิบัติกัน และเมื่อประพฤติปฏิบัติแล้ว จะทำให้สังคมอยู่ได้อย่างมีความสุข การสร้างข้อสอบแบบนี้เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ข้อสอบอาจเป็นการอธิบาย เติมคำ จับคู่ และเลือกตอบก็ได้ แล้วแต่จุดประสงค์ของการสอบ ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็สามารถให้ผู้ตอบได้ใช้ความคิดในการใช้จริยธรรมในการตอบ ไม่ใช่สอนให้จำนิยามของจริยธรรมแต่เพียงอย่างเดียว แต่สามารถปลูกฝังให้เขาคิดเกี่ยวกับจริยธรรมไปด้วย นั่นคือ มองทะลุว่าจริยธรรมลึกซึ้งเพียงใด การมีปัญหาในการคิดทางจริยธรรม จะส่งผลให้การแสดงความรู้สึกทางจริยธรรม และการแสดงการปฏิบัติ ทางจริยธรรม กระทำได้ดียิ่งขึ้น

2. ทักษะคิดเชิงจริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะหรือพฤติกรรมเชิงจริยธรรมต่างๆ ว่าตนชอบหรือไม่ชอบลักษณะนั้นๆ เพียงใด ทักษะคิดเชิงจริยธรรมของบุคคลส่วนมากจะสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมก็ได้ ทักษะคิดเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้นในเวลาหนึ่งยังอาจเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้ ซึ่งการวัดทักษะคิดหรือความรู้สึกทางจริยธรรมก็สามารถกระทำได้ เพราะความรู้สึกเป็นพื้นฐานอันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจริยธรรม จริงๆ แล้วนั้นการแสดงความคิดเห็นใจลงมือกระทำเมื่อพบกับปัญหาทางจริยธรรม ซึ่งการตัดสินใจนั้นแสดงว่ามีพื้นฐานความรู้สึกมาก่อนซึ่งการสร้างเครื่องมือวัดความรู้สึกนี้ ก็เพื่อเอาผลของความรู้สึกไปพยากรณ์การแสดงออกทางจริยธรรม ความรู้สึกทางจริยธรรมบางทีเรียกว่า เจตคติ ต่อจริยธรรม ซึ่งการวัดแบบนี้ใช้วิธีการของการวัดเจตคติ เช่นวิธีของเทอร์ส โดน ของลิเกิร์ต ของออสกูต เป็นต้น

3. เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุที่กล่าวถึงนี้จะแสดงให้เห็นเหตุจูงใจหรือแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำต่างๆ ของบุคคล การศึกษาเหตุผลเชิงจริยธรรมจะทำให้ทราบว่าบุคคลผู้มี จริยธรรมในระดับแตกต่างกันอาจมีการกระทำที่คล้ายคลึงกันได้ นักทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม คือ เพียเจท์ และโคลเบอร์ก ได้ใช้การอ้างเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็นเครื่องแสดงถึงพัฒนาการด้านจริยธรรมของบุคคลนั้น นอกจากนี้การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมยังมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการด้านอื่นๆ ของบุคคลด้วย คือพัฒนาการทางสติปัญญา อารมณ์ และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมประเภทต่างๆ ของบุคคลด้วย

4. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึงการที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบหรืองดเว้นการแสดงที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือค่านิยมในสังคมนั้น พฤติกรรมเชิงจริยธรรมซึ่งเป็นการกระทำที่สังคมเห็นชอบและสนับสนุนมีหลายประเภท เช่น การเสียสละเพื่อส่วนรวม การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น นอกจากนี้พฤติกรรมเชิงจริยธรรมอีกพวกหนึ่ง คือพฤติกรรมในสถานที่

เขี้ยววนใจ หรือในสถานที่ช่วยๆให้บุคคลกระทำผิดกฎเกณฑ์ เพื่อประโยชน์ส่วนตนบางประการ พฤติกรรมในสถานการณ์ชั่วๆ เช่น การโกงสิ่งของ เงินทอง หรือคะแนน และการกล่าวเท็จ เป็นต้น ซึ่งอาจรวมเรียกว่า พฤติกรรมเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ พฤติกรรมเชิงจริยธรรมเป็นสิ่งที่บุคคลให้ความสำคัญมากกว่าด้านอื่นๆ ทั้งนี้เพราะการกระทำในทางที่ดีและเลวของบุคคลนั้น ส่งผลโดยตรงต่อความผาสุก และความทุกข์ของสังคม การศึกษาด้านอื่นๆของจริยธรรมจึงเป็นเพียงเพื่อให้เข้าใจ และสามารถทำนายพฤติกรรมในสถานการณ์ต่างๆของบุคคลเท่านั้น ซึ่งการวัดพฤติกรรมการแสดงออกทางจริยธรรม ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมที่ตรงจุดที่สุด เพราะในแง่การพิจารณาตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อพบสภาพความขัดแย้งทางจริยธรรมขึ้นมา การตัดสินใจจึงต้องใช้อำนาจหรือคุณธรรมระดับใดระดับหนึ่ง แล้วแต่มีโนธรรมหรือจิตสำนึกที่สั่งสมอยู่ในใจคนนั้น การวัดการกระทำจึงสามารถกระทำได้หลายแบบ ดังนี้

4.1 การสังเกตพฤติกรรม

4.2 การสัมภาษณ์

4.3 ใช้ข้อความแสดงจริยธรรมให้เลือกตอบ

4.4 ใช้สถานการณ์ย่อยๆให้เขียนตอบ

4.5 ใช้สถานการณ์ย่อยๆแล้วเขียนตัวเลือกให้ตอบ

ในที่นี้ผู้วิจัย ศึกษาลักษณะทางจริยธรรมประเภทที่ 1 คือ ความรู้เชิงจริยธรรม โดยใช้แบบทดสอบวัดจริยธรรมที่สร้างสถานการณ์เป็นภาพ แล้วมีตัวเลือกให้นักเรียนเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ซึ่งแต่ละข้อมีคำตอบลักษณะเป็นแนวทางในการเลือกปฏิบัติ ให้เด็กเลือกตัดสินใจคำตอบ

คุณลักษณะด้านจริยธรรม

จากการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับจริยธรรมไทย (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2541:7) ผู้ทรงคุณวุฒิได้กลั่นกรองเนื้อหาของจริยธรรมทั่วไป เป็นจริยธรรม 8 ข้อ ที่มีลักษณะเป็นตัวแทนของจริยธรรมที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้เหมือนกันครอบคลุมจริยธรรมทั่วไป ใช้ในการสอนจริยธรรมสำคัญที่ควรริบเร่งพัฒนาปลูกฝังโดยด่วนว่ามี ดังต่อไปนี้

1. การใฝ่สัจจะ
2. การใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา
3. ความเมตตากรุณา
4. ความมีสติสัมปชัญญะ
5. ความไม่ประมาท
6. ความซื่อสัตย์สุจริต

7. ความขยันหมั่นเพียร

8. ความมีหิริ-โอตตัปปะ

กรมวิชาการ (อ้างถึงใน สุปราณี ไกรวิถุนุสรณ์ 2541 :27) ได้กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กไทยในทศวรรษหน้าไว้ 6 คุณลักษณะ ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์
2. ความขยัน
3. ความเสียสละ
4. ความอดทน
5. ความประหยัด
6. ความรับผิดชอบ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า คุณลักษณะจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ นั้นมีความสำคัญเพราะ

1. เป็นพื้นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เช่น การผลิตสินค้า ถ้าผู้ผลิต โดยผลิตสินค้าไม่ได้มาตรฐานความเชื่อถือในสินค้าตัวนั้นย่อมลดน้อยลงหรือไม่มีเลย ผู้บริโภคสินค้าก็จะไม่ซื้อสินค้า กิจกรรมดังกล่าวต้องหยุดชะงักทำให้กระแสเศรษฐกิจของประเทศชะงักไปด้วย

2. เป็นพื้นฐานพัฒนาประสิทธิภาพระบบงานทั้งในภาครัฐและเอกชน ทั้งนี้การปลูกฝังจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต จนเป็นที่ซาบซึ้งและยอมรับปฏิบัติตามยอมทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่น ๆ มีนิสัยตรงต่อเวลาไม่บิดพลิ้วต่อหน้าที่การงานปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อกันเป็นการสร้างและพัฒนาระบบความเชื่อถือเชื่อมั่น ไว้วางใจและเคารพในสิทธิของกันและกัน

3. เป็นพื้นฐานพัฒนาความมั่นคงในสังคม เพราะเมื่อพนักงานและเจ้าหน้าที่ทั้งของภาครัฐและเอกชนมีความซื่อสัตย์สุจริตแล้ว ย่อมขจัดปัญหาการให้หรือรับสินบนยกยอกข้อโกงปัญหาการขายความลับของหน่วยงานยอมไม่มี จึงเป็นการสร้างลัทธิภักดีองค์กร อันมีผลให้องค์กรมีความมั่นคง

4. เป็นการพัฒนาสัญญาประชาคมและระบบตุลาการ ให้มีประสิทธิภาพ กล่าวคือประเทศ (สังคม) ต้องมีความสุข จึงต้องตราพระราชบัญญัติ ข้อบังคับ กฎ ระเบียบ ซึ่งรวมเรียกว่า “สัญญาประชาคม” ขึ้นบังคับใช้ ถ้าสมาชิกของสังคมหรือพลเมืองของประเทศไม่มีความซื่อสัตย์สุจริตพยายามบิดพลิ้วแสวงหาช่องว่างไม่ปฏิบัติตาม สัญญาประชาคมที่รัฐตราขึ้นย่อมเป็นหมัน ไร้ความศักดิ์สิทธิ์หมดคุณค่าในตัวเอง ประเทศชาติย่อมเข้าสู่ภาวะระส่ำระสายทั้งทางสังคมการเมือง เศรษฐกิจ ด้านตุลาการถ้าผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาคดีความขาดความซื่อสัตย์สุจริตระบบความยุติธรรมย่อมล้มเหลวไม่เป็นที่ยอมรับและเชื่อถือของสังคม

5. เป็นการสร้างความสามัคคีในสังคม ความแตกแยกไม่ปรองดองกันเกิดจากความไม่ไว้ใจกันประการหนึ่ง เกิดจากประโยชน์นิยมโดยยึดตนเองเป็นหลักประการหนึ่ง ความไม่สามัคคีที่เกิดขึ้นจากสาเหตุประการแรกนั้น แก้ได้โดยการสร้างให้สมาชิกของสังคมหรือพลเมืองของประเทศมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน อันจะเป็นการขจัดความหวาดระแวงให้หมดไปและก่อให้เกิดความไว้วางใจ ตลอดจนพัฒนาความเชื่อถือและความจริงใจต่อกันซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของความสามัคคี จึงควรปลูกฝังให้มีในเยาวชนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจะต้องเป็นผู้ใหญ่ที่มีหน้าที่และบทบาทในการรับผิดชอบและพัฒนาสังคมในอนาคต

ความหมายของความซื่อสัตย์

กรมวิชาการ (2523 : 147) ได้ให้ความหมายว่า ความซื่อสัตย์หมายถึง การประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสม และตรงไป ตรงมา ทั้งกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและต่อผู้อื่น

ทิพย์สุดา นิลสินธพ (2523 : 7) ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง การพูดแต่ความจริง ขอมรับผิด เมื่อทำความผิด ไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตน รักษาสัญญา รักษาคำพูด

พจนานุกรม ฉบับเฉลิมพระเกียรติ (2531 : 182) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ไว้ว่าหมายถึง ประพฤติตรงและจริงใจ ไม่คิดคด ทนยศ ไม่คดโกง และไม่หลอกลวง

วรพรรณ ศรีอุบล (2535 : 29) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง ลักษณะและพฤติกรรมหรือความรู้สึกดังนี้ คือ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด ตรงต่อเวลา พูดแต่ความจริง ละอายต่อบาป ไม่เอาเปรียบ ไม่ทุจริต หรือประพฤติมิชอบ มีความรับผิดชอบ ยุติธรรมไม่หลอกลวง ไม่หาประโยชน์ในทางมิชอบ

บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์ (2536 : 44) ได้ให้ความหมาย ความซื่อสัตย์ไว้ว่า หมายถึงการประพฤติอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริง เช่นตรงต่อหน้าที่ ตรงต่อคำพูด ตรงต่อกฎเกณฑ์ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

สรุปได้ว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติอย่างตรงไปตรงมาอย่างเหมาะสม ในทางที่ถูกต้องดีงาม ทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อหน้าที่

ประเภทของความซื่อสัตย์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 147-148) ได้จำแนกความซื่อสัตย์ออกได้ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือมีความรู้สึกผิดชอบ ชั่วดี การมีความละอายเกรงกลัวต่อการกระทำผิด การไม่พูดสับปรับหลอกลวง การไม่คิดโลภในของผู้อื่น ไม่คล้อยตามพวกที่ลากจูง

ไปในทางที่เสื่อมเสีย มั่นคงต่อการกระทำดีของตน ไม่คดโกง ความตั้งใจทำจริง ประพฤติตรงตาม ที่พูดและคิด ในกรณีของนักเรียนจะเห็นความซื่อสัตย์ของตนเอง คือเรียนจริง มาโรงเรียนตรงเวลา ทำการบ้านก็ไม่ลอกคนอื่น เวลาสอบก็ตั้งใจสอบ

2. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคล คือมีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ต่อมิตร ต่อหัวหน้างาน ต่อผู้มี พระคุณ ลักษณะสำคัญคือ มีความจริงใจต่อผู้อื่น ไม่ชักชวนผู้อื่นไปในทางที่เสื่อมเสีย ไม่สอพลอ เพื่อหาประโยชน์ส่วนตน เตือนสติ แนะนำในสิ่งที่ประโยชน์ ยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่คิดริษยา กลั่นแกล้ง ไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน โดยการลักขโมย น้อโกง ไม่ละเมียดของรัก ของผู้อื่น ขอมรับผิดหากตนเป็นผู้กระทำผิดต่อผู้อื่น ไม่ผิดนัด รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น ไม่หยิบของ ใช้ของผู้อื่น ไปโดยไม่ได้รับอนุญาต มีความประพฤติดี ทั้งต่อหน้า และลับหลังผู้อื่น

3. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่คือมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนทำหรือได้รับมอบหมาย และทำให้ดีที่สุดไม่ทอดทิ้งหน้าที่ ไม่ทุจริต คดโกง ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตน รักษา ระเบียบกฎเกณฑ์ ตรงต่อเวลา ไม่เอาเวลาทำงานในหน้าที่ไปใช้ประโยชน์ส่วนตน

4. ความซื่อสัตย์ต่อหมู่คณะสังคม และประเทศชาติ คือการรักษาความสัตย์สุจริต ไม่คิด ประทุษร้ายต่อหมู่คณะ รักษาความสามัคคี ไม่นำความลับของหมู่คณะ สังคม ประเทศชาติไปเปิดเผย ไม่เป็นต้นเหตุให้คนภายนอกมาทำลายหมู่คณะ ไม่คิดทรยศทำลายสถาบันชาติ ไม่รวมมือกับ ทำงานใดๆ ที่ผิดกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ สำนึกว่าตนเองเป็นพลเมืองของประเทศจะต้อง ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดี ช่วยกันรักษาความสงบ สิ่งใดที่สร้างขึ้นเป็นสาธารณสมบัติจะต้อง ช่วยกันรักษาและรู้จักใช้อย่างทะนุถนอม

ประเสริฐ เอื้อนกรินทร์ (2524, อ้างถึงใน อังคณา กลินันท์ 2539 : 42) ได้แบ่งประเภท ของความซื่อสัตย์ของบุคคลได้ 5 ประเภท ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ ความละเอียดและกระตือรือร้นในการกระทำความคิด ให้ได้ชื่อว่าเป็นสุจริต

2. ความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง หมู่คณะ คือการไม่คิดทรยศ ไม่คดโกง และเอาเปรียบ เพื่อนฝูงและหมู่คณะ

3. ความซื่อตรงต่อหน้าที่การงาน คือ ความซื่อตรงเที่ยงธรรมไม่หาผลประโยชน์ต่อ ตนเองจนทำให้เดือดร้อนแก่หน้าที่การงานที่ทำอยู่

4. ความซื่อสัตย์ต่อสังคมและชุมชน คือ ไม่กระทำความผิดต่อกฎเกณฑ์ของสังคมและชุมชน เพื่อหาประโยชน์ต่อตนเอง

5. ความซื่อสัตย์ต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ จารีต ประเพณี กฎหมาย วัฒนธรรม คือ รักษา และปฏิบัติต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ จารีต ประเพณีวัฒนธรรมด้วยความซื่อตรง จริงใจ และเที่ยงธรรม

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2525 : 129-131) ได้วิเคราะห์โครงสร้างของ ความซื่อสัตย์ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ

- 1.1 ไม่สับปลับกลับกลอก
- 1.2 ไม่คล้อยตามพวกที่ลากจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย
- 1.3 มั่นคงต่อการกระทำดีของตน
- 1.4 ไม่คดโกงมีความตั้งใจจริง
- 1.5 ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

2. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ

- 2.1 ไม่เอาเวลาทำงานในหน้าที่ไปใช้ทำประโยชน์ส่วนตัว
- 2.2 ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตัว

3. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคล

- 3.1 ประพฤติตรงไปตรงมาไม่คิดคดต่อผู้อื่น
- 3.2 ไม่ชักชวนไปในทางที่เสื่อมเสีย
- 3.3 ไม่สอพลอเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว
- 3.4 ยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่คิดริษยากันแก่ง

4. ความซื่อสัตย์ต่อคณะ สังคม และประเทศชาติ

- 4.1 ร่วมมือ ร่วมใจทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- 4.2 ไม่เห็นแก่ประโยชน์ของตน หรือเอาดีเข้าตน
- 4.3 ไม่ร่วมมือกันทำงานใดๆ ที่ผิดกฎหมาย หรือผิดระเบียบข้อบังคับของสังคม

หรือหมู่คณะ

พฤติกรรมของผู้ที่มีความซื่อสัตย์

พฤติกรรมเป็นผลที่แสดงออกจากการรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่ อดิศักดิ์ ภูมิรัตน์ (2535 : 44-45) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมของผู้ที่มีความซื่อสัตย์เป็นลักษณะที่สำคัญของบุคคลที่ควรพึงมีไว้เป็นสมบัติของตน เป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพของบุคคลที่ควรจะมีการพัฒนาประการหนึ่ง และควรส่งเสริมให้ทุกคนได้มี กรมวิชาการ (2528 : 21-22) ได้สรุปพฤติกรรมของผู้มีความซื่อสัตย์ไว้ ดังนี้

1. พูดความจริง
2. เก็บของตกได้ส่งคืนเจ้าของ

3. ตรงต่อเวลา
4. ยอมรับผิดเมื่อทำผิด
5. ไม่ประพฤติตนเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก
6. ปฏิบัติตามข้อตกลงหรือสัญญา
7. หาเลี้ยงชีพในทางสุจริต
8. ไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน
9. รักษาความยุติธรรม
10. ไม่ฉ้อราษฎร์บังหลวง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

ศิริวรรณ เจริญจิตติกุล (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ โดยการใช้บทบาทสมมุติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการแสดงบทบาทสมมุติ มีการพัฒนาค่านิยมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการธรรมดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อดิศักดิ์ ภูมิรัตน์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วราพรรณ ศรีอุบล (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สไลด์ เทปเป็นเทคนิค “แม่แบบ” ที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สไลด์เทปเป็นเทคนิคแม่แบบมีเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ มากกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวโดยไม่ใช้สไลด์เทปเป็นเทคนิคแม่แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านพรานกระต่าย อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว และการสอนแบบปกติ และนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนาวดี ท่าใหญ่ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการตามแนวอริยสัจ และวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการตามแนวอริยสัจ สูงกว่าวิธีสอนตามแนวคู่มือครู

เจริญศรี บุญสว่าง (2544 :บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการใช้นิทานพื้นบ้านและเพลงกล่อมเด็กในการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาไทยด้วยวิธีสอนที่ใช้นิทานพื้นบ้านและเพลงกล่อมเด็กมีระดับความซื่อสัตย์สุจริตสูงกว่านักเรียนที่เรียนภาษาไทยด้วยวิธีสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Schulze (1987 : 43-A) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบและวิธีสอนที่มีต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนอนุบาลและนักเรียนเกรด 2 โรงเรียนในเมืองเบนดิมอร์ โดยมีนักเรียนกลุ่มละ 60 คน รวม 120 คน โดยใช้วิธีการศึกษา 4 วิธี คือ วิธีที่ 1 ให้เพื่อนเป็นตัวแบบและครูอธิบายตามตัวแบบ วิธีที่ 2 ใช้หุ่นเชิดเป็นตัวแบบและครูอธิบายตามตัวแบบ วิธีที่ 3 ให้เพื่อนแสดงแบบและครูสอนโดยตรง วิธีที่ 4 ใช้หุ่นเชิดเป็นตัวแบบและครูสอนโดยตรง ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มที่ครูสอนโดยตรงมีความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่ครูอธิบายตามตัวแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนกลุ่มที่ใช้หุ่นเชิดมีความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ให้เพื่อนแสดงแบบอย่าง

Walker and Taylor (1991 :264-283) ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของชั้นการเปลี่ยนแปลงของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยการสัมภาษณ์เด็กและผู้ใหญ่เกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม 2 ครั้ง ภายในช่วงเวลา 2 ปี ผลการศึกษาพบว่า มีการพัฒนาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่สูงขึ้นกว่าเดิม โดยเป็นไปตามลำดับขั้นของพัฒนาการ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยต่างๆจะเห็นได้ว่านิทานเป็นสิ่งที่มีความสำคัญกับเด็กเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเด็กปฐมวัย เป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้ จะเห็นได้ว่านักเรียนเมื่อได้รับการพัฒนาโดยการฟังนิทานจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหรือมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยศึกษาพัฒนาการให้เทปนิทานประกอบหนังสือจึงเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาจริยธรรม ซึ่งเป็นสื่อประสมที่อาศัยจุดดีและลดจุดด้อยของสื่อแต่ละชนิด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ชัดเจน อย่างเป็นรูปธรรม เห็นคุณค่า และมีความรู้ความสำนึกในเรื่องของจริยธรรมได้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (research and development) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดสามง่าม (คงทองอนุสรณ์) อำเภอคอนคาญ จังหวัดนครปฐม ซึ่งมีรูปแบบวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐมเขต 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดสามง่าม (คงทองอนุสรณ์) ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling)

แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (research and development) มีรูปแบบการทดลอง One- group Pretest -Posttest Design

R	O ₁	X	O ₂
---	----------------	---	----------------

แผนภูมิที่ 1 รูปแบบการทดลองแบบ One- group Pretest -Posttest Design

ที่มา : นิคม ตั้งกะพิภพ, สถิติเพื่อการวิจัยทางการศึกษา (นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, 2543), 310.

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการทดลอง

- เมื่อ R คือ การได้มาของกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่ม (Random Sampling)
 O₁ คือ การทดสอบก่อนการฟังนิทาน (Pretest)
 O₂ คือ การทดสอบหลังการฟังนิทาน (Posttest)
 X คือ การจัดกระทำหรือการให้ตัวแปรทดลอง (Treatment Variable)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เทปนิทานประกอบหนังสือที่เสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์
2. แบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อน และหลังการฟังนิทาน
3. แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจที่มีต่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการตอบแบบสอบถามผู้ที่เชี่ยวชาญในด้านการผลิตสื่อนิทานสำหรับเด็ก เพื่อดำเนินการสร้างเทปนิทานประกอบหนังสือที่มีเนื้อหาเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ จำนวนทั้งสิ้น 5 เรื่อง ดังนี้

ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

- 1.1 เรื่องการยอมรับผิดจากการกระทำของตน

ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

- 1.2 เรื่องการไม่พูดโกหก

- 1.3 เรื่องการไม่ถือเอาของผู้อื่นเป็นของตน

ความซื่อสัตย์ต่อสังคม

- 1.4 เรื่องการไม่ละทิ้งหน้าที่

1.5 เรื่องการปฏิบัติตามข้อตกลง

โดยมีรายละเอียดของ โครงสร้างเทปนิทานประกอบหนังสือ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่องนิทาน

- ช้่นนำเข้าสู่เรื่อง
- ช้่นเสนอเนื้อเรื่องนิทาน
- ช้่นสรุป

ส่วนที่ 2 กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน

- การทำแบบฝึกจากเนื้อเรื่อง

2. แต่งนิทานขึ้นมาใหม่ โดยมีเนื้อหาที่สอดคล้อง จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

3. นำนิทานที่แต่งขึ้นมาใหม่ ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) โดยใช้แบบประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความเหมาะสมทางด้านภาษา แล้วแก้ไขปรับปรุง และหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อเรื่องกับจุดประสงค์ โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 แน่ใจว่าเนื้อเรื่องนั้นตรงตามจุดประสงค์

0 ไม่แน่ใจว่าเนื้อเรื่องนั้นตรงตามจุดประสงค์

-1 แน่ใจว่าเรื่องนั้นไม่ตรงตามจุดประสงค์

วิเคราะห์ความเหมาะสมของเนื้อเรื่องนิทาน โดยนำข้อมูลจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีค่าระหว่าง 0.66 – 1.00 พร้อมทั้งได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

4. นำนิทานที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขมาเขียนเป็นบทวิทยุ และจัดทำลำดับของภาพสำหรับหนังสือ

5. นำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

6. ดำเนินการบันทึกเสียงเพื่อสร้างเป็นเทปนิทาน และสร้างหนังสือ

7. นำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสม เพื่อปรับปรุงแก้ไข มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

วิเคราะห์ความเหมาะสม โดยนำข้อมูลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ถ้าได้คะแนนตั้งแต่ 3 ขึ้นไปแสดงว่ามีความเหมาะสม แต่ถ้าคะแนนด้านใดต่ำต้องนำสื่อกลับมาปรับปรุงแก้ไข และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งโดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ย 3.98 และมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม คือ เสียงพากย์ของตัวละครในบางเรื่องไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สอดคล้องกับอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง และเพิ่มเติมเรื่องเสียงดนตรีประกอบตามเรื่องให้มากขึ้น และภาพประกอบบางภาพ ขาดรายละเอียดและองค์ประกอบศิลป์ที่สวยงาม

การพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือ

1. นำเทปนิทานประกอบหนังสือต้นแบบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปหาประสิทธิภาพโดยไปทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1.1 นำไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล 1 : 1 (individual tryout) โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองขาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 จำนวน 3 คน ที่มีความสามารถทางการเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน โดยดูจากผลการประเมินพัฒนาการและสอบถามจากครูประจำชั้น เพื่อหาประสิทธิภาพ ศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น และบันทึกเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 60/60 ซึ่งประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ ปรากฏผลดังตาราง

ตารางที่ 2 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทาน และคะแนนแบบทดสอบหลังการฟังนิทานจากการทดลองแบบ 1:1 กับนักเรียนจำนวน 3 คน

ระดับความสามารถ	N	กิจกรรมหลังฟังนิทาน E_1	ร้อยละ	แบบทดสอบหลังฟังนิทาน E_2	ร้อยละ
เก่ง	1	16	88.89	21	84.00
ปานกลาง	1	15	83.34	18	72.00
อ่อน	1	11	61.12	17	68.00
E_1/E_2			77.79		74.67

จากตารางที่ 2 ในการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่งการหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 3 คนผลปรากฏว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน และคะแนนแบบทดสอบหลังการฟังนิทาน 77.79/74.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 60/60

จากการทดลองในการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง พบว่า นักเรียนในกลุ่มอ่อนทำคะแนนได้น้อยที่สุด คือ ได้ 17 คะแนน จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน ส่วนนักเรียนที่เรียนปานกลาง และนักเรียนที่เรียนเก่งทำคะแนนได้เกินครึ่ง โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนเก่ง สามารถทำคะแนนได้ดี คือ ได้ 21 คะแนน และจากการทดลองพบว่า การเข้ารูปลักษณ์ที่ไม่แข็งแรง เมื่อเด็กมาเปิดหนังสือเองบ้าง ทำให้หนังสือขาดง่าย และหมึกจากการพิมพ์ หรือสีของภาพซึ่งเป็นสีน้ำ เมื่อโดนน้ำ ก็ละลายเปื้อน ทำให้เลอะเทอะ สกปรกได้ง่าย ผู้วิจัยจึงได้นำไปเคลือบพลาสติก และเข้าเล่มให้แข็งแรงยิ่งขึ้น

1.2 นำไปทดลองเป็นกลุ่มย่อย 1:3 (small group tryout) นำไปทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองขาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 จำนวน 9 คน ที่มีความสามารถทางการเรียนเก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน อ่อน 3 คน โดยดูผลการประเมินพัฒนาการและสอบถามจากครูประจำชั้น เพื่อศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น และบันทึกเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70

ตารางที่ 3 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังการฟังนิทาน และคะแนนแบบทดสอบหลังการฟังนิทาน

จากการทดลองแบบ 1:3 กับนักเรียนจำนวน 9 คน

ระดับความสามารถ	N	กิจกรรมหลังฟังนิทาน E_1	ร้อยละ	แบบทดสอบหลังฟังนิทาน E_2	ร้อยละ
เก่ง	1	17	94.45	23	92.00
	2	16	88.89	20	80.00
	3	15	83.34	22	88.00
ปานกลาง	1	14	77.78	19	76.00
	2	15	83.34	20	80.00
	3	14	77.78	20	80.00
อ่อน	1	12	66.67	16	64.00
	2	13	72.22	16	64.00
	3	13	72.22	18	72.00
E_1/E_2			79.64		77.34

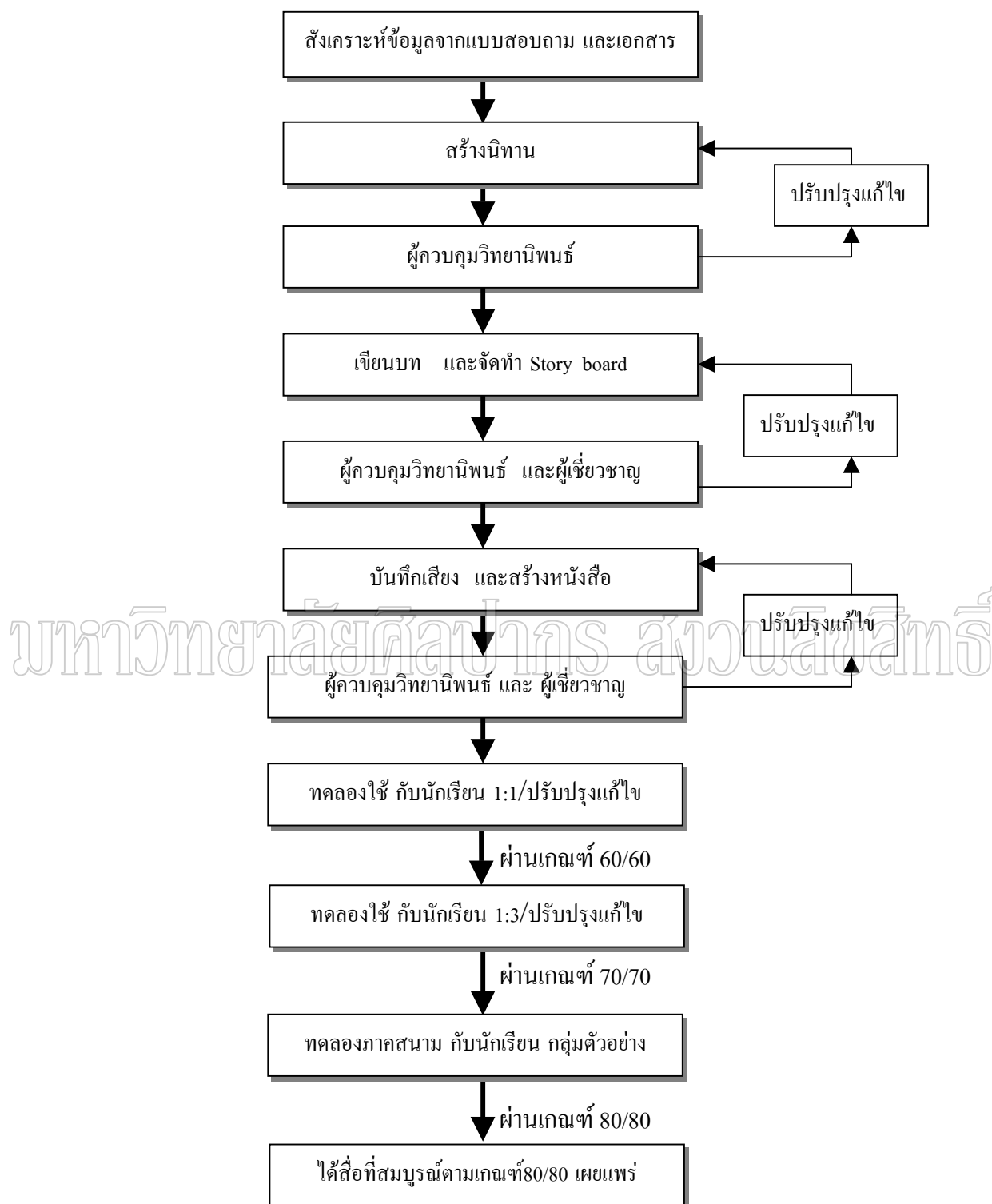
จากตารางที่ 3 ในการทดลองแบบกลุ่มเล็ก การหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 9 คน ผลปรากฏว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน และคะแนนแบบทดสอบหลังการฟังนิทาน 79.64 / 77.34 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70

จากการทดลองแบบกลุ่มเล็ก พบว่านักเรียนในกลุ่มอ่อนทั้ง 3 คน สอบได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ย 16.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.68 นักเรียนกลุ่มปานกลาง สอบได้คะแนนเฉลี่ย 19.67 คิดเป็นร้อยละ 78.67 ส่วนนักเรียนในกลุ่มเก่งสอบได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ย 21.67 คิดเป็นร้อยละ 86.68 และนอกจากนี้ยังพบว่า ภาพบางภาพมีสิ่งที่จะต้องแก้ไขคือเรื่องของความเลอะเทอะและสีอ่อนเกินไป ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3 การทดลองภาคสนาม (field tryout) โดยใช้เทปนิทานประกอบหนังสือที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไข ครั้งที่ 2 แล้ว ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน แล้วฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือและทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน หลังจากนั้นทำแบบทดสอบหลังการฟังนิทาน โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

2. ประเมินผลและปรับปรุง สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ โดยนำผลจากการทดลองมาปรับปรุงเพื่อให้ได้สื่อที่สมบูรณ์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และนำไปเผยแพร่
ขั้นตอนการพัฒนาสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ แสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

แผนภูมิที่ 2 แสดงขั้นตอนการพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือ

การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบ ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้าง การใช้ แบบทดสอบ และการตรวจให้คะแนน จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ให้ครอบคลุมเนื้อหาทุกเรื่อง เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนก่อนที่จะฟังนิทาน และหลังฟังนิทาน ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบคู่ขนานเพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังการฟังนิทานในแต่ละเรื่อง โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ เรื่องละ 2 ชุด จำนวนชุดละ 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 10 ชุด 50 ข้อ เป็นแบบทดสอบรูปภาพประกอบสถานการณ์ โดยกำหนดเป็นสถานการณ์แล้วสร้างเป็นรูปภาพ แบบปรนัย มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (multiple choice) 3 ตัวเลือก ซึ่งแต่ละข้อมีคำตอบลักษณะเป็นแนวทางในการเลือกปฏิบัติ ให้เด็กเลือกตัดสินใจคำตอบ

โดยมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนน ดังนี้

ให้ 0 คะแนน ถ้านักเรียนไม่ตอบ หรือ ตอบมากกว่า 1 คำตอบสำหรับพฤติกรรมที่กระทำให้ตน บุคคลอื่นและสังคมเดือดร้อน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรกระทำ

1 คะแนน สำหรับพฤติกรรมทำความดี กระทำเพื่อประโยชน์ให้ตน บุคคลอื่น และหรือสังคม เป็นพฤติกรรมที่ควรกระทำ

วิธีการดำเนินการสอบ โดยผู้วิจัย เป็นผู้อ่านแบบทดสอบให้นักเรียนฟัง ทีละข้อละ 2 ครั้ง และอธิบายภาพที่เป็นตัวเลือกทีละภาพ แล้วให้นักเรียนกากบาทคำตอบที่นักเรียนเลือกเพียงภาพเดียว

3. แบบทดสอบที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้และความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ IOC (Index of Item Objective Congruence) นำตารางวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถ้าข้อใดไม่ผ่านเกณฑ์ต้องปรับปรุงแก้ไข โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 แน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์

0 ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์

- 1 แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงตามจุดประสงค์

ซึ่งผลการวิเคราะห์มีค่าระหว่าง 0.66-1.00 พร้อมทั้งดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองขาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

5. นำผลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเป็นรายข้อ ทำการคัดเลือกข้อสอบ ที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบก่อนฟังนิทานตั้งแต่ 0.30-0.70 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-0.74 และค่าความยากง่ายของแบบทดสอบหลังฟังนิทานตั้งแต่ 0.40-0.74 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.27-0.74

6. ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบ คือ ตรวจสอบผลการวัดที่สม่ำเสมอ เน้นอนคงที่โดยผู้วิจัยเลือกใช้การหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน เท่ากับ 0.60 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน เท่ากับ 0.61

ตารางที่ 4 แสดงค่าความยากง่าย (p) อำนาจจำแนก (r) ความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบ ก่อนฟังนิทาน และหลังฟังนิทาน

แบบทดสอบ	จำนวนข้อ	ความยากง่าย	อำนาจจำแนก	ความเชื่อมั่น
ก่อนฟังนิทาน	25	0.30-0.70	0.20-0.74	0.60
หลังฟังนิทาน	25	0.40-0.74	0.27-0.74	0.61

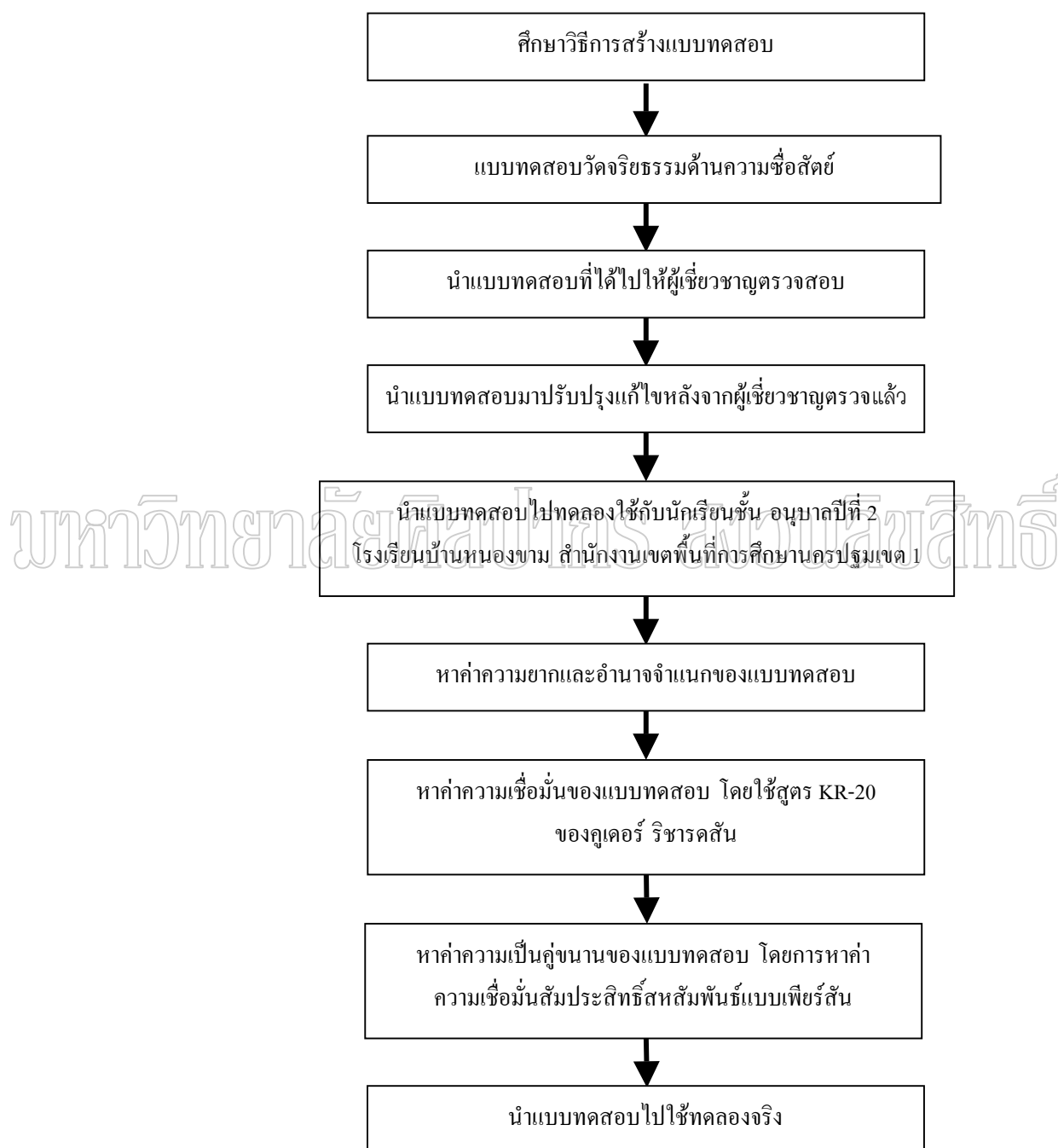
7. นำแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน และหลังฟังนิทานมาคำนวณหาค่าความเป็นคู่ขนาน ได้ค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งได้ค่าเท่ากับ 0.84

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนและหลังฟังนิทาน และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

แบบทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	r_{xy}
ก่อนฟังนิทาน	29	17.37	3.70	0.84
หลังฟังนิทาน	29	17.14	3.52	

8. นำข้อสอบที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดไปเป็นแบบทดสอบก่อนและหลังฟังนิทานต่อไป

สรุปขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ มีขั้นตอนการสร้าง ดังแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

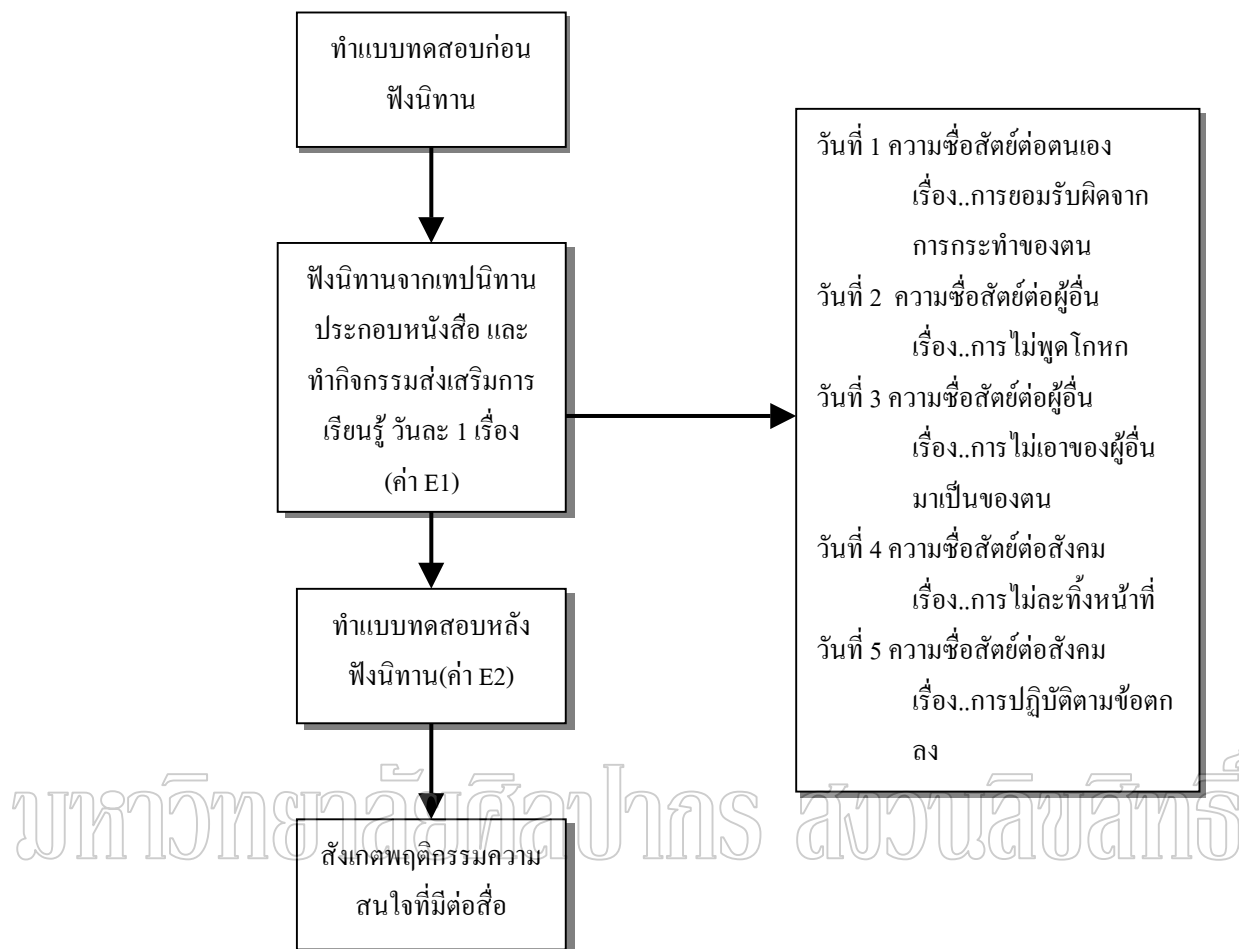
แผนภูมิที่ 3 แสดงขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจที่มีต่อสื่อเทปนิทาน

1. ศึกษาเอกสาร วิธีการสร้างแบบสังเกตสังเกตพฤติกรรมความสนใจ
2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจ เพื่อใช้ในการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ
3. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม เพื่อปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจมาปรับปรุงแก้ไข
5. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่แก้ไขแล้วไปใช้ในการสังเกตพฤติกรรมความสนใจของเด็กที่มีต่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

การดำเนินการทดลอง

1. วางแผนติดต่อประสานงานกับ โรงเรียนที่จะดำเนินการทดลอง
2. ผู้วิจัยไปสร้างความคุ้นเคยกับเด็กก่อนเป็นเวลา 1 สัปดาห์
3. นำเทปนิทานประกอบหนังสือ ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเอง ช่วงเวลาที่ใช้ในการทดลองระหว่างเวลา 9.00-9.45 น. ในแต่ละวัน เป็นเวลา 5 วัน โดยก่อนฟังนิทานในแต่ละเรื่องให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อน แล้วให้เด็กฟังนิทานและทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ ที่กำหนดไว้ เพื่อหาประสิทธิภาพระหว่างเรียน วันละ 1 เรื่อง ความยาวเรื่องละประมาณ 4-7 นาที หลังจากนั้น ทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ประมาณ 15 นาที และเมื่อฟังนิทานจบ ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังจากฟังนิทาน
4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจไปใช้สังเกตความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อระหว่างที่เด็กฟังนิทาน
5. นำข้อมูลที่ได้ไปคำนวณและวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

แผนภูมิที่ 4 แสดงขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ 80/80 โดยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ 2521 : 131-132)
2. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังจากฟังนิทาน โดยการนำไปคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนและหลังจากการฟังนิทาน โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มสัมพันธ์กัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ

โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ค่าเฉลี่ยผลการประเมินความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของแบบทดสอบ

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ค่าความยากของแบบทดสอบ (Difficulty) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 129)

$$P = \frac{R}{N}$$

P = ความยากของข้อคำถามแต่ละข้อ

R = จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

1.3 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (Discrimination) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 130)

$$D = \frac{R_u - R_c}{\frac{N}{2}}$$

D = ค่าอำนาจจำแนก

R_u = จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง

R_c = จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน

N = จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1.4 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

การหาความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบวัดจรรยาบรรณด้านความซื่อสัตย์ของแบบทดสอบก่อนและหลังฟังนิทาน โดยการหาค่า KR-20

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

n = จำนวนข้อ

p = สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q = สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ = 1-p

S_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

1.5 หาค่าความเป็นคู่ขนานโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

(Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 :122)

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

r_{xy} = ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

N = จำนวนคนในกลุ่ม

X และ Y = คะแนนแต่ละชุด

2. สถิติที่ใช้หลังจากเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือ (ชัยยงค์

พรหมวงศ์ 2540 : 101-102)

$$E_1 = \frac{\left[\frac{\sum x}{N} \right]}{A} \times 100$$

E_1 = ประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือระหว่างฟังนิทาน

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนนจากกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้แต่ละเรื่อง

A = คะแนนเต็มของกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้แต่ละเรื่องรวมกัน

N = จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\left[\frac{\sum F}{N} \right]}{B} \times 100$$

E_2 = ประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือหลังฟังนิทาน

$\sum F$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

B = คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

N = จำนวนผู้เรียน

2.2 คำนวณหาค่าเฉลี่ย (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 138)

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ย

$\sum fX$ = ผลรวมของคะแนนทั้ง N จำนวน

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.3 คำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 143)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.4 ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังจากการฟังเทปนิทานประกอบหนังสือ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 165)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

t = ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D = ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- n แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
- \bar{x} แทนค่าเฉลี่ยของคะแนน
- S.D. แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
- t แทนค่าอัตราส่วนวิกฤต t

บทวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาเทพนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของสื่อเทพนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน ก่อนและหลังจากการฟังนิทานที่เสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสนใจของผู้เรียน จากแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทพนิทานประกอบหนังสือ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของสื่อเทพนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการผลิตสื่อเทพนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย สำหรับใช้ทดลองในการวิจัยครั้งนี้ โดยผ่านกระบวนการตรวจทานแก้ไข ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม ในเรื่องของ เนื้อเรื่อง และภาษาที่ใช้ และประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ย 3.98 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่มีความเหมาะสมมาก แล้วจึง

ดำเนินการหาประสิทธิภาพของสื่อ โดยนำไปใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 แบบ หนึ่งต่อหนึ่ง ซึ่งได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ คือ 77.79/74.67 แล้วนำไปทดลองแบบกลุ่มเล็ก ก็ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ คือ 79.64/77.34 จากนั้นจึงนำไปทดลองภาคสนามกับกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เพื่อให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ได้ผลการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงผลการหาประสิทธิภาพจากการทดลองสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ในเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน

การทดลอง	คะแนนเฉลี่ย		ประสิทธิภาพ E_1/E_2
	E_1	E_2	
ภาคสนาม	80.74	80.40	80.74/80.40

จากตารางที่ 6 แสดงการทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 30 คน ผลปรากฏว่าได้ประสิทธิภาพของกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน และแบบทดสอบหลังการฟังนิทาน คือ 80.74 / 80.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 (รายละเอียดภาคผนวก ค หน้า 111)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน ก่อนและหลังจากการฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ ที่เสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

จากการเปรียบเทียบคะแนนจากผลการทดสอบก่อนการฟังนิทาน และหลังการฟังนิทานมาเปรียบเทียบกับความแตกต่างของคะแนน ปรากฏผล ดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการฟังนิทาน จากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

คะแนน	ค่าสถิติพื้นฐาน			ค่า t
	N	\bar{X}	S.D	
ก่อนฟังนิทาน	30	12.90	3.61	18.72**
หลังฟังนิทาน	30	20.10	2.51	

ค่า t จากตารางที่ระดับ .01 $df=29$, $t=2.38$ ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าคะแนน จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังจากการฟังนิทานของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนของการทดสอบหลังการฟังนิทาน สูงกว่าคะแนนของการทดสอบก่อนการฟังนิทาน (รายละเอียดภาคผนวก ง หน้า 115)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์พฤติกรรมความสนใจจากแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ในภาพรวมส่วนใหญ่เด็กแสดงความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ อยากเรียน อยากฟังนิทาน โดยเห็นได้จากพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ได้แก่ หยุดการเล่นซนเมื่อนำนิทานมาให้ฟัง ตั้งใจฟังนิทานตั้งแต่ต้นจนจบ มีการทำเสียงอือฮาย่างพอใจในขณะที่ฟังนิทานบ้าง และในวันต่อๆมามีการขอร้องให้นำนิทานมาให้ฟังอีก หรือถามว่าวันนี้มีนิทานเรื่องอะไรอีก และผู้วิจัยได้สังเกตพบว่าการตอบสนองขณะที่เด็กฟังนิทาน มีเด็กบางส่วน ตบมือ ชื่นชม พุดตามตัวละคร หรือเลียนแบบคำพูดของตัวละคร และมีการพูดคุยกับเพื่อนๆเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ได้ฟัง และนอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยยังได้สังเกตพบว่า นักเรียนชอบเสียงของตัวละครที่บันทึกในเทป และภาพที่มีขนาดใหญ่ สีสดใส สดสวยงาม เห็นได้ชัดเจน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 รวมทั้งศึกษาผลการเรียนรู้โดยการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนและหลังฟังนิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ ตลอดจนเพื่อศึกษาพฤติกรรมการความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนวัดสามง่าม(คงทองอนุสรณ์) ต.สามง่าม อ.ดอนตูม จ.นครปฐมที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายเพื่อเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่เสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นสื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ผ่านการตรวจแก้ไขในด้านความเหมาะสม และผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.98 และได้ผ่านกระบวนการทดลองหาประสิทธิภาพของสื่อ
2. แบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ก่อนและหลังการฟังนิทานเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบรูปภาพ จำนวนทั้งหมด 25 ข้อ โดยผ่านการตรวจแก้ไขด้านความถูกต้อง จากผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก ค่าความยากง่าย โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 0.60 และ 0.61
3. แบบสังเกตพฤติกรรมการความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ ซึ่งเป็นแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนและหลังฟังนิทาน โดยใช้ค่า t-test for dependent sample

สรุปผลการวิจัย

ภายหลังการทดลองพบข้อสรุปที่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ

1. ประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีค่า 80.74/80.40
2. คะแนนจากแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ของนักเรียนที่ฟังนิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ หลังจากฟังนิทานสูงกว่าก่อนฟังนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนในภาพรวมส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่สรุปข้างต้น สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ในการหาประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ในขั้นการทดลองหาประสิทธิภาพกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า สื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 80.74/80.40 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ทั้งนี้ เพราะการผลิตสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือมีการดำเนินการผลิตอย่างเป็นระบบ (ดังรายละเอียดในหน้า 52) ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข และมีการนำไปทดลองใช้หลายครั้ง ซึ่งเป็นการผลิตสื่ออย่างเป็นลำดับขั้น ตามกระบวนการของการวิจัย และพัฒนา (research and development) ดังที่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2521, อ้างถึงใน พัชรา วิโย 2538: 24-25) ได้กำหนดเกณฑ์โดยยึดหลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนบรรลุผล ดังนั้น การกำหนดเกณฑ์ ต้องคำนึงถึงกระบวนการและผลลัพธ์

โดยกำหนดตัวเลขเป็นร้อยละ ของคะแนนเฉลี่ย มีค่าเป็น E_1/E_2 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อนิยมตั้งไว้ คือ 80/80

2. เปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนและ หลัง ฟังนิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ พบว่าคะแนนเฉลี่ย หลังการฟังนิทานสูงกว่าก่อนฟังนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน แสดงว่าสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผลการเรียนรู้หลังการฟังนิทานสูงกว่าก่อนฟังนิทาน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ผลการศึกษาวิจัย เป็นเช่นนี้ เพราะนิทานเป็นสิ่งที่เด็กปฐมวัยชอบฟังนิทานเป็นชีวิตจิตใจ ชอบคิด ชอบจินตนาการ ครูสามารถสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมให้ซึมซาบเข้าไปในจิตใจโดยไม่รู้ตัว ตัวละครในนิทานสามารถเร้าความสนใจของเด็กและมีพลังโน้มน้าวทัศนคติ ตลอดจนเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของเบนดูรา (Bandura 1977 : 22-27) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ และการเรียนรู้ส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งปรากฏอยู่ในนิทานส่งเสริมความซื่อสัตย์ ทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ การยอมรับผิดจากการกระทำของตนเอง การไม่พูดโกหก การไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง การไม่พูดปด การไม่ละทิ้งหน้าที่ และการปฏิบัติตามกฎระเบียบ เมื่อเด็กได้ฟังนิทานซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กปฐมวัยชอบและสนใจที่จะฟังนิทานจึงทำให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจ ทางด้านจริยธรรมดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ทรงพร สุทธิธรรม (2534 : 56) ที่กล่าวว่า นิทานที่สอดแทรกแนวคิด คุณธรรม จริยธรรมและพฤติกรรมที่พึงประสงค์มีส่วนช่วยให้เด็กปฏิบัติตนได้เหมาะสม และสอดคล้องกับ วิเชียร เกษปทุม (2546 : 10) ที่กล่าวว่า นิทานไม่ได้ให้แต่ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟังเท่านั้น มีนิทานจำนวนมากโดยเฉพาะนิทานคติจะให้แง่คิดแง่ใจหนึ่งเป็นการช่วยปลูกฝังคุณธรรมต่างๆที่สังคมพึงประสงค์แก่ผู้ฟัง เช่น ให้ซื่อสัตย์ให้เชื่อฟังผู้ใหญ่ ให้พูดจาไพเราะ อ่อนหวาน ให้ขยันขันแข็ง ให้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นต้น นิทานได้ชี้ให้เห็นลักษณะของบุคคลที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ของสังคม นิทานจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม ดังที่ สุดาวดี ไยพิมล (2533 : 66) กล่าวไว้ว่า นิทานส่งเสริมจริยธรรมที่จะนำมาเล่าให้เด็กฟังนั้นต้องอาศัยเทคนิคที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจ สิ่งที่เป็นนามธรรม ให้เป็นรูปธรรมได้ดียิ่งขึ้น จึงทำให้นิทานนั้นมีคุณค่า ที่จะช่วยพัฒนาความคิด ความเข้าใจของเด็ก และสามารถเรียนรู้พฤติกรรมของตัวละครในนิทานได้ว่าพฤติกรรมใดควรกระทำ หรือไม่ควรกระทำ และเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมจริยธรรมให้แก่

เด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดีการฟังนิทานจากเทปนิทาน ที่มีการถ่ายทอดเรื่องราวจากเสียง ที่มีบทบาท บรรณาการเป็นไปตามอารมณ์ของตัวละคร มีเสียงประกอบ ที่ช่วยสร้างบรรยากาศ สร้างความรู้สึก และสร้างภาพ ให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ คล้อยตามเรื่องราวในนิทาน และมีเสียงดนตรี ที่ใช้เป็น ส่วนหนึ่งของการเปิด ปิดรายการ นำเข้าสู่ฉากของเรื่องราวแสดงอารมณ์และบรรยากาศของเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนา บำรุงญาติ (2532, อ้างถึงใน ศิริวรรณ สิกิจเจริญผล 2538 : 35) ที่พบว่า นักเรียนที่ฟังนิทานจากแถบเสียงนิทาน มีพัฒนาการด้านความเอื้อเฟื้อสูงกว่านักเรียนกลุ่ม กลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติ ประกอบกับการใช้ร่วมกับหนังสือนิทานที่มีขนาดใหญ่มาประกอบ เพื่อให้เด็กเห็นภาพประกอบเรื่องราวทำให้เด็กเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆของนิทานจากภาพที่มองเห็น ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณี เหลืองศิริ (2533 : 75-81) ที่ศึกษาพบว่า เด็ก ปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานหรือเรื่องราวประกอบภาพ จะช่วยให้เห็นโครงสร้างของเรื่องอย่างชัดเจน ภาพ ช่วยให้ความคิดที่คลุมเครือ มีความชัดเจนขึ้นดังที่คินเดอร์ (Kinder 1965 : 29-30) กล่าวว่า ภาพ สามารถจูงใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย มีชีวิตชีวา ภาพทำให้ความคิดที่มีอยู่เดิมแจ่มชัดขึ้น ช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมดีขึ้น นิทานที่เด็กได้เห็นภาพช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวของนิทาน ได้ดี เพราะเด็กได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนิทาน ซ้ำยังช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ดังที่ สมิธ (Smith 1973 : 752) กล่าวว่า ภาพประกอบมีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ ช่วยให้การเรียนรู้อย่างรวดเร็ว ถ้าไม่มีภาพประกอบผู้ฟังต้องฟังถึงสองครั้ง จึงจะเข้าใจเรื่องที่รับฟัง ดังนั้น การที่เด็กได้ฟัง นิทานจากเทปนิทานประกอบหนังสือ ซึ่งเป็นการประสานสัมพันธ์ทางโสตทัศนทั้ง 2 ชนิด คือได้ ฟังเสียง และเห็นภาพประกอบ จึงสามารถสะท้อนให้เด็กเห็นถึงคุณและโทษของการกระทำ เพราะ พฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง แสดงถึงความซื่อสัตย์ และไม่ซื่อสัตย์ ทำให้เด็กเกิดความคิดและ ความเข้าใจพฤติกรรมของตัวละครนั้น จึงส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ สูงขึ้นหลังจากฟังนิทาน

3. จากแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจของเด็กที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย พบว่านักเรียนในภาพรวมส่วนใหญ่เด็ก แสดงความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ อยากเรียน อยากฟังนิทาน โดยเห็นได้จาก พฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ได้แก่พฤติกรรมดังต่อไปนี้ คือ หยุดการเล่นชมนเมื่อนานิทานมาให้ฟัง ตั้งใจฟังนิทานตั้งแต่ต้นจนจบ มีการทำเสียงอือฮาย่างพอใจในขณะที่ฟังนิทานบ้าง และในวันต่อๆ มามีการขอร้องให้นำนิทานมาให้ฟังอีก หรือถามว่าวันนี้มีนิทานเรื่องอะไรอีก และผู้วิจัยได้สังเกต

พบว่า การตอบสนองขณะที่เด็กฟังนิทาน มีเด็กบางส่วน ตบมือ ชื่นชม พุดตามตัวละคร หรือเลียนแบบคำพูดของตัวละคร และมีการพูดคุยกับเพื่อนๆเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานที่ได้ฟัง และนอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยยังได้สังเกตพบว่า นักเรียนชอบเสียงของตัวละครที่บันทึก และภาพที่มีขนาดใหญ่ สีสดใส สวยงาม เห็นได้ชัดเจน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผลิตขึ้น มีการบันทึกเสียง ของเรื่องราวอย่างสนุกสนาน เทปนิทานมีลักษณะคล้ายกับครุเต่า คือ การถ่ายทอดเรื่องราวจากเสียงเช่นเดียวกันรวมทั้งสามารถใช้ได้สะดวกและขจัดข้อจำกัดบางอย่าง ดังที่วิจิตร ภักดีรัตน์ (2531, อ้างถึงใน ยุติกร คำแก้ว 2542 : 39) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เทปนิทานเป็นสื่อที่มีเสียงต่างๆ หลากหลายเหมือนจริง มีเสียงประกอบ เสียงดนตรี ที่เร้ากระตุ้นความสนใจ ทำให้เรื่องสนุกสนานเห็นจริงขึ้นมาก่อให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์ และเกิดมโนภาพสามารถทำให้ผู้ฟังเกิดภาพพจน์ในจินตนาการ เทปนิทานนั้นสามารถสร้างอำนาจชักชวนได้สูง (persuasion) หรือกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ เพราะเปิดโอกาสให้ผู้ใช้เทคนิคในการประกอบเสียงดนตรี คำพูด เสียงประกอบที่ทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตาม มีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้นๆ และเมื่อนำมาใช้ร่วมกับหนังสือที่มีภาพประกอบขนาดใหญ่ เห็นได้ชัดเจน มีสีสันสวยงาม เหมาะสมกับวัย และพัฒนาการของเด็ก เพราะนักเรียน ตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาตอนปลายชอบภาพขนาดใหญ่โตเต็มหน้ามากกว่าภาพขนาดเล็ก เด็กชอบภาพสีมากกว่าภาพขาว-ดำ ชอบโทนสีอุ่นมากกว่าโทนสีเย็น ดังนั้นสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จึงเป็นการรวมองค์ประกอบของสื่อประสม ที่ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่สนใจต่อการฟังและเรียนรู้ โดยที่ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย มีความต้องการที่จะฟังนิทาน อยู่เรื่อยๆ

ปัญหาและอุปสรรค

1. การดำเนินกิจกรรมในวันแรก ซึ่งเด็กยังไม่คุ้นเคยกับขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม จึงทำให้ขั้นตอนต่างๆ ซ้ำกว่าปกติ แต่วันต่อๆมาเด็กเรียนรู้กระบวนการและขั้นตอนต่างๆ โดยไม่ต้องแนะนำมากนัก จึงทำให้ง่ายและรวดเร็วขึ้น
2. นักเรียนส่วนใหญ่สนใจที่อยากฟัง อยากจะดูภาพจากในหนังสือนิทานจึงมักจะพยายามเข้ามามุงดูใกล้ๆ ซึ่งทำให้บางครั้งบังเพื่อนที่อยู่ข้างหลังจึงต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

3. ในการทำกิจกรรมตั้งแต่ทดสอบก่อนฟังนิทาน ฟังนิทาน และทำกิจกรรมหลังการฟังนิทาน แล้วทดสอบหลังการฟังนิทาน ซึ่งใช้เวลานาน เด็กบางคนจะหิวน้ำหรือปวดปัสสาวะ ดังนั้น จึงต้องมีการพักให้เด็กทำธุระส่วนตัวบ้าง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การใช้เทปนิทานประกอบหนังสือนี้ ครูผู้สอนสามารถนำไปประยุกต์ได้กับกิจกรรมอื่นๆ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ต่างๆ
2. ครูผู้สอนสามารถนำเทปนิทานประกอบหนังสือนี้ไปใช้ในเวลาอื่นๆ ได้ตามความเหมาะสม เช่น เวลาเย็นก่อนกลับบ้าน หรือระหว่างรอผู้ปกครอง
3. ครูผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้สื่อนิทานนี้ ชนิดใด ชนิดหนึ่ง เพียงชนิดเดียวร่วมกับการทำกิจกรรมต่างๆ ได้ เช่น ใช้เทปนิทานแล้วให้เด็กแสดงบทบาทสมมติประกอบ หรือครูเป็นผู้เล่านิทานด้วยตนเอง แล้วใช้หนังสือประกอบ ให้เด็กดูภาพจากหนังสือ แล้วให้เด็กเล่านิทานเอง การใช้เทปนิทานเพียงอย่างเดียวในการเปิดให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กวาดภาพประกอบเรื่องราวตามจินตนาการ หรือการใช้เทปนิทานเปิดให้เด็กฟังก่อนที่เด็กจะนอนหลับ เป็นต้น
4. ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนปฐมวัยจึงสามารถนำสื่อนี้ไปใช้เพื่อแก้ปัญหา หรือเพื่อปลูกฝังจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์แก่เด็กในห้องเรียนได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาถึงผลการใช้สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย
2. ควรมีการศึกษาถึงผลการใช้สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อพัฒนาการด้านอื่นๆ ในเด็กปฐมวัย
3. ควรมีการศึกษาถึงผลของการใช้สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ เพื่อเปรียบเทียบกับสื่อรูปแบบอื่นๆ

4. สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในครั้งนี้ เป็นสื่อที่ยังสามารถวิจัยและพัฒนาต่อไปให้เป็นสื่อที่ใช้ได้ในกลุ่มใหญ่ หรือเป็นสื่อรายบุคคลที่เด็กสามารถเลือกเรียนรู้ได้เองตามความสนใจของเด็ก หรือให้มีความเหมาะสม สะดวกในการนำไปใช้ในห้องเรียนที่สภาพความพร้อมแตกต่างกันไปในแต่ละแห่ง เช่น เป็นสื่อมัลติมีเดีย โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือเป็นหนังสือนิทานเล่มเล็ก

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. แนวการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะ ดี เก่ง มีสุข. เอกสารรายงานการวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2542.

_____. แนวการจัดประสบการณ์ระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2539.

กระทรวงศึกษาธิการ. ก “การปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โครงการวิจัยสภาพความพร้อมของหน่วยงานทางการศึกษาต่อการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ.” 2542. (อัดสำเนา)

_____. ข พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2542.

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. กรอบความคิดเพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่เน้นความมีระเบียบวินัยและความเป็นประชาธิปไตย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2541.

_____. คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3- 5 ปี). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2547.

กิดานันท์ มลิทอง. เทคโนโลยีทางการศึกษาและการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

เกริก ชื่นพันธ์. การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538.

จันทร์เพ็ญ สุภาพล. “การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมการช่วยเหลือ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.

เจริญศรี บุญสว่าง. “การศึกษาความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการใช้นิทานพื้นบ้านและเพลงกล่อมเด็กในการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2544.

- ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ. “การเลือกสื่อการสอน.” กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. (อัดสำเนา)
- ฉวีวรรณ กินาวงศ์. การศึกษาเด็ก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2533.
- เฉลิมชัย สีตะระโส. “ผลของการฟังนิทานประกอบดนตรีที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2520.
- ชัยวัฒน์ อัดพัฒน์. จรรยาบรรณ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- ชุติมา สัจจามันท์. หนังสือเพื่อลูก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุจริตการพิมพ์, 2521.
- ณรงค์ สมพงษ์. สื่อเพื่อการส่งเสริมเผยแพร่. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2535.
- ณัฐยา บรรจงกิจ. “ความสามารถในการวิเคราะห์ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจริยธรรมโดยการสอนแบบอริยสัจ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2540.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉนีก. จริยธรรมของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- ทรงพร สุทธิธรรม. “การศึกษาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจทัศนคติของผู้อื่นของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองจัดกิจกรรมนิทานเพื่อส่งเสริมการคลายการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- ทิพย์สุดา นิลสินธพ. “ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ธนาวดี ท่าใหญ่. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการตามแนวอริยสัจ และวิธีสอนตามคู่มือครู.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2544.

- ธีระ ชัยยุทธชรรยง. “คุณค่ากับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และวินัย.” วารสารแนะแนว 25 (กุมภาพันธ์- มีนาคม 2535) : 45-50.
- นงศ์เยาว์ แข่งเพ็ญแข. “เทคนิคพัฒนากระบวนการคิดและเรียนรู้เด็กปฐมวัยให้ถึงขีดสุดของศักยภาพ.” สารพัฒนาหลักสูตร 14, 120(มกราคม – มีนาคม 2538) :29.
- นาคน้อย บุตรประเสริฐ. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการรู้จักตนเองด้านจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอนโดยกระบวนการทำค่านิยมให้กระจ่างกับการสอนตามคู่มือครู.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2538.
- นิคม ตั้งคะพิภพ. สถิติเพื่อการวิจัยทางการศึกษา. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, 2543.
- นิรมล แสงศรี. “การศึกษาการใช้สื่อการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ของครูวิทยาศาสตร์ดีเด่นในระดับมัธยมศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน วิทยาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- บรรพต พรประเสริฐ. “การเปรียบเทียบโน้ตสนทางจริยธรรมของนักเรียนอนุบาลที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานและเกม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา ปฐมวัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์. “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านพรานกระต่าย อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร.” ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.
- ปรางทิพย์ ปางพุฒิพงษ์. “การศึกษาลักษณะหนังสือเสริมประสบการณ์ที่เด็กชอบ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- ปราณี รามสูต. “การสร้างเสริมจริยธรรมด้วยกิจกรรมเชิงจิตวิทยา.” วารสารสุโขทัยธรรมาธิราช 10, 1(มกราคม –เมษายน 2540) : 38-43.
- พรจันทร์ จันทวิมล. “หุ่นนิ้วมือประกอบนิทาน.” วารสารรักลูก 4, 44(กันยายน2529) : 92-94.
- พรทิพย์ วินโกมินทร์. นิทานและหุ่นสำหรับเด็ก. ปทุมธานี : ฝ่ายเอกสารตำรา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์, 2530.

- พรเพ็ญ ภูจิณญาณ์. “การศึกษาความก้าวหน้าทางจริยศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการฟัง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.
- พฤทธิ ศรีบรรณพิทักษ์. “การวิจัยและพัฒนาศึกษา.” รวบรวมบทความเกี่ยวกับการวิจัยศึกษา 11, 4 (เมษายน – พฤษภาคม 2531) : 2-25.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2543.
- พัชยา โรจน์บุญถึง. “แนวโน้มหลักสูตรระดับปฐมวัยในทศวรรษหน้า.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2543.
- พัชรา วิโย. “การสร้างบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปเรื่องการวิเคราะห์หาเนื้อดินวิชาปฏิบัติการ ปฐพีศาสตร์เบื้องต้น สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.” รายงานการค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2534.
- ไพพรรณี อินทนิล. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวิริยาสาน์, 2534.
- ไพโรจน์ เบาใจ. บูรณาการทางหลักสูตรของสื่อการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2537.
- ภารดี ศรีประยูร. “รูปแบบการเล่านิทานทางโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2542.
- ภิญญาพร นิตยประภา. การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2534.
- ยุติกร์ คำแก้ว. “ผลของการใช้เทปนิทานในวิชาศิลปศึกษาที่มีต่อพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542.
- เขาวพา เดชะคุปต์. การศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แมค จำกัด, 2542.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2538.

- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2538.
- วรพรรณ ศรีอุบล. “ผลการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สไลด์เทปเป็นเทคนิค แม่แบบที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2535.
- วรรณิ ศิริสุนทร. การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539.
- วารินทร์ รัชมีพรหม. สื่อการสอนเทคโนโลยีทางการศึกษาและการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2531.
- วิไล ตั้งจิตสมคิด. ศึกษาบทบาทของครู อาจารย์ในการปลูกฝังค่านิยมเชิงจริยธรรมให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี, 2537.
- ศิริวรรณ เจริญจิตติกุล. “ผลของการพัฒนาค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ศิริวรรณ ถีกิจเจริญผล. “ผลของการใช้ตัวแบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2538.
- สมพิศ รัตนสุวรรณ. “การศึกษารูปแบบการเล่านิทานที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลอุดรดิศด จังหวัดอุดรดิศด.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- สัณห์พัฒน์ อรุณธารี. นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. ภูเก็ต : โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ, 2542.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. คู่มือการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2539.
- สุชมาน พาสว่าง. “จริยธรรมกับความสามารถในการคิดเป็นของชาวบ้าน อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2541.

สุดาวดี ไยพิมล. “ความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังการเล่านิทานโดยใช้หุ่นมือ และการเล่านิทานโดยแสดงบทบาทสมมติประกอบ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2533.

สุภัค ไหวหากิจ. “ได้เปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคติธรรมและการเล่นเกมแบบร่วมมือ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.

อดิศักดิ์ ภูมิรัตน์. “ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2535.

อรุณี เหลืองหิรัญ. “การศึกษาความพร้อมทางภาษาและการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้โครงสร้างระดับยอด.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาปฐมวัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

อังคณา กลิ่นนันท. “ผลการจัดประสบการณ์จากการละเล่นพื้นบ้านภาคกลางเพื่อพัฒนาคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2539.

ภาษาต่างประเทศ

Bandura, A. Social Learning Theory. New Jersey : Prentice-Hall, 1977.

Burton, R. Moral Development and Behavior. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1976.

Edger, Dale. Audio – visual Method in Teaching. 3rd ed. New York : Dryden Press, 1955.

Erickson, Carlton W.H. Fundamentals of the Teaching with Audiovisual Technology. New York : Macmillan Publishing Co., Inc., 1965.

Euvon, Raymond. “The Effect of Sound Effect on the Listening Comprehension of Fourt Grade Student.” Dissertation Abstracts International 46 (December 1979) : 3629-3631.

Freud, S. An outline of psychoanalysis. New York : MacMillan, 1974.

Hurlock, E.B. Development psychology. 2nd ed.. New York : McGraw – hill Book, 1959.

Kinder, J.S. Using Audio-visual. New York : American Book Company, 1965.

Kohlberg, L. "The Cognitive – Development Approach to Socialization." In D.A. Goslin(ed)
Handbook of Socialization Theory and Research. Chicago : Rand McNally and
Company, 1969.

Schulze, C.B. "The Effect of different Method of Modeling and Instruction on Honesty Behavior
in Kindergarten and Second Grade Children." Dissertation Abstracts International 48
(July 1987) :43-A.

Walker, Lawrence J. and John H. Taylor. "Interactions and the Development of Moral
Reasoning." Child Development 62, 2 (April, 1991) : 264 - 283.

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก
มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ก

มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนนิเทศศาสตร์
ตัวอย่างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

คู่มือแบบทดสอบ

การวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

ชั้นอนุบาลปีที่ 2

คู่มือแบบทดสอบการวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

แบบทดสอบวัดจริยธรรมความซื่อสัตย์นี้ ใช้สำหรับการทดสอบ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยดำเนินการทดสอบ อธิบายวิธีการทำแบบทดสอบและดำเนินการทดสอบที่ละข้อเมื่อเด็กพร้อม และจัดให้มีผู้ช่วยทดสอบเพื่อช่วยให้ผู้รับการทดสอบปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งและคำอธิบายในการดำเนินการสอบ

ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบทดสอบรูปภาพ ประกอบสถานการณ์ ที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ แล้วให้เด็กตัดสินใจเลือกคำตอบจากรูปภาพ 3 ภาพ โดยแบ่งออกเป็น 5 เรื่อง เรื่องละ 2 ชุด โดย ชุดที่ 1 สำหรับใช้ดำเนินการสอบก่อนการฟังนิทานและ ชุดที่ 2 สำหรับใช้ดำเนินการสอบหลังการฟังนิทาน

เรื่องที่ 1 การยอมรับผิดจากการกระทำของตน

เรื่องที่ 2 ไม่พูดโกหก

เรื่องที่ 3 ไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน

เรื่องที่ 4 ไม่ละทิ้งหน้าที่

เรื่องที่ 5 การปฏิบัติตามข้อตกลง

เวลาที่ใช้ในการทดสอบ

ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ ข้อละ 1 นาที (โดยจับเวลาหลังจากครูอ่านคำถามและตัวเลือกรจบ)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้ที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ผู้ที่ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 คำตอบได้ 0 คะแนน

วิธีดำเนินการ

1. ศึกษาแบบทดสอบและคู่มือจนเข้าใจกระบวนการทั้งหมด สามารถใช้คำอธิบายคำสั่งประกอบตัวอย่าง ได้ด้วยคำพูดชัดเจนเป็นธรรมชาติ รวมทั้งใช้นาฬิกาจับเวลาได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จัดสถานที่สอบให้อยู่ในสภาพที่สะดวกสบาย จัดโต๊ะ เก้าอี้ให้เหมาะสมกับผู้รับการทดสอบ
3. จัดเตรียมอุปกรณ์ในการทดสอบ ดังนี้
 - 3.1 แบบทดสอบสำหรับผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนและคู่มือแบบทดสอบ
 - 3.2 นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
 - 3.3 ดินสอสำหรับผู้เข้ารับการทดสอบทุกคน
4. สร้างความเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้รับการทดสอบ ไม่กังวล มีความสบายใจ และร่วมมือทำแบบทดสอบเป็นอย่างดี
5. ดูแลให้ผู้เข้ารับการทดสอบ ดื่มน้ำ และเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยก่อน
6. เขียนชื่อนามสกุล หรือสัญลักษณ์ ของผู้เข้ารับการทดสอบ เตรียมไว้ให้พร้อม
7. อธิบายขั้นตอน และทำตัวอย่างให้ผู้รับการทดสอบทำในตัวอย่างที่กำหนดไว้ทุกคน แล้วจึงดำเนินการทดสอบตามขั้นตอนที่กำหนดไว้

ผู้ดำเนินการทดสอบดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

- ผู้ดำเนินการทดสอบ
- พูด... สวัสดีคะนักเรียน วันนี้ครูมีอะไรสนุกๆมาให้เด็กเรียนทำ แต่ต้องตกลงกันว่านักเรียนจะต้องทำพร้อมกันๆ ไม่แอบมองของเพื่อน และคิดให้ดีกว่าข้อใด เป็นสิ่งที่ถูกที่นักเรียนควรจะทำ ถ้าสิ่งนั้นไม่ดีก็ไม่ควรทำ ใครสัญญากับครูได้ว่า จะทำตามทีครูบอกได้ให้ยกมือขึ้น (รอให้เด็กยกมือ) เก่งมาก เอาละครูจะแจกกระดาษและดินสอให้ นักเรียนอย่าเพิ่งหยิบ หรือจับนะคะ รอให้ครูบอกก่อน
- ปฏิบัติ...แจกแบบทดสอบให้ตรงกับชื่อของเด็ก
- พูด... อย่าลืมสัญญาที่ตกลงกันไว้ นะคะ เปิดสมุดเมื่อครูบอกพร้อมๆ กัน เมื่อนักเรียนได้แบบทดสอบครบทุกคนแล้ว
- พูด... นักเรียนเปิดหน้า มด เห็นภาพตรงกลางหน้ากระดาษไหมคะ
- ปฏิบัติ.. ผู้ทำการทดสอบชูแบบทดสอบขึ้นและชี้ให้ดู และดูว่านักเรียนเปิดหน้า มดได้ถูกต้อง หรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องต้องช่วยเปิดให้ถูกต้อง
- พูด... นักเรียนคุณะคะ ข้อนี้เป็นข้อตัวอย่าง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟัง 2 เที้ยว และจะอ่านภาพแต่ละภาพเพียง 1 เที้ยว แล้วจึงขีด เครื่องหมายกากบาท X ทับภาพที่นักเรียนคิดว่าจะกระทำ

ปฏิบัติ.. ผู้ทำการทดสอบขีด เครื่องหมาย X ให้นักเรียนดู

พูด... นักเรียนตั้งใจฟังให้ดีนะคะ ปัญหาที่ว่า คุณแม่ให้เงินค่าขนมแก่นักเรียนแล้ว 10 บาท พอเจอคุณพ่อก็ถามนักเรียนอีกว่า ลูกมีเงินค่าขนมแล้วหรือยัง นักเรียนจะตอบว่าอย่างไร (พูดซ้ำ 1 เที้ยว)

พูด... นักเรียนชี้ภาพตามที่ครูอ่านที่ละภาพนะคะ

ภาพที่ 1 คุณแม่ให้แค่ 3 บาทเอง

ภาพที่ 2 ยังไม่ได้เงินเลย

ภาพที่ 3 คุณแม่ให้แล้ว

ปฏิบัติ.. ผู้ทำการทดสอบอ่านภาพพร้อมกับชี้ที่รูปภาพทีละภาพและดูว่านักเรียนชี้ตามถูกต้องหรือไม่

พูด... ผู้ทำการทดสอบถามนักเรียนว่า นักเรียนจะเลือกทำตามภาพใดคะ

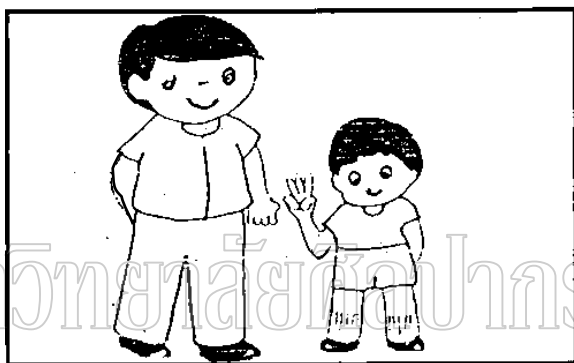
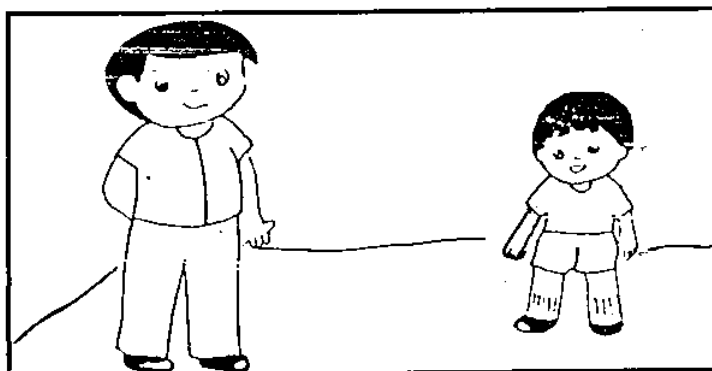
ปฏิบัติ.. ผู้ทำการทดสอบ คุนักเรียนขีดเครื่องหมาย X ว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจ

พูด.. นักเรียน X เสร็จแล้วเปิดหน้า กระจาย ต่อไปค่ะ

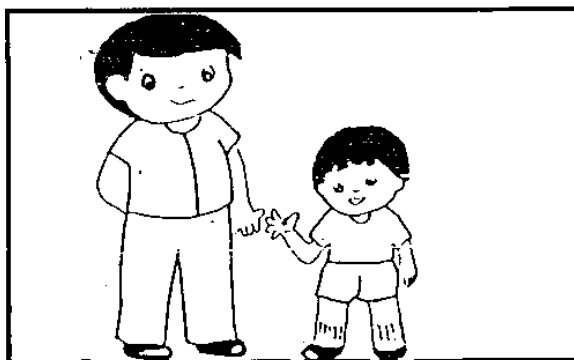
ปฏิบัติ.. ผู้ทำการทดสอบดูว่านักเรียน X เรียบร้อยแล้วจึงเปิดหน้าต่อไป

ผู้ทำการทดสอบปฏิบัติตามขั้นตอนข้างต้นในข้อต่อไปจนจนครบทุกข้อ

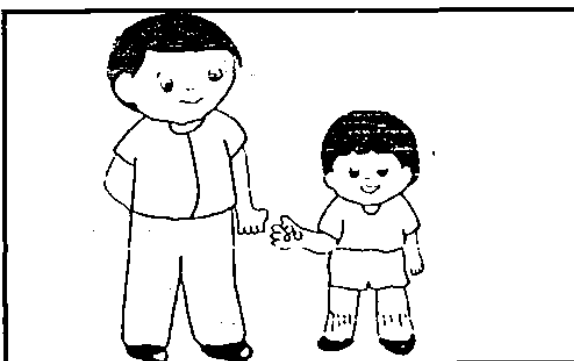
0. คุณแม่ให้เงินค่าขนมแก่นักเรียนแล้ว 10 บาท พอเจอคุณพ่อก็ถามนักเรียนอีกว่า “ลูกมีเงินค่าขนมแล้วหรือยัง” นักเรียนจะตอบอย่างไร?

ก. คุณแม่ให้แค่ 3 บาทเอง

ข. ยังไม่ได้เงินเลย

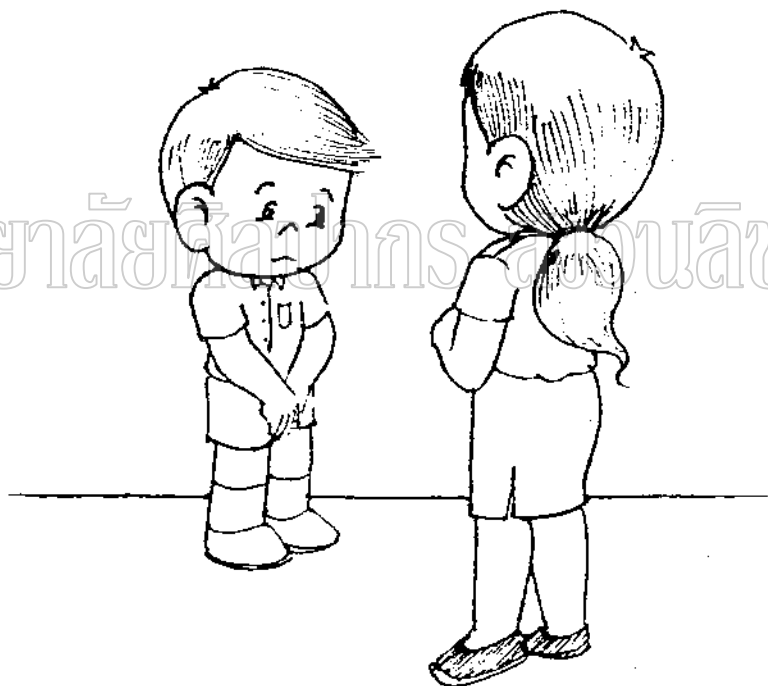
ค. คุณแม่ให้แล้ว

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบทดสอบวัดจริยธรรม ความซื่อสัตย์

ด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เรื่อง ยอมรับผิดจากการกระทำของตนเอง

ชุดที่ 1

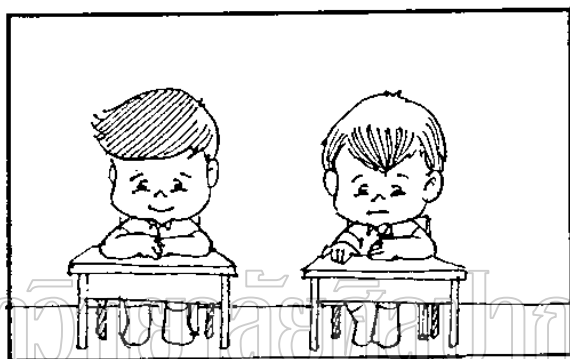
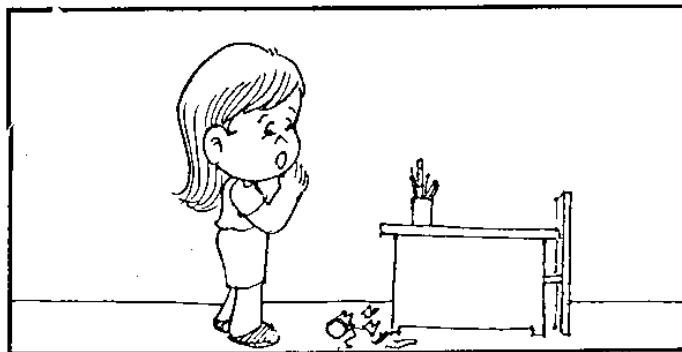

ชื่อ

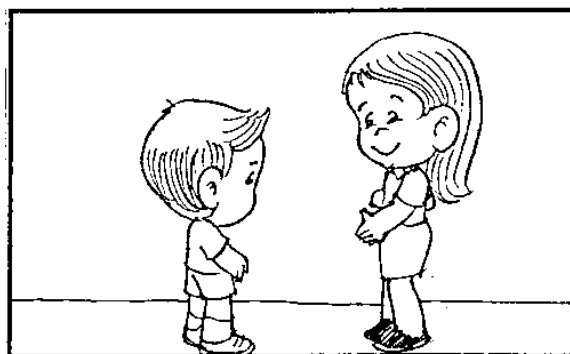
เลขที่ ชั้นอนุบาล

โรงเรียน

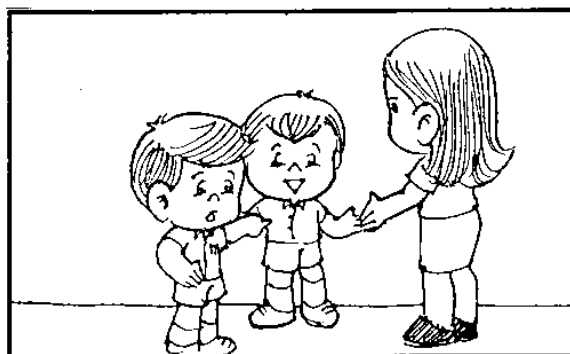
1. ถ้านักเรียนทำแก้วน้ำของคุณครูแตกโดยไม่มีใครรู้ เมื่อคุณครูถามว่าใครเป็นคนทำแตก นักเรียนควรทำอะไร?

ก. นั่งเงียบไม่บอกใคร

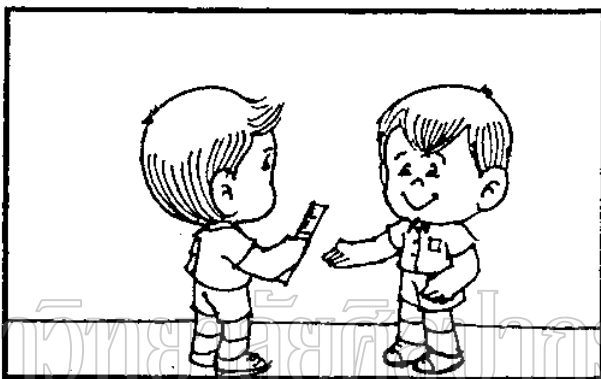
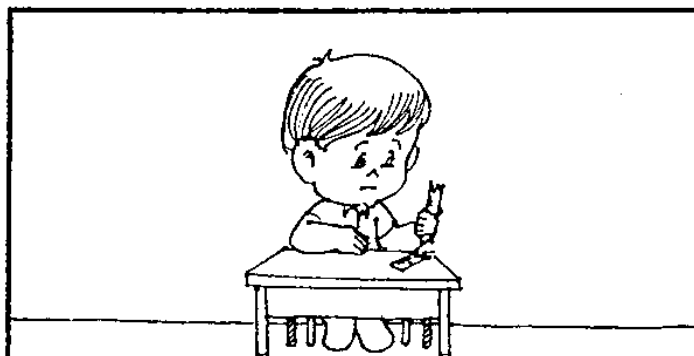

ข. ยอมรับผิดกับครูว่านักเรียนเป็นคนทำแตกเอง

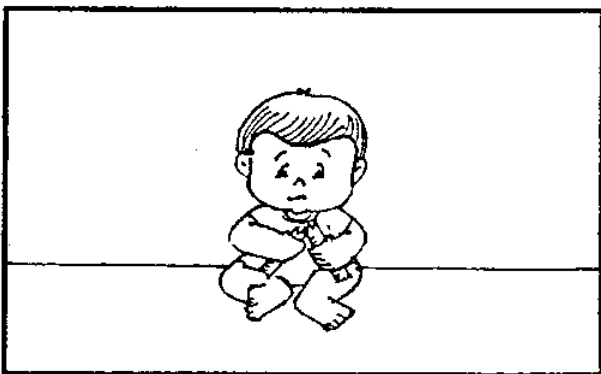

ค. บอกว่าเพื่อนเป็นคนทำแตก

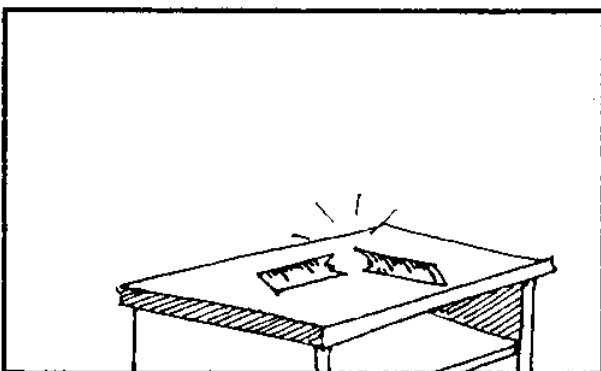
2. นักเรียนยืมไม้บรรทัดเพื่อนไปใช้แล้วนักเรียนทำไม้บรรทัดของเพื่อนหัก นักเรียนควรทำอะไร?

ก. ขอโทษเพื่อนแล้วบอกว่าคุณนักเรียนจะซื้อ
มาคืนให้ใหม่

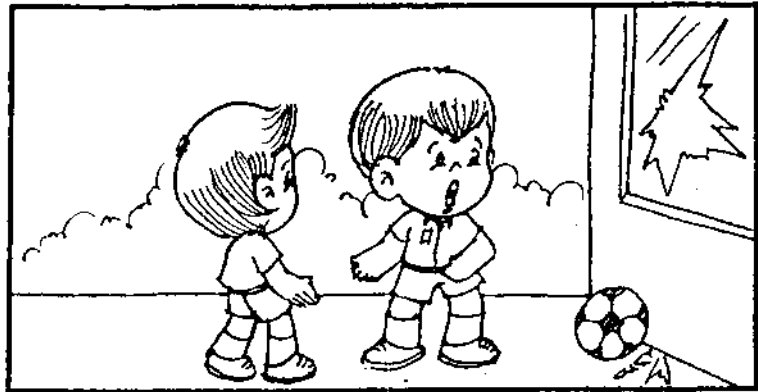

ข. บอกเพื่อนว่าน้องเขาไปเล่นหัก

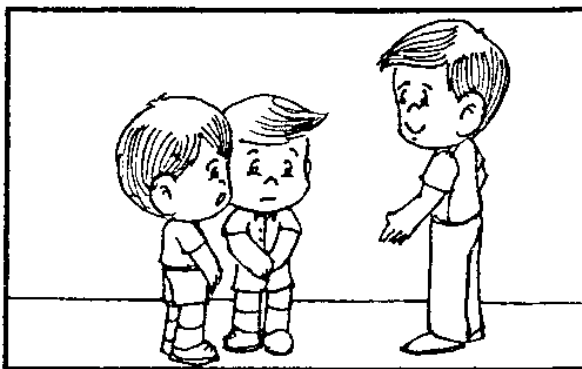
ค. บอกเพื่อนว่ามันหักเอง

3. นักเรียนเล่นฟุตบอลอยู่กับเพื่อน บังเอิญนักเรียนเตะฟุตบอลไปโดนกระจกห้องเรียนแตกนักเรียนควรทำอะไร?

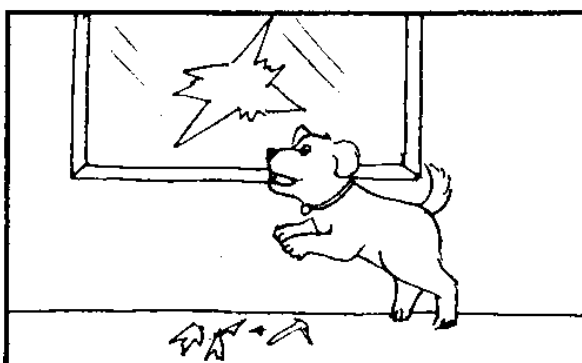

ก. พากันวิ่งหนี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สงวนลิขสิทธิ์

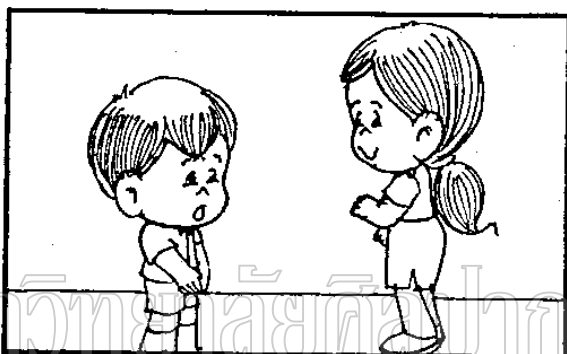
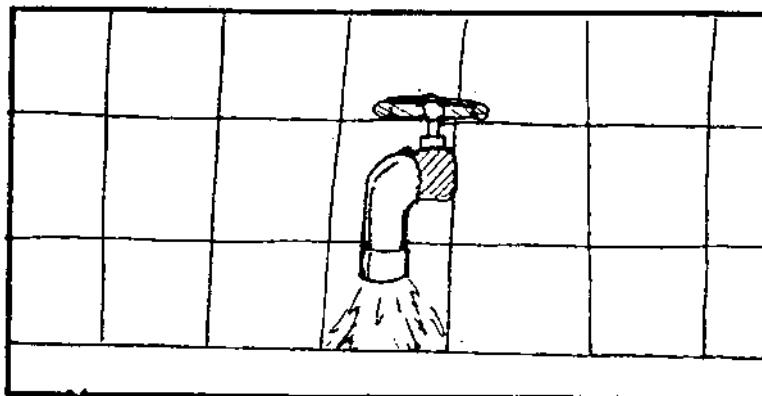

ข. พากันไปบอกครูว่านักเรียนเป็นคนเตะลูกบอล โดนกระจกแตกเอง

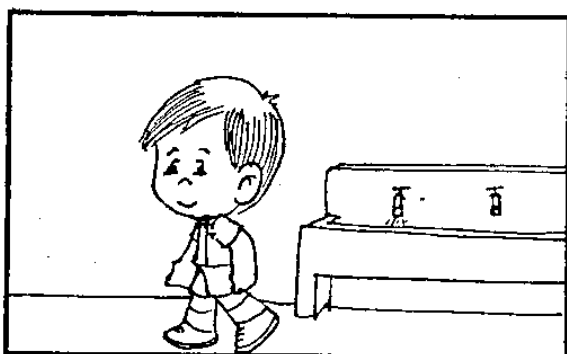

ค. บอกกับครูว่าหมามันวิ่งชนแตก

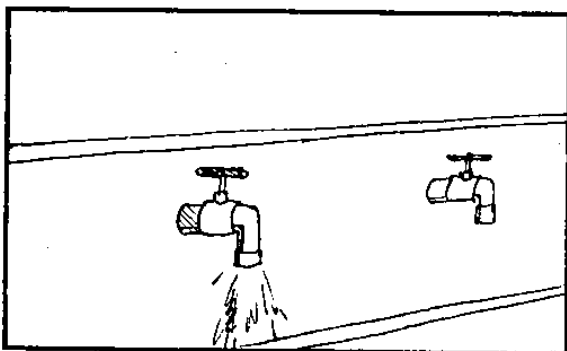
4. ถ้านักเรียนเป็นคนเปิดก๊อกน้ำแล้วลืมปิด เมื่อครูถามนักเรียนควรบอกครูว่าอย่างไร?

ก. บอกครูว่านักเรียนเป็นคนลืมเปิดเอง

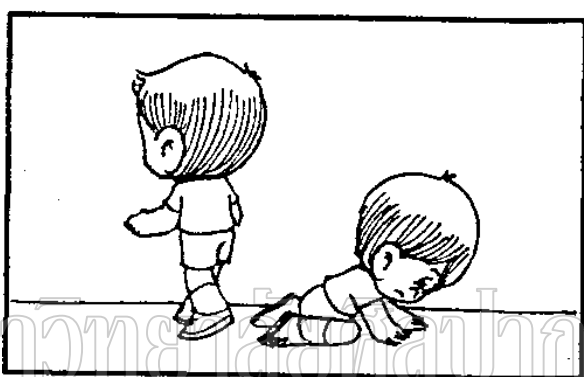
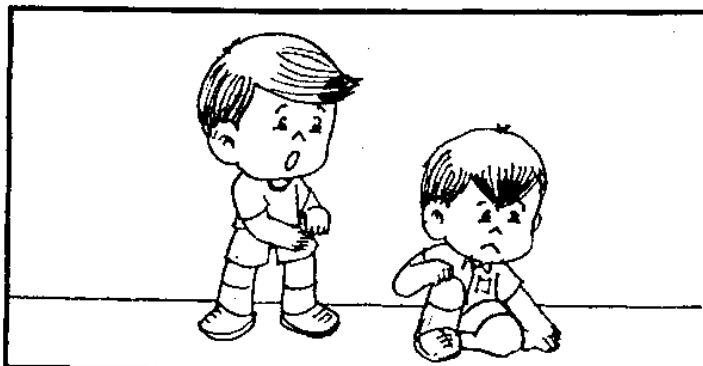

ข. บอกครูว่าพวกพี่ๆ มาเปิดใช้แล้วก็ลืมปิด

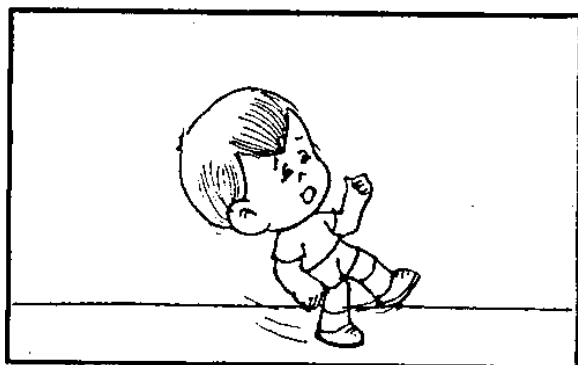

ค. บอกครูว่าอยู่ดีๆ น้ำก็ไหลออกมาเอง

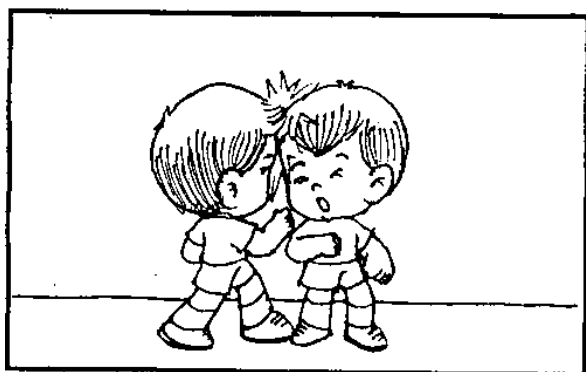
5. ถ้านักเรียนวิ่งไปชนเพื่อนล้มจนหัวเข่าถลอก นักเรียนควรทำอย่างไร?

ก. บอกว่าเพื่อนวิ่งมาสะดุดขานักเรียนล้มลงไปเอง

ข. ไปบอกครูว่าเพื่อนตีล้มเอง

ค. บอกครูว่านักเรียนเป็นคนวิ่งชนเพื่อน และไปขอโทษเพื่อน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สงขลา สภ.สงขลา

แบบทดสอบวัดจริยธรรม ความซื่อสัตย์

ด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เรื่อง ยอมรับผิดจากการกระทำของตนเอง

ชุดที่ 2

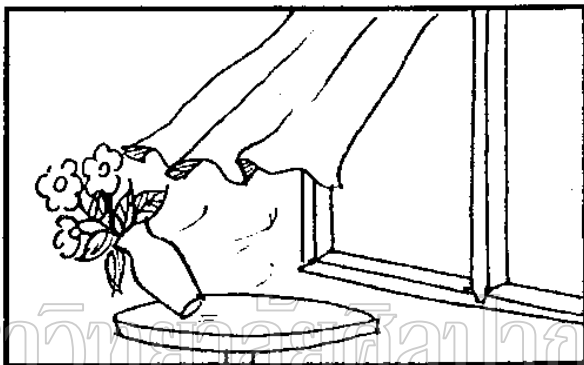
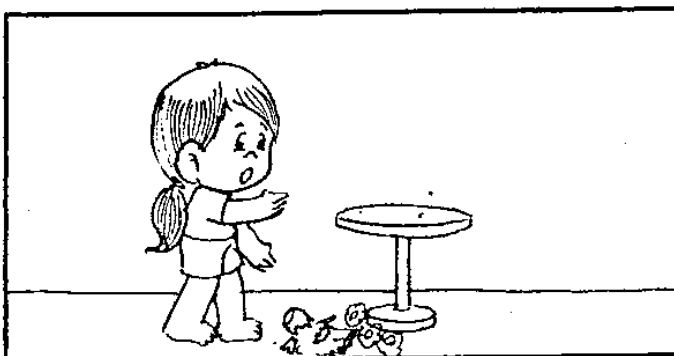

ชื่อ

เลขที่ ชั้นอนุบาล

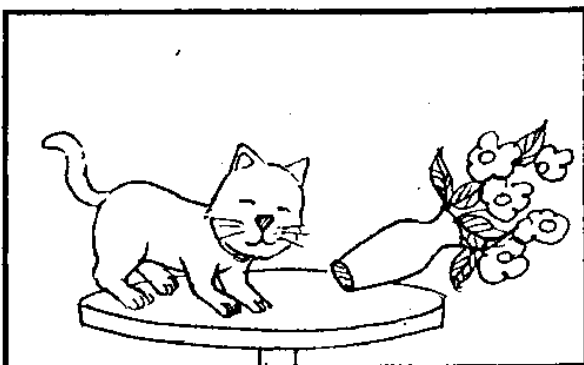
โรงเรียน

1. ถ้านักเรียนทำแจกันของแม่แตกโดยไม่มีใครเห็น เมื่อแม่ถามนักเรียนควรบอกแม่ว่าอย่างไร?

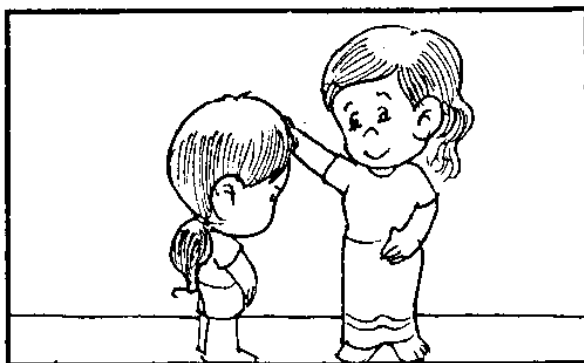

ก. บอกแม่ว่าลมพัดแจกันล้มตกลงมาแตก

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี สงวนลิขสิทธิ์

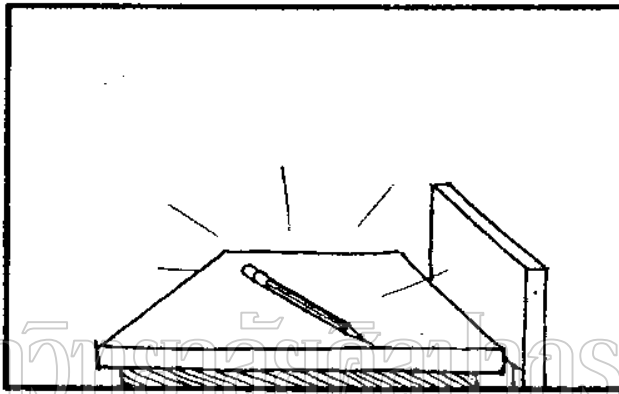
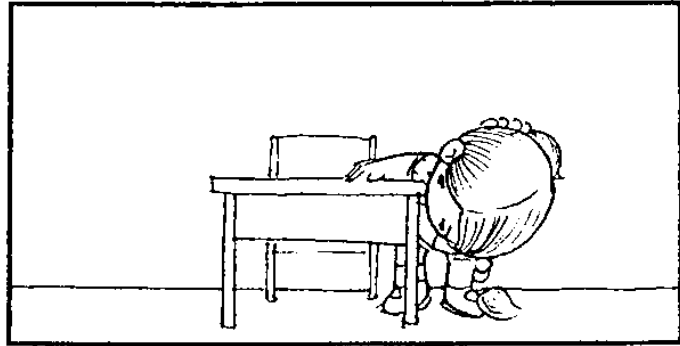

ข. บอกแม่ว่าแมวกระโดดใส่แจกันจึงแตกมาแตก

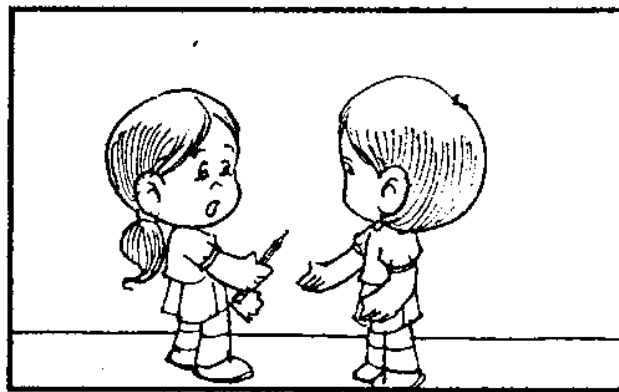

ค. บอกกับแม่ว่านักเรียนเป็นคนทำแตกเอง

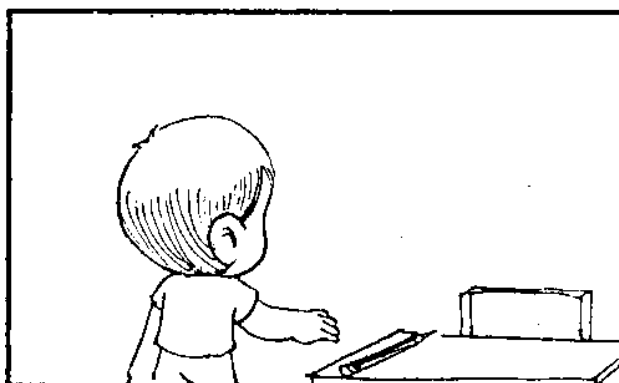
2. นักเรียนยื่นดินสอเพื่อนมาแล้วทำหาย นักเรียนควรทำอย่างไร?

ก. บอกเพื่อนว่าวางไว้ที่โต๊ะแต่มันหายไปไหนไม่รู้

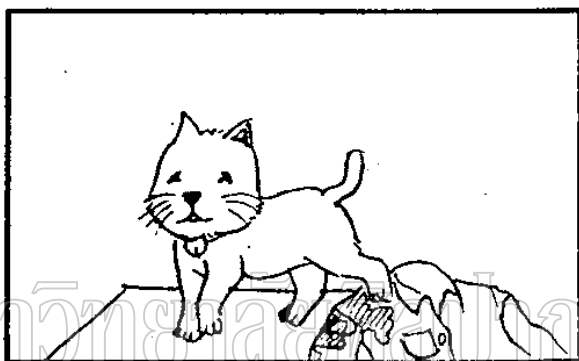
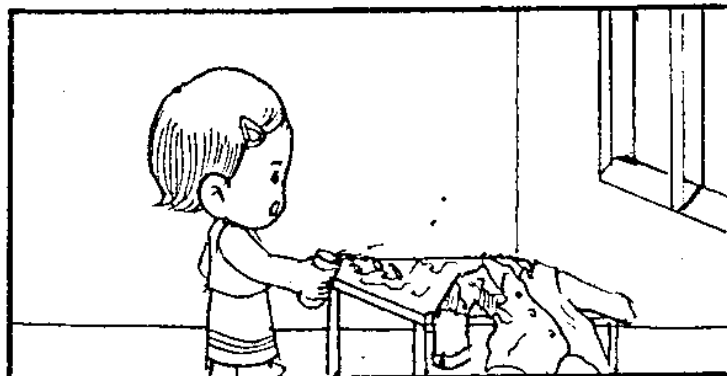

ข. บอกเพื่อนว่านักเรียนทำหล่นหายเองแล้วจะซื้อมาคืนให้ใหม่

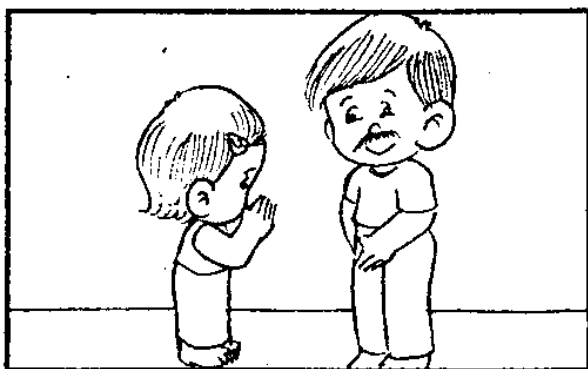

ค. บอกเพื่อนว่าไม่รู้ใครมาขโมยไป

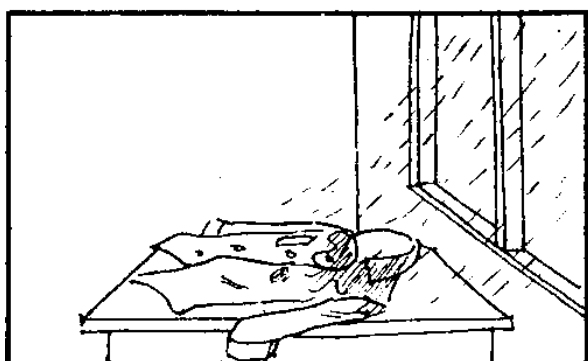
3. ถ้านักเรียนเป็นคนทำน้ำหกใส่เสื้อคุณพ่อเปียก เมื่อพ่อถามนักเรียนจะบอกพ่อว่าอย่างไร?

ก. บอกพ่อว่าแมวมันฉี่ใส่เสื้อคุณพ่อ

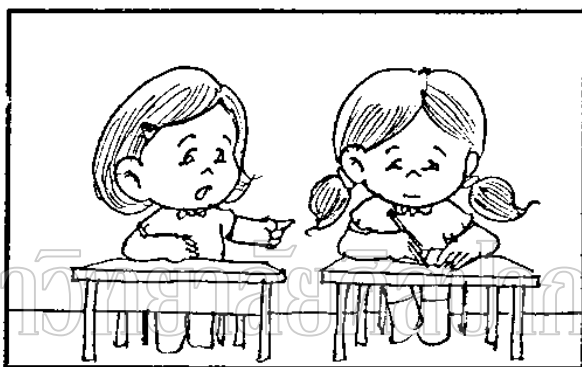
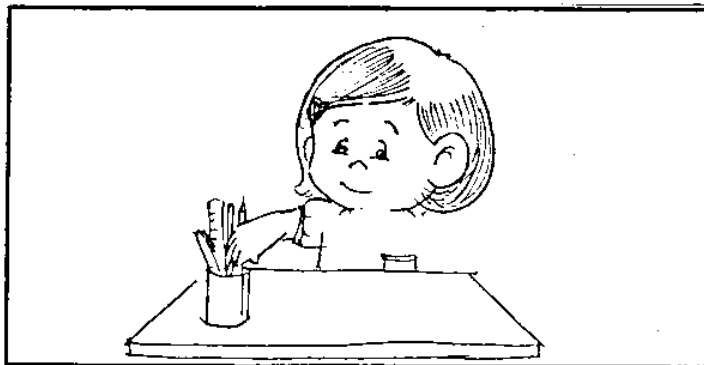

ข. บอกพ่อว่านักเรียนเป็นคนทำน้ำหกใส่เอง

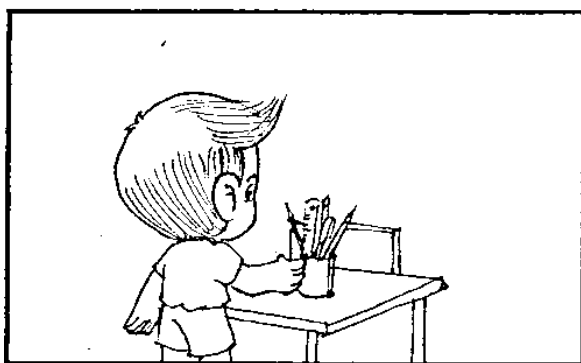

ค. บอกพ่อว่าฝนตกใส่เสื้อคุณพ่อเปียก

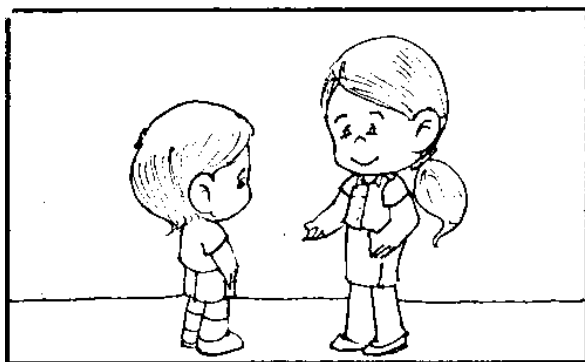
4. นักเรียนเป็นคนหยิบนินโทตะครูไปใช้ แล้วไม่ได้นำมาเก็บที่เดิม เมื่อครูถามนักเรียนควรบอกครูอย่างไร?

- ก. บอกครูว่าเพื่อนเป็นคนหยิบไปใช้แล้วไม่นำมาเก็บ

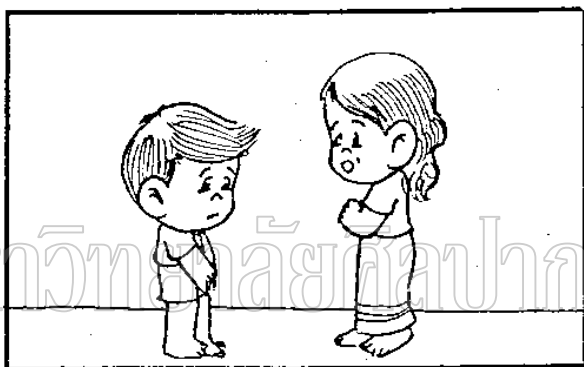

- ข. บอกครูว่าไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนหยิบมา

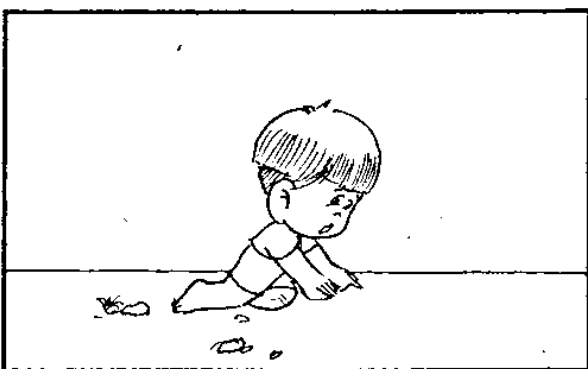
- ค. บอกครูว่านักเรียนเป็นคนหยิบมาเอง

5. ถ้านักเรียนวิ่งชนน้องลัมลงร้องไห้โดยนักเรียนไม่ได้ตั้งใจ เมื่อแม่เห็นนักเรียนควรบอกแม่ว่าอย่างไร?

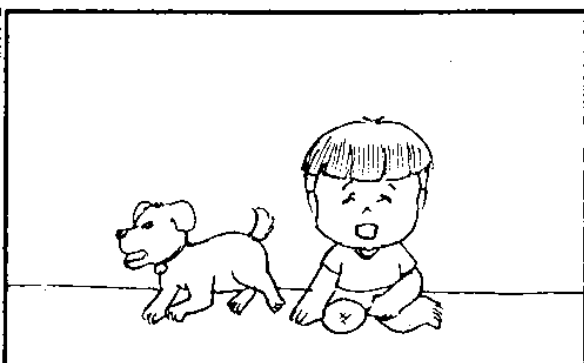

ก. บอกแม่ว่านักเรียนวิ่งชนน้องลัมเอง

มหาวิทยาลัยสุโขทัย

ข. บอกแม่ว่าน้องสะดุดก้อนหินลัมเอง

ค. บอกแม่ว่าสุนัขมันวิ่งชนน้องลัม

ภาคผนวก ข

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์
การวิเคราะห์ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
และการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

การวิเคราะห์ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ความเชื่อมั่น (r_p)
ของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน

ตารางที่ 8 แสดงผลการวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน

ข้อที่	P_H	P_L	$P_H + P_L$	$P_H - P_L$	P	r	หมายเหตุ
เรื่องที่ 1							
1	13	6	19	7	0.63	0.47	
2	13	8	21	5	0.70	0.33	
3	9	2	11	7	0.37	0.47	
4	12	2	14	10	0.47	0.67	
5	11	1	12	10	0.40	0.67	
6	11	7	18	4	0.60	0.27	*
เรื่องที่ 2							
1	7	6	13	1	0.43	0.07	*
2	12	6	18	6	0.60	0.40	
3	9	5	14	4	0.47	0.27	
4	9	3	12	6	0.40	0.40	
5	10	6	16	4	0.53	0.27	
6	11	4	15	7	0.50	0.47	
เรื่องที่ 3							
1	10	5	15	5	0.50	0.33	
2	14	12	26	2	0.87	0.13	*
3	11	4	15	7	0.50	0.47	
4	12	2	14	10	0.47	0.67	
5	8	4	12	4	0.40	0.27	
6	13	3	16	10	0.53	0.67	

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อที่	P_H	P_L	$P_H + P_L$	$P_H - P_L$	P	r	หมายเหตุ
เรื่องที่ 4							
1	10	7	17	3	0.57	0.20	*
2	11	2	13	9	0.43	0.60	
3	10	1	11	9	0.37	0.60	
4	8	4	12	4	0.40	0.27	
5	13	2	15	11	0.50	0.73	
6	11	1	12	10	0.40	0.67	
เรื่องที่ 5							
1	13	6	19	7	0.63	0.47	
2	14	10	24	4	0.80	0.27	*
3	11	3	14	8	0.47	0.53	
4	13	5	18	8	0.60	0.53	
5	12	3	15	9	0.50	0.60	
6	11	2	13	9	0.43	0.60	

หมายเหตุ * คือ ข้อสอบข้อที่คัดออก

การวิเคราะห์ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ความเชื่อมั่น (r_p)
ของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

ตารางที่ 9 แสดงผลการวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

ข้อที่	P_H	P_L	$P_H + P_L$	$P_H - P_L$	P	r	หมายเหตุ
เรื่องที่ 1							
1	13	7	20	6	0.67	0.40	
2	10	9	19	1	0.63	0.07	*
3	13	9	22	4	0.73	0.27	
4	11	3	14	8	0.47	0.53	
5	11	4	15	7	0.50	0.47	
6	11	5	16	6	0.53	0.40	
เรื่องที่ 2							
1	10	3	13	7	0.43	0.47	
2	11	2	13	9	0.43	0.60	
3	8	8	16	0	0.53	0.00	*
4	13	3	16	10	0.53	0.67	
5	8	4	12	4	0.40	0.27	
6	10	6	16	4	0.53	0.27	
เรื่องที่ 3							
1	10	4	14	6	0.47	0.40	
2	13	6	19	7	0.63	0.47	
3	9	5	14	4	0.47	0.27	*
4	11	8	19	3	0.63	0.20	
5	10	3	13	7	0.43	0.47	
6	11	4	15	7	0.50	0.47	

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อที่	P_H	P_L	$P_H + P_L$	$P_H - P_L$	P	r	หมายเหตุ
เรื่องที่ 4							
1	6	3	9	3	0.30	0.20	*
2	13	7	20	6	0.67	0.40	
3	10	2	12	8	0.40	0.53	
4	12	4	16	8	0.53	0.53	
5	10	3	13	7	0.43	0.47	
6	12	2	14	10	0.47	0.67	
เรื่องที่ 5							
1	12	4	16	8	0.53	0.53	
2	12	11	23	1	0.77	0.07	*
3	13	3	16	10	0.53	0.67	
4	12	5	17	7	0.57	0.47	
5	12	5	17	7	0.57	0.47	
6	13	2	15	11	0.50	0.73	

หมายเหตุ * คือ ข้อสอบข้อที่คัดออก

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน

ตารางที่ 10 แสดงระดับคะแนนจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในการทดลองหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน

คนที่	คะแนน (X)	X ²
1	23	529
2	22	484
3	15	225
4	18	324
5	17	289
6	20	400
7	23	529
8	21	441
9	19	361
10	17	289
11	16	256
12	13	169
13	15	225
14	16	256
15	18	324
16	17	289
17	15	225
18	14	196
19	13	169
20	17	289
21	11	121
22	10	100

ตารางที่ 10 (ต่อ)

คนที่	คะแนน (X)	X ²
23	19	361
24	18	324
25	22	484
26	25	625
27	22	484
28	14	196
29	15	225
30	16	256
n =30	ΣX = 521	ΣX² = 9445

มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนวนลิขสิทธิ์

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน

ตารางที่ 11 แสดงสัดส่วนของคนทำถูกและคนทำผิดในแต่ละข้อในการทดลองหาความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบก่อนฟังนิทาน

เรื่องที่	ข้อที่	สัดส่วนของคนที่ทำถูก ในแต่ละข้อ(p)	สัดส่วนของคนที่ทำผิด ในแต่ละข้อ (q)	pq
1	1	0.74	0.26	0.19
	2	0.40	0.60	0.24
	3	0.47	0.53	0.25
	4	0.40	0.60	0.24
	5	0.60	0.40	0.24
2	1	0.42	0.58	0.24
	2	0.70	0.30	0.21
	3	0.47	0.53	0.25

ตารางที่ 11 (ต่อ)

เรื่องที่	ข้อที่	สัดส่วนของคนที่ทำถูก ในแต่ละข้อ (p)	สัดส่วนของคนที่ทำผิด ในแต่ละข้อ (q)	pq
	4	0.54	0.46	0.25
	5	0.50	0.50	0.25
3	1	0.50	0.50	0.25
	2	0.50	0.50	0.25
	3	0.40	0.60	0.24
	4	0.54	0.46	0.25
	5	0.44	0.56	0.25
4	1	0.37	0.63	0.23
	2	0.40	0.60	0.24
	3	0.50	0.50	0.25
	4	0.40	0.60	0.24
	5	0.64	0.36	0.23
5	1	0.70	0.30	0.21
	2	0.60	0.40	0.24
	3	0.60	0.40	0.24
	4	0.72	0.28	0.20
	5	0.80	0.20	0.16
n=25		13.35	11.65	5.84

ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด (S^2) คือ

$$S^2 = \frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

$$= \frac{30(9445) - (521)^2}{30(29)}$$

$$= 13.69$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จากสูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right] \\
 &= \frac{25}{24} \left[1 - \frac{\sum 5.84}{13.69} \right] \\
 &= 1.05(0.57) \\
 &= 0.60
 \end{aligned}$$

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

ตารางที่ 12 แสดงระดับคะแนนจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในการทดลองหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

คนที่	คะแนน (Y)	Y ²
1	19	361
2	21	441
3	16	256
4	18	324
5	17	289
6	19	361
7	21	441
8	18	324
9	16	256
10	19	361
11	16	256

ตารางที่ 12 (ต่อ)

คนที่	คะแนน (Y)	Y ²
12	14	196
13	13	169
14	15	225
15	14	196
16	15	225
17	16	256
18	14	196
19	16	256
20	18	324
21	10	100
22	11	121
23	22	484
24	18	324
25	23	529
26	24	576
27	22	484
28	15	225
29	13	169
30	21	441
n = 30	ΣY = 514	ΣY² = 9166

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

ตารางที่ 13 แสดงสัดส่วนของคนทำถูกและคนทำผิดในแต่ละข้อในการทดลองหาความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

เรื่องที่	ข้อที่	สัดส่วนของคนที่ทำถูก ในแต่ละข้อ(p)	สัดส่วนของคนที่ทำผิด ในแต่ละข้อ (q)	pq
1	1	0.74	0.26	0.19
	2	0.80	0.20	0.16
	3	0.34	0.66	0.22
	4	0.32	0.68	0.22
	5	0.36	0.64	0.23
2	1	0.67	0.33	0.22
	2	0.70	0.30	0.21
	3	0.74	0.26	0.19
	4	0.54	0.46	0.25
	5	0.80	0.20	0.16
3	11	0.67	0.33	0.22
	12	0.34	0.66	0.22
	13	0.40	0.60	0.24
	14	0.34	0.66	0.22
	15	0.40	0.60	0.24
4	16	0.37	0.63	0.23
	17	0.77	0.23	0.18
	18	0.50	0.50	0.25
	19	0.40	0.60	0.24
	20	0.64	0.36	0.23

ตารางที่ 13 (ต่อ)

เรื่องที่	ข้อที่	สัดส่วนของคนที่ทำถูก ในแต่ละข้อ(p)	สัดส่วนของคนที่ทำผิด ในแต่ละข้อ (q)	pq
5	21	0.74	0.26	0.19
	22	0.80	0.20	0.16
	23	0.36	0.64	0.23
	24	0.30	0.70	0.21
	25	0.78	0.22	0.17
	n=25	13.08	10.92	5.11

ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด (S^2) คือ

$$S^2 = \frac{n\sum Y^2 - (\sum Y)^2}{n(n-1)}$$

$$= \frac{30(9166) - (514)^2}{30(29)}$$

$$= 12.40$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จากสูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

$$= \frac{25}{24} \left[1 - \frac{\sum 5.11}{12.40} \right]$$

$$= 1.05(0.58)$$

$$= 0.61$$

การวิเคราะห์แบบสอบถามของแบบทดสอบก่อนฟังนิทานและแบบทดสอบหลังฟังนิทาน

ตารางที่ 14 แสดงระดับคะแนนของแบบทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทาน จากกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 30 คน ในการทดสอบแบบคู่ขนาน

คนที่	แบบทดสอบก่อนฟังนิทาน	แบบทดสอบหลังฟังนิทาน
1	23	19
2	22	21
3	15	16
4	18	18
5	17	17
6	20	19
7	23	21
8	21	18
9	19	16
10	17	19
11	16	16
12	13	14
13	15	13
14	16	15
15	18	14
16	17	15
17	15	16
18	14	14
19	13	16
20	17	18
21	11	10
22	10	11
23	19	22

ตารางที่ 14 (ต่อ)

คนที่	แบบทดสอบก่อนฟังนิทาน	แบบทดสอบหลังฟังนิทาน
24	18	18
25	22	23
26	25	24
27	22	22
28	14	15
29	15	13
30	16	21
รวม	521	514
\bar{X}	17.37	17.13
S.D.	3.70	3.52

มหาวิทยาลัยศิลปากร สาขาวิชานิติศาสตร์

ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนฟังนิทานกับแบบทดสอบหลังฟังนิทาน โดยใช้วิธีการ
หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ค่า $r_{xy} = 0.84$

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

ภาคผนวก ค

ผลการดำเนินการในการพัฒนาและหาประสิทธิภาพสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ
เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

ผลการดำเนินการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้าง
จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

ตารางที่ 15 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทานและคะแนนแบบทดสอบหลังฟังนิทานจาก
การทดลองแบบ 1:1 กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน

ระดับ ความสามารถ	N	กิจกรรม หลังฟังนิทาน (E_1)	ร้อยละ	แบบทดสอบ หลังฟังนิทาน (E_2)	ร้อยละ
เก่ง	1	16	88.89	21	84.00
ปานกลาง	1	15	83.34	18	72.00
อ่อน	1	11	61.12	17	68.00
E_1/E_2			77.79		74.67

ตารางที่ 16 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมหลังฟังนิทานและคะแนนแบบทดสอบหลังฟังนิทานจาก
การทดลองแบบกลุ่มเล็ก 1:3 กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน

ระดับ ความสามารถ	N	กิจกรรม หลังฟังนิทาน (E_1)	ร้อยละ	แบบทดสอบ หลังฟังนิทาน (E_2)	ร้อยละ
เก่ง	1	17	94.45	23	92.00
	2	16	88.89	20	80.00
	3	15	83.34	22	88.00
ปานกลาง	1	14	77.78	19	76.00
	2	15	83.34	20	80.00
	3	14	77.78	20	80.00
อ่อน	1	12	66.67	16	64.00
	2	13	72.23	16	64.00
	3	13	72.23	18	72.00
E_1/E_2			79.64		77.34

ตารางที่ 17 แสดงระดับคะแนนกิจกรรมการเรียนรู้หลังฟังนิทานและแบบทดสอบหลังฟังนิทาน
จากการทดลองภาคสนามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

ลำดับที่	กิจกรรมหลังฟังนิทาน (E ₁)	ร้อยละ	แบบทดสอบหลังฟังนิทาน (E ₂)	ร้อยละ
1	17	94.44	18	72
2	14	77.78	22	88
3	13	72.22	17	68
4	14	77.78	22	88
5	15	83.33	20	80
6	16	88.89	19	76
7	18	100.00	22	88
8	16	88.89	20	80
9	14	77.78	17	68
10	13	72.22	18	72
11	15	83.33	21	84
12	14	77.78	18	72
13	12	66.67	19	76
14	11	61.11	18	72
15	18	100.00	21	84
16	17	94.44	20	80
17	12	66.67	19	76
18	11	61.11	17	68
19	16	88.89	24	96
20	10	55.56	17	68
21	13	72.22	18	72
22	14	77.78	23	92
23	16	88.89	21	84
24	17	94.44	25	100

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลำดับที่	กิจกรรมหลังฟังนิทาน (E ₁)	ร้อยละ	แบบทดสอบหลังฟังนิทาน (E ₂)	ร้อยละ
25	18	100.00	25	100
26	15	83.33	24	96
27	14	77.78	22	88
28	14	77.78	21	84
29	16	88.89	18	72
30	13	72.22	17	68
E₁/E₂		80.74		80.40

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทาน
จากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ๒๕๖๓

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทาน

ตารางที่ 18 แสดงระดับคะแนนการทดสอบก่อนการฟังนิทานจากการทดลองภาคสนามกับกลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 30 คน

ลำดับที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวมคะแนนก่อนฟังนิทาน
1	1	2	4	2	3	12
2	2	1	3	2	3	11
3	2	2	2	3	3	12
4	0	2	3	3	3	11
5	2	3	3	4	0	12
6	1	2	2	2	3	10
7	2	3	4	5	3	17
8	2	2	2	2	2	10
9	2	2	2	2	3	11
10	3	3	2	2	3	13
11	3	3	3	3	2	14
12	1	0	3	2	3	9
13	2	2	2	3	1	10
14	2	1	2	4	3	12
15	2	4	2	3	4	15
16	3	2	4	2	3	14
17	2	2	2	1	3	10
18	1	1	2	2	3	9
19	3	2	4	2	5	16
20	2	2	2	3	2	11
21	2	3	3	1	3	12
22	3	4	3	4	2	16

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ลำดับที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวมคะแนนก่อนฟังนิทาน
23	2	3	3	3	4	15
24	4	4	4	4	4	20
25	4	5	5	4	4	22
26	4	3	5	5	3	20
27	2	3	3	3	3	14
28	3	3	2	3	3	14
29	1	0	2	3	3	9
30	1	1	1	1	2	6

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทาน
มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์
ตารางที่ 19 แสดงระดับคะแนนการทดสอบหลังการฟังนิทานจากการทดลองภาคสนามกับกลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 30 คน

ลำดับที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวมคะแนนหลังฟังนิทาน
1	3	4	4	4	3	18
2	4	5	4	4	5	22
3	3	3	3	4	4	17
4	4	5	5	5	3	22
5	4	4	4	4	4	20
6	4	3	4	4	4	19
7	5	5	4	4	4	22
8	4	5	3	4	4	20
9	3	4	4	3	3	17
10	3	4	4	3	4	18

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ลำดับที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวมคะแนนหลังฟังนิทาน
11	4	4	4	4	5	21
12	3	4	3	4	4	18
13	4	4	4	3	4	19
14	3	4	3	3	5	18
15	5	5	3	4	4	21
16	4	4	4	4	4	20
17	4	3	3	4	5	19
18	3	4	4	3	3	17
19	5	5	5	4	5	24
20	3	3	3	4	4	17
21	3	4	4	4	3	18
22	4	5	5	4	5	23
23	4	4	4	5	4	21
24	5	5	5	5	5	25
25	5	5	5	5	5	25
26	4	5	5	5	5	24
27	4	4	4	5	5	22
28	4	4	4	5	4	21
29	4	3	4	4	3	18
30	3	3	4	3	4	17

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทาน

ตารางที่ 20 แสดงระดับคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการฟังนิทานจากการทดลองภาคสนาม
กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

ลำดับที่	คะแนนก่อนฟังนิทาน	คะแนนหลังฟังนิทาน	D	D ²
1	12	18	6	36
2	11	22	11	121
3	12	17	5	25
4	11	22	11	121
5	12	20	8	64
6	10	19	9	81
7	17	22	5	25
8	10	20	10	100
9	11	17	6	36
10	13	18	5	25
11	14	21	7	49
12	9	18	9	81
13	10	19	9	81
14	12	18	6	36
15	15	21	6	36
16	14	20	6	36
17	10	19	9	81
18	9	17	8	64
19	16	24	8	64
20	11	17	6	36
21	12	18	6	36
22	16	23	7	49

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนก่อนฟังนิทาน	คะแนนหลังฟังนิทาน	D	D ²
23	15	21	6	36
24	20	25	5	25
25	22	25	3	9
26	20	24	4	16
27	14	22	8	64
28	14	21	7	49
29	9	18	9	81
30	6	17	11	121
รวม	387	603	216	1684
\bar{X}	12.9	20.1		
S.D.	3.61	2.51		

ผลการเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนฟังนิทานและหลังการฟังนิทาน เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างระหว่างก่อนก่อนฟังนิทานและหลังฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}$$

$$t = \frac{216}{\sqrt{\frac{30(1684) - (216)^2}{(30-1)}}$$

$$t = \frac{216}{\sqrt{\frac{50520 - 46656}{29}}}$$

$$t = 18.72$$

ภาคผนวก จ

มหาวิทยาลัยศิลปากร กรุงเทพมหานคร
กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลังการฟังนิทาน

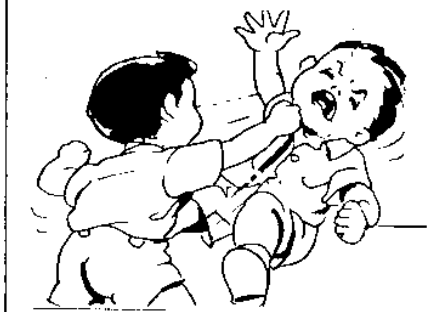
กิจกรรมหลังการฟังนิทาน เรื่อง ปีสากลูกบอลดำ

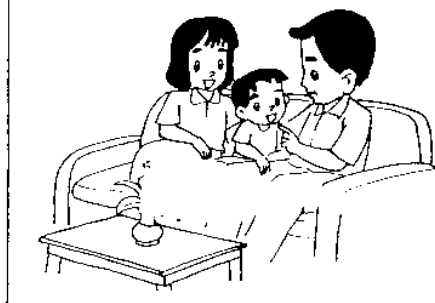
ชื่อ ชั้นอนุบาลปีที่ 2

คำสั่ง ถ้าเราทำผิดแล้วกลัวยอมรับผิด นักเรียนคิดว่าเราจะเป็นอย่างไร
โดยให้นักเรียนเลือก ✓ ทับภาพที่ถูกต้อง

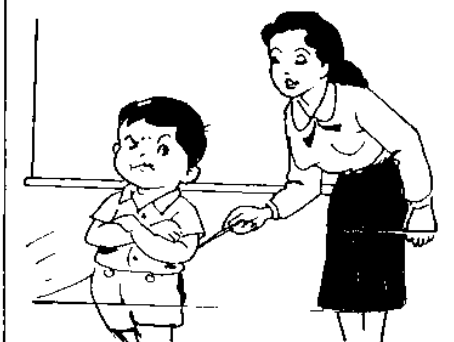
1. เพื่อนรังเกียจ ไม่เล่นด้วย

2. พ่อ แม่ รักและชื่นชม

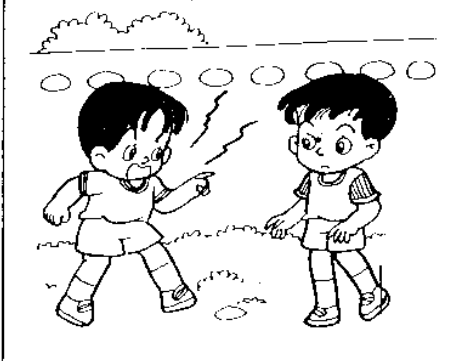
3. ถูกครูทำโทษ

4. เพื่อนๆรักใคร่

5. ถูกเพื่อนว่า

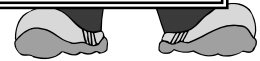
6. คุณครูยกย่องชมเชย

กิจกรรมหลังการฟังนิทาน เรื่อง มงกฏปลาดาว

ชื่อ..... ชั้นอนุบาลปีที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนลากเส้นไปยังสัตว์น้ำต่างๆที่เจ้าปลาดาวนำมงกฏดอกไม้ทะเลไปอวดว่ามีใครบ้าง

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงขลา

กิจกรรมหลังการฟังนิทาน เรื่อง กล่องดินสอของปูเป้

ชื่อ ชั้นอนุบาลปีที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนลากเส้นตามแนวภาพเจ้าของกล่องดินสอ แล้วระบายสีให้เหมือนกันเป็นคู่ๆ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

กิจกรรมหลังการฟังนิทาน เรื่อง น้ำฝนหายไปไหน

ชื่อ ชั้นอนุบาลปีที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนลากเส้นจับคู่บุคคลต่างๆ กับหน้าที่ของเขาหน่อยค่ะ

กิจกรรมหลังการฟังนิทาน เรื่อง น้ำฝนหายไปไหน

ชื่อ ชั้นอนุบาลปีที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่เด็กปฏิบัติตัวได้ถูกต้อง และทำเครื่องหมาย X ในช่องที่เด็กปฏิบัติตัวได้ไม่ถูกต้อง

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างบทนิทานและสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ
เพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

บทนิทาน เรื่อง...มงกุฎปลาดาว
(สร้างเสริมความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น เรื่อง..การไม่พูดโกหก)

ตัวละคร	1. พี่แสนดี	เสียงหญิงสาว (เป็นผู้เล่า)
	2. ปลาดาว	เสียงเด็กผู้หญิง
	3. ปลาหมึก	เสียงเด็กผู้หญิง
	4. กุ้ง	เสียงเด็กผู้หญิง
	5. ปู	เสียงเด็กผู้หญิง

ลำดับที่	เสียง	ดนตรี/เสียงประกอบ	ภาพ
1	“หาดทรายงามเห็นปู คูชิวห่มูปลา กุ้งหอยนานา อยู่ในท้องทะเลฯ” สวัสดิ์จ๊ะ เด็ก พี่แสนดีร้องเพลงเพราะไหมคะ เด็กรู้ไหม เอ้ยเพลงที่พี่แสนดีร้องเมื่อตะกี้นี้มีสัตว์น้ำ อะไรบ้างเอ๋ย ... (ดนตรี 5 วิ) เพราะนิทานของ พี่แสนดีวันนี้เป็นเรื่องราวของสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ที่ชื่อว่าเจ้าปลาดาว ปลาดาวตัวนี้มีนิสัยขี้โม้ ชอบโกหกคนอื่นไปทั่ว เรามาฟังกันสิว่า เจ้าปลาดาวมันจะโกหกว่าอย่างไรบ้าง ในนิทานเรื่อง ...มงกุฎปลาดาว	Fade in ดนตรีนำ 5 วินาที Fade out	(ปก) ท้องทะเล ที่มีเจ้าปลาดาวที่สวมมงกุฎดอกไม้ทะเล ยิ้มร่าอย่างมีความสุข
2	ในท้องทะเลอันสวยงามแห่งนี้ ขณะที่เจ้าปลาดาวกำลังแหวกว่ายน้ำอย่างมีความสุข และบังเอิญเจ้าปลาดาวก็ไปเจอมงกุฎที่ทำจากดอกไม้ทะเลเข้าอันหนึ่งสวยงามมาก เจ้าปลาดาวก็นึกสนุกอยากหาอะไรเล่น มันจึงหยิบมงกุฎขึ้นมาสวม แล้วก็ว่ายน้ำไปหาเพื่อนๆ เพื่อจะได้นำมงกุฎไปอวดเพื่อน	ดนตรี Fade down	ปลาดาวเจอมงกุฎดอกไม้ทะเลล่นอยู่ที่พื้นทะเล
3	แล้วเจ้าปลาดาวก็ว่ายน้ำไปเจอกับเจ้าปลาหมึก ปลาดาว : สวัสดิ์จ๊ะปลาหมึกเพื่อนรัก เห็น		

ลำดับ ที่	เสียง	ดนตรี/ เสียงประกอบ	ภาพ
3	<p>มงกุฏของฉันใหม่ สวยไหมละจ๊ะ</p> <p>ปลาหมึก : สวยจังเลยจ๊ะปลาตาว สวยมากๆ ด้วย เธอไปเอามาจากไหนหรือจ๊ะ</p> <p>ปลาตาว : โห้ ตามได้ ฉันก็ทำเองนะสิ</p> <p>ปลาหมึก: ฉันอยากได้บ้างจังเลย ทำให้ฉันหน่อยสิ นะ ..นะ</p> <p>ปลาตาว: แหม แต่วันนี้ฉันเมื่อยแล้วละ อีก 7 วันก็แล้วกัน ฉันจะทำให้</p>		เจ้าปลาตาวใส่มงกุฏ คุย กับ ปลาหมึก
4	<p>เจ้าปลาตาวก็ว่ายน้ำต่อเพื่อจะได้ไปอวดมงกุฏอันสวยงามของตนเอง ไปพบกับเจ้าปู</p> <p>ปลาตาว: สวัสดีจ๊ะ ปูเพื่อนรัก เห็นมงกุฏของฉันไหม สวยไหมละจ๊ะ</p> <p>ปู: โอ้โฮ สวยจังเลย ปลาตาว เธอไปเอามาจากไหนจ๊ะ</p> <p>ปลาตาว : ฉันก็ร้อย ขึ้นมาเองสิจ๊ะ</p> <p>ปู: จริงหรือปลาตาว ทำให้เราบ้างสิ</p> <p>ปลาตาว วันนี้ฉันยังเมื่อยอยู่เลย ไว้อีก 7 วันก็แล้วกันนะ</p>		เจ้าปลาตาวใส่มงกุฏ คุย กับ ปู
5	<p>เจ้าปลาตาวยังว่ายน้ำต่อไป กะว่าจะนำมงกุฏไปอวดสัตว์น้ำตัวอื่นๆอีก บังเอิญเจ้ากุ้งผ่านมาพอดี ปลาตาวก็ร้องทักว่า</p> <p>ปลาตาว : สวัสดีจ๊ะเจ้ากุ้ง เพื่อนรัก เห็นมงกุฏของฉันไหม สวยไหมละจ๊ะ</p> <p>กุ้ง : สวยจังเลยละ ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เธอไปเอามาจากไหนละ</p> <p>ปลาตาว: แหม ไม่อยากจะคุย ฉันก็ทำเองสิจ๊ะ</p> <p>กุ้ง : เหรอ เชนี่เก่งจริงเลยนะปลาตาว</p>		เจ้าปลาตาวใส่มงกุฏ คุย กับ กุ้ง

ลำดับ ที่	เสียง	ดนตรี/ เสียงประกอบ	ภาพ
	<p>ทำให้ฉันบ้างซักอันสิ</p> <p>ปลาตาว : วันนี้ฉันขี้เมื่อยอยู่เลย เอาไว้อีก 7 วันก็แล้วกัน</p>		
6	<p>เจ้าปลาตาวเที่ยวนามงกุฎไปอวดใครต่อใคร ทั่วไปหมด และโกหกว่าตัวเองเป็นคนทำขึ้น มาเอง แล้วที่นี้เจ้าปลาตาวจะอย่างไรดีล่ะคะ ใครๆก็อยากได้มงกุฎอันสวยงามแบบนี้บ้างแต่ เจ้าปลาตาวร้อยไม่เป็นนี่</p>		<p>เจ้าปลาตาวยิ้มอย่างภูมิใจ ท่ามกลางสัตว์น้ำต่างๆ</p>
7	<p>เจ้าปลาตาวพยายามหัดร้อยมงกุฎ เพราะใกล้ ถึงวันที่เพื่อนจะมาเอามงกุฎ แล้ว แต่ไม่ว่าเจ้า ปลาตาวจะพยายามเท่าไร ทำแล้วทำอีก ก็ทำ ไม่ได้ ได้แต่ มงกุฎที่สุดแสนจะจี๋เหว่ และ มือของมันก็ถูกเข็มตำแล้วตำอีก ปลาตาว : โอ๊ยๆ เจ็บไปหมดแล้วนี่ ยังไม่ได้ ซักอัน จะทำไงดีล่ะ (เสียงโอดครวญเล็กๆ)</p>		<p>ปลาตาวพยายามหยิบ ดอกไม้ทะเล มาร้อย รอบตัวมีดอกไม้ทะเล หล่นอยู่เรียกราด</p>
8	<p>เมื่อถึงวันนัด สัตว์ต่างๆ เข้าปลาหมึก เข้าปู เข้ากุ้ง ต่างมาหาปลาตาวเพื่อจะมาเอามงกุฎ ปลาหมึก : ปลาตาวไหนละมงกุฎของฉัน ปู : ของฉันด้วย กุ้ง : แล้วก็ของเราด้วย ปลาตาวได้แต่อึ้ง อึ้ง แล้วก็ตอบออกไปว่า ปลาตาว...คือว่า...ยังไม่ได้หรอกจ๊ะ(เสียงติด อ่าง) อ้าว ! ทั้ง สามตัวพูดขึ้นพร้อมกัน ก็เจ้านัดเรามาเอาวันนี้ไม่ใช่หรือ ปลาตาว : เราทำไม่เป็นหรอกจ๊ะ มงกุฎอัน นั้นเราขี้เกียจเก็บมาได้เท่านั้นเอง เราไม่ได้ทำ เองหรอก</p>		<p>ปลาหมึก ปู กุ้ง มา หาปลาตาว</p>

ลำดับ ที่	เสียง	ดนตรี/ เสียงประกอบ	ภาพ
9	<p>สัตว์ทั้งสามต่างโกรธเจ้าปลาตาวมากที่โกหกพวกตนเอง</p> <p>ปลาหมึก : เจ้าปลาตาวพวกเราจะสั่งสอนเจ้าที่มาโกหกหลอกพวกเราได้ นี่แน่ะ</p> <p>ว่าแล้ว เจ้าปลาหมึกก็พ่นหมึกสีดำใส่เจ้าปลาตาว เจ้าปูก็ใช้ก้ามของมันหนีบเจ้าปลาตาว ส่วนเจ้ากุ้งก็ใช้ กริแหลมของมันทิ่มเจ้าปลาตาวอย่างแรง จนเจ้าปลาตาวร้องด้วยความเจ็บปวด</p>	<p>เสียงปลาหมึกพ่นหมึก</p> <p>เสียงปูใช้ก้ามจับ</p> <p>เสียงกุ้งใช้กริทิ่ม</p>	<p>ปลาหมึกพ่นหมึกสีดำใส่ปลาตาว ปูก็ใช้ก้ามหนีบปลาตาว กุ้งเอากริ แหลมๆทิ่มปลาตาว</p>
10	<p>ปลาตาว : โอ๊ย! เราขอโทษ เราขอโทษ เราจะไม่ทำอีกแล้วจ๊ะ ต่อไปเราจะไม่พูดโกหกอีกแล้วจ๊ะ</p> <p>ปู : แน่ใจ นะเจ้าปลาตาว</p> <p>ปลาหมึก : ถ้าเจ้ายังไม่เลิกนิสัยขี้โกหกแบบนี้ล่ะก็ ไม่มีใครเล่นกับเจ้าแน่ เจ้าปลาตาวตั้งแต่นั้นมาเจ้าปลาตาวก็ไม่พูดโกหกอีกต่อไป</p>		<p>ปลาตาวที่มีสภาพเนื้อตัวบอบช้ำและเหอะไปหมด และมีสัตว์น้ำทั้งสองมองดู</p>
11	<p>โถ ๆ นำสงสารเจ้าปลาตาว คงเจ็บไปหมดเลยสิท่า คราวนี้คงเจ็ดไปอีกนานเชียวแหละ น้องละคะ มีใครชอบโกหกแบบเจ้าปลาตาวบ้างไหมคะ เลิกเสียเถอะนะคะ ไม่ดีหรอกค่ะ อีกหน่อยก็จะมีใครเขาอยากจะเล่นกับเราหรอกค่ะ วันนี้พี่แสนดีไปละคะ สวัสดีค่ะ</p>	<p>Fade in</p> <p>ดนตรี 5</p> <p>วินาที Fade out</p>	

ตัวอย่างเทปนิทาน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

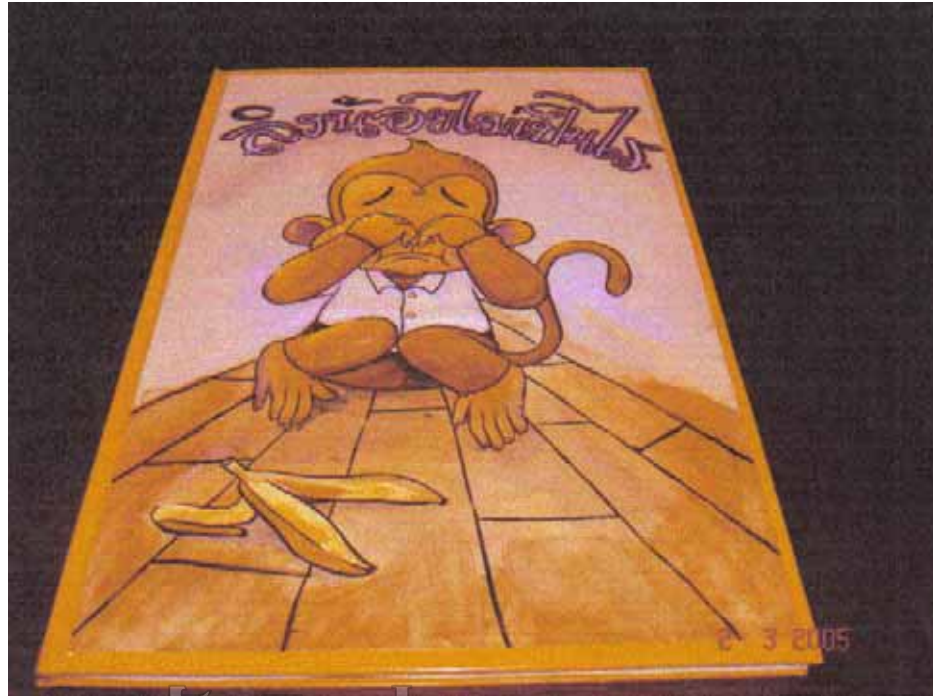

ตัวอย่างหนังสือ

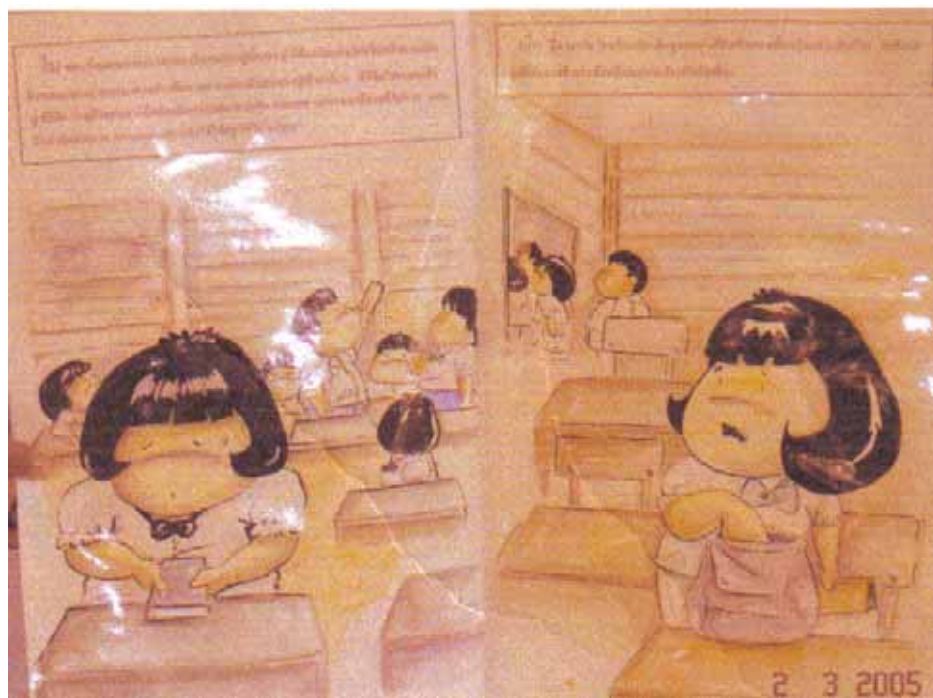

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบประเมินความเหมาะสมของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

แบบประเมินนี้มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

คำชี้แจง ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
เทปนิทาน					
1. ความเหมาะสมของเสียง					
2. น้ำเสียงอารมณ์ของการเล่านิทาน					
3. ดนตรี และเสียงประกอบ					
4. คุณภาพของการบันทึกเสียง					
หนังสือนิทาน					
1. ภาพ สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง					
2. สี สัน เหมาะกับวัยของเด็ก					
3. ขนาดรูปเล่ม					
4. ความสวยงามของภาพ					

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล นางสาวสุรียรัตน์ รอดแผ้วพาล

ที่อยู่ 60 หมู่ 3 ตำบลสามง่าม อำเภอคอนตูม จังหวัดนครปฐม 73150

ประวัติการศึกษา

- 2538 สำเร็จการศึกษาปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย
สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี
- 2543 ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการทำงาน

- 2538 รับราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนบ้านหนองขาม
- ปัจจุบัน รับราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนบ้านหนองขาม

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์